

גן-גוני, ספר שני / ספר האם ויליד

למנוחה

מנוחה

למנוחה

מהדורה שבע-עשרה

גאוג'ני

שני

ספר לאם ולילד

צרוף ומקט בידי
קוין קיפניס
וימימה טשרנוביץ
מזר בידי איזה

הוצאת ספרים נ. טברסקי, חברה בע"מ

תל-אביב, תשכ"ח

שבת	—	שבת	תש"ח	מהדורה ראשונה
טבת	—	טבת	תש"ט	מהדורה שניה
שבט	—	שבט	תש"י	מהדורה שלישית
ניסן	—	ניסן	תש"י	מהדורה רביעית
אלול	—	אלול	תש"י	מהדורה חמישית
שבט	—	שבט	תשי"א	מהדורה ששית
אב	—	אב	תשי"ב	מהדורה שביעית
אייר	—	אייר	תשי"ג	מהדורה שמינית
סיון	—	סיון	תשי"ד	מהדורה תשיעית
תמוז	—	תמוז	תשט"ו	מהדורה עשירית
אלול	—	אלול	תשי"ז	מהדורה אחת-עשרה
תשרי	—	תשרי	תשי"ט	מהדורה שתים-עשרה
כסלו	—	כסלו	תשכ"א	מהדורה שלוש-עשרה
חשון	—	חשון	תשכ"ג	מהדורה ארבע-עשרה
חשון	—	חשון	תשכ"ז	מהדורה חמש-עשרה
אדר	—	אדר	תשכ"ז	מהדורה שש-עשרה
כסלו	—	כסלו	תשכ"ח	מהדורה שבע-עשרה

©

כל הזכויות שמורות

להוצאת ספרים נ. טברסקי חברה בע"מ

1967

נדפס בדפוס מל"ן בע"מ תל אביב

ה ת כ ן

מי רוצה לנסע? תמונה בצבעים

- 92 . . . גילי רוצה להיות נהגת
- 30 . . . בקה ועגלתה - ח. נ. גנאליק
- 31 . . . גילי לומדת לקרא
- 31 . . . חידה - ל. ק.
- 32 . . . בדרך - לוי קיפניס
- 34 פושי ונושי נוסעים לירושלים - י. טשןוביץ
- 35 . . . שומר מסלת הפנול - ל. אבישי
- 37 . . . הרפכת, הרפכת - זמר
- 38 . . . דודן - לאן? - ל. תריזי
- 38 . . . דודן - לאן? בך (לחשבון).
- 40 . . . רד אלינו, אורון! - חינוכה
- 40 . . . אננה בים התבלת - לוי קיפניס

לעבודה ולמלאכה תמונה בצבעים

- 43 . . . שיר העבודה - צפמי

יש לי אח קטן תמונה בצבעים

- 15 . . . יש לי אח קטן
- 17 . . . גילי עוזרת לאמא
- 17 . . . באמבטיה - זרבל.
- 17 . . . שתגם . . .
- 18 . . . טלי הולך וגדל
- 18 . . . אחי הקטן בלול - אסתר אינקסון
- 19 . . . גילי לומדת לקרא
- 20 . . . טלי בן שנה . . .
- 20 . . . יש לי אח קטן - ש. פס
- 21 . . . מי זה בא? - יעקב כהן
- 21 . . . פזמון - ל. תריזי
- 22 . . . האם הגבורה - ב. בירנסון
- 25 . . . הבל פיהם של תינוקות
- 25 . . . ידאל אמר - קאול טשןניחובסקי
- 26 . . . שבועה סגורים - ל. תריזי
- 26 . . . שבועה סגורים - (מלאכה).

- 67 . . . גילי בפרדס ובכרם
- 68 . . . העונרת המפורת - ל. תריון
- 68 . . . העונרת המפורת (מלאכה)

גנה לי
תמונה בצבעים

- 71 הנגנת טובה מספרת - ט. טסקינה
- 71 . . . גנה לי - ל. קיפניס
- 72 . . . בגנתנו הקטנה - זמר-עם
- 74 . . . אני דחליל - ליון קיפניס
- 75 . . . בגנת הנרק - ח. נ. ביאליק
- 75 . . . פתגם - ל. ק.
- 76 . . . הבן של הענק - אוסקר וולד
- 79 . . . אליעזר והגזר - ליון קיפניס
- 81 . . . לך ומנה עורבים פורחים - אביטל

בן חוב העיר
תמונה בצבעים

- 85 . . . השוק - ל. אביטל
- 87 . . . בתנות - שולמית קלוגאי
- 87 . . . בשוק האופים - תנה פרקי
- 88 . . . השוטר - ליון קיפניס
- 88 . . . פתגם
- 87 . . . השוטר - לוח דקרולי

- 43 אבא גושא את השמש - פנקס לנדר
- 44 . . . בעלי מלאכה - ל. תריון
- 44 . . . מלים לקריאה
- 46 . . . הנגנים הטובים - הנחיים גרים
- 48 . . . נלד, נלד, אליפלט - ליון קיפניס
- 49 . . . פתגם
- 50 . . . שושנה התופרת - ל. אביטל
- 51 . . . חידה - ל. ק.
- 52 . . . לבנה - יחיאל הלפרין
- 52 . . . אוצי, רוצי, מסרנה! - תנה פרקי
- 53 . . . הושע הכל יודע - ליון קיפניס
- 53 . . . חמש בנות - ל. ק.
- 54 . . . הושע הכל יודע - ל. תריון
- 54 . . . הושע הכל יודע (מלאכה)

נצא אל הכפר
תמונה בצבעים

- 57 . . . גילי במושבה
- 58 . . . גילי ברפת
- 59 . . . ברה בש לנו - ליון קיפניס
- 59 . . . צגל חמד - נ. ד. קרפינר
- 60 . . . גילי מטפלת בעופות
- 60 . . . מעשה שהיה באפרוח - ציסקובסקי
- 62 . . . אמת ועוד אמת - ל. תריון
- 63 . . . בכפר - ליון קיפניס
- 64 . . . בדיחה
- 65 מהו המאכל הטוב ביותר? - ליון קיפניס
- 66 . . . גילי עם הדוד בשדה

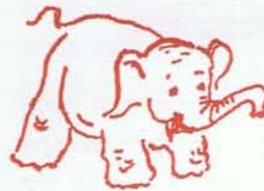
- 117 ששה פרחים — שש ילדות (עבודה בצביעה)
 116 שש צפרים מי יודע? — ל. ק.
 118 ששה פרות מי יודע? — ל. ק.
 119 ששה נקרות מי יודע? — ל. ק.
 הנצפרוע שניצא לאחש את האגם — (מפי מקור
 לוֹעֵז) י. ט.
 120 ששה חרקים מי יודע? — ל. ק.
 122 שלשת הפרחים — ל. אביטל
 123

- 90 גילי מצילה — י. דורית
 90 שתגם
 91 כגן דור אדם — ל. חריוזי
 91 ילד, ילד, הנהר!
 92 גילי יודעת לקרא שלטים
 93 גילי יודעת לקרא שלטים
 94 מה ראתה גילי בלילה — י. דורית
 96 ככה הכינה אמא חשבוניה
 96 בדיחה

**גילי שרה
 ומדקמת
 תמונה בצבעים**

- 127 גילי ואמא עורכות מחברת
 129 באשר אגדל — לוין קיפניס
 129 פסתור הששמל — פניה
 130 מעשה בתרמיל עם פולים — (מלוֹעֵזית) ל. ק.
 131 הבה נבנה טנדל — צממי
 132 דוד הרועה — ל. קיפניס
 133 שלגיה בבית הגמדים — ל. חריוזי
 134 על מה בכיתי — אנדה
 134 אביב — אפרים תלמי
 135 ואב הקטן מפליג בים — קימה טשורוביץ

**גן הסיוות
 תמונה בצבעים**

- 99 אוץ-אוץ-אוץ — מעשה בקוץ — ל. אביטל
 100 הנמר בקרקס — ל. חריוזי
 100 פזמון למגן — ל. חריוזי
 101 הדבים — ל. קיפניס
 101 חידה — ל. ק.
 102 שלשת הדבים — ל. אביטל
 106 השועל, הארנב והתרגל — ל. קיפניס
 107 מעשה בפיל ותיט ומעיל — ל. אביטל
 110 תפרו לקוף — אנדה פינקרפלד
 110 בדיחה —
 110 חידה — ל. ק.

**בטבע
 תמונה בצבעים**

- 113 ששה פרחים — שש ילדות — לוין קיפניס

- 148 . . . ל. אביטל .
- 149 באו הנקדים אל סבתא - סנה ורבה
- 149 . . . ק. ל. ק.
- 150 . . . ל. מי במים?
- 152 . . . ל. קריו? מה קסר?
- 152 . . . קדיקה

נהיה פריאים
תמונה בצבעים

קרן קימת
זישראל
תמונה בצבעים

- 152 . . . קימת הקרן הקימת
- 156 דונם פה ודונם שם - יהושע קרידמן
- 153 . . . אברקם שלונסקי שיר לנגב
- 159 . . . ליון קישנים פו אנו בונים
- 162 . . . קישנה קשרנוביץ דליה

- 141 . . . שולמית קלונאי רותי חולה
- 142 . . . ליון קיפניס אחות
- 142 . . . ק. ל. ק. אמר הרופא
- 143 בקור הצעצועים - ימימה קשרנוביץ
- 146 קפי רוצה להיות רופא - ק. נצני
- 146 . . . ק. ל. ק. אמרה האחות
- 147 הסבון בכה מאד - מרים וילנסקי-שטקלים
- 147 . . . ק. ל. ק. שתגמים

פ א מ א / הערות והסברות

- העגלה לפי סימני הקפול. כן תפסלי
את צורת הנלב לארצה. סדרי את
כל הציורים על טבלה לפי הדגמה
שבאותו דף למעלה, מצד ימין.
צמוד 62 — לוטו לחשבון. פנ"ל.
68 — לום דקרולי. למדי את ילדך
להבחין בשנוי שחל בכל תמונה. העירי
את ילדך למשחק התרוזים: טס — אגס;
שטום — תפוח; גדול — אשפל; דנה —
פננה; שמעון — רמון.
* הציורים שבצמוד זה נתנים לצביעה.
72 — לוטו לקריאה. פנ"ל.
75 — שגני לילדך את הסתגם שבמסגרת.
79 — הצגה לילדים. ביום הלדת, או
ביום מג, סדרי עם הילדים את ההצגה.
המפקדים הם רק ששה, אבל אפשר
לשתף את כל הילדים בשירה במקלה.
המוסיקה ידועה ומקבלה.
81 — לוטו לחשבון. פנ"ל.
82 — " " " " " "
89 — לום דקרולי. גורי את הדף 165
לששה קלפים בודדים. על הנלד
להניח את הקלפים על הלוח בהתאם
לתנועה של השוטר.
* הציורים נתנים לצביעה.
90 — שגני לילדך את הסתגם שבמסגרת.
91 — שגני לילדך את המשח פללי הנהירות.

- צמוד 16 ... גורי את הספרות מתוך הדף
המצרך לספר ולמדי את ילדך להניח
כל ספרה במשבצת המתאימה.
17 — שגני לילדך את הסתגם שבמסגרת.
19 — לוטו לקריאה. גורי את המלים
מתוך הדף המצרך לספר ולמדי את
ילדך להניח כל מלה ליד הציור
המתאים.
* הציורים שבצמוד זה נתנים לצביעה.
בדאי לצבוע את הציורים בעפרונות
צבעוניים.
26 — סנור. גורי מבד ותפרי את הסינור
על פי הדגמה. בתרי אטד משבצת
הציורים שמסביב, העתיקי אותו על
הסנור ורקמי בחוטים צבעוניים.
31 — לוטו לקריאה. פנ"ל.
" " " " " "
38 — פתרון החידה: רבבת.
39 — לוטו לחשבון. פנ"ל.
44 — לוטו לקריאה. פנ"ל.
45 — " " " " " "
49 — שגני לילדך את הסתגם שבמסגרת.
51 — פתרון החידה: מסט.
54 — העתיקי את הציורים על גר שמוף
והעבירי אותם בעזרת גר-העמקה
על קרטון-קריסטול; גורי אותם
במספרים. בפלי את הגלגלים של

- 96 • — חשבונות. הכיני עם ילדך עשר מתרונות של תרונות גדולים לפי הדגמה. קחי לוחית עץ וקבעי בה עשרה נויים במרחק שנה ביניהם. מעל הנויים כתבי את הספרות מ 1 עד 10. למדי את ילדך לתלות את המתרונות על הנויים בהתאם לספרות שמפעל להם.
- יפה לצבוע את ציורי התרונות בעפרונות צבעוניים.
- 99 — 110 — גזרי את שמות הסויות מתוך הדף המצורף לספר ולמדי את ילדך להניח ליד כל חנה את שמה.
- 101 • — פתרון החידה: דב.
- 102 — 105 — הציורים נחנים לצביעה.
- 110 • — פתרון החידה: קוף.
- 113 • — הציורים צירו מלבנתלה לשם צביעה בעפרונות צבעוניים.
- ציור א' — «בלניה». לצבוע את הפרח אדם וכן את השמלה של נצה ואת כפתה. ציור ב' — «חננית». לצבוע את הפרח צהב וכן את התצאית של שבע ואת כפתה.
- 114 • — פנ"ל. ציור א' — «דגניה» לצבוע אותה כחל וכן את השמלנת של נטע, הסרט שבשערה ואת הדגלון בנד.
- ציור ב' — «הדס». צבע ילקי. וכן הנר שבראש אלה ושמלה.
- 115 • — פנ"ל. ציור א' — «נרד». באותו צבע לצבוע את גינה. ציור ב' — «אמנון ותמר». לצבוע בצבעים המתאימים

- צמוד 113 — 115 — להניח ליד כל פרח את שמו.
- 116 • — פתרונים: 1 אנקורים; 2 — סנוניות; 3 — נחליאלי; 4 — פשוש; 5 — הוחית; 6 — עורב.
- 117 • — הצפרים למעלה: אנקור, סנונית, נחליאלי; למטה: פשוש, הוחית, עורב.
- — לשים ליד כל צפור את שמה.
- 118 • — פתרונים: 1 — עץ תמר; 2 — מתרונות תאנים; 3 — תרובים; 4 — רמון; 5 — זית; 6 — אשכול צנבים.
- — לשים ליד כל פרי את שמו.
- 119 • — לשים ליד כל נרק את שמו.
- 122 • — פתרונים: 1 — דבורה; 2 — פרפר; 3 — נקלה; 4 — פרח משה רבנו; 5 — זבוב; 6 — הפושית.
- — לשים ליד כל חרק את שמו.
- 127 • — קחי לך מחברת ונעמיקי מפי ילדך את השירים והדקלומים שלמד בגן. (פראי את המחברת לגנות, למען תסמן את השבועים). על הילד לקשט את המחברת בציורים ועטורים.
- 131 • — אפן המשחק: 1. הילדים יושבים בשבגליהם מקפלות תחתייהם ועושים תנועות סתתים. 2. בסוף הקטע הקודם קמים. הולכים בפופי גב בנושאי אבנים. 3. עומדים וכורעים בהברה האחרונה של מלת «בנדבד». 4. עודם כורעים וכל ילד שם יד על יד ויד על יד, ובצעותם תנועה זו הם מתרוממים לאט. 5. מתחברים למעגל סגור ונרצים. 6. מרימים את ידיהם למעלה. 7. שנים-שנים נותנים יד זה לזה. 8. רוקדים בזוגות.

- צמוד 135 — אפן המשחק: מעגל בן 10-8 ילדים
- הוא הפדור הפורט. הילדים עובדים
- צפופים — המעגל חרוץ. לפי המלים
- מתמתם המעגל וגדל וחוזר ומתפוצ.
- מתיוזים את ה"צדי" שבמלה מתפוצ.
- ומתקבל צליל המשמיע את קול יציאת
- האוויר מתוך הפדור הפורט. אחר חוזר
- המעגל ומתמתם בקל האפשר, עד אשר
- לבסוף הוא מתפוצץ ונופל ארצה — כל
- ילד נופל על פרוץ אסת. אסת הילדים
- שמחויץ למשחקים הוא המתקן, או
- המנפם מתדש את הפדור הפורט. כל
- ילד קם בשעתמתן נוגע בו נגיעה
- קלה, או כשהוא מתקן את תנועת
- המשאבה. המעגל כלו עומד ושוב יש
- לפניו פדור פורט שלם.
- 138 — הילד צובע בעפרונות צבעוניים את
- הצירים בצבע המתאים.
- 142 — שנגי לילדך את הפתגם שבמסגרת
- 145 — שנגי לילדך את שני הפתגמים.
- 147 — שנגי לילדך את שלשת הפתגמים.
- 149 — שנגי לילדך את התרזים ואת
- הפתגמים.
- 150 — הפרגילים בקושיקים מתאמים
- לקטנים בגיל הגנון וסגן.

- צמוד 152 — מה חסר? 1 — המסרק: 2 — מים:
- 3 — המברשת; 4 — הממחטה.
- 163 — מה צבחה. אפן המשחק:
- מספר המשמתיים בלתי קבוע.
- חלקת הפסקידים:
- קבוצה א' — עובדים בפטישים גדולים:
- קבוצה ב' — עובדים בפטישים קטנים:
- קבוצה ג' — עובדים במקבים.
- הילדים מפזרים על שטח הבמה.
- תנועה בקל סוג עבודה היא בקצב
- 4/4, אף כל סוג עושה את עבודתו
- בזמנים שונים.
- העובדים בפטיש הגדול —
- תנועה אחת לכל 4/4. תאור התנועה:
- מניפים את הפטיש סבוב מלא מלפנים
- אחורנית, למעלה ולמטה — הורדה
- על האבן.
- העובדים בפטיש הקטן —
- תנועה אחת לכל 1/2. מרימים ומורידים
- את הפטיש על האבן. המבנים —
- תנועה אחת לכל 1/4.
- בשעת המשחק שרים כל הילדים
- וחוזרים על השיר שלש פעמים. כל
- אחד בלנית תנועתו
- 165 — ראוי הסברה בעמוד 89.

יש לי אח קטן

יֵשׁ לִי אֶחָ קָטָן!

נילי בת יחידה להוריה. אין לה אח. אין לה אחות. אבל חברות
יש לה לנילי: חברה אחת תמי — וְלֵה אֶח קָטָן גַּמִּי;
חברה אחת דינה — וְלֵה אֲחוֹת קָטָנָה רְנָה;
וחברה אחת הלה — וְלֵה גַם אֶח וְגַם אֲחוֹת: אֲמַנּוֹן וְתָמָר.
משחקת נילי עם חברותיה ומשתעשעת גם עם האחים והאחיות
הקטנים, שָׂרָה אֶתֶם וְרוֹקֵדֵת אֶתֶם. כְּשֶׁנִּילִי חוֹזֵרֶת הַבֵּיתָה הִיא עֲצוּבָה:
מדוע אין גם לי אֶח קָטָן או אֲחוֹת קָטָנָה?"

יום אחד חזרה נילי מן הגן, בָּאָה הַבֵּיתָה — וְאִמָּא אֵינָנָה.
"אֵיָה אִמָּא?" בְּחֹדֶר הָאֶכָל — אֵינָנָה; בְּחֹדֶר הַשְּׁנָה — אֵינָנָה; גִּבְנֹסָה
לְמִטְבָּח — וְגַם שָׁם אֵינָנָה. "אֵיָה אִמָּא?"
חָבַק אָבָא אֶת נִילִי וְאָמַר לָהּ:
— מִזֶּל טוֹב לָךְ, נִילִי! אִמָּא יֵלֶדָה אֶח קָטָן.
הַתְּרַפָּקָה נִילִי עַל אֲבִיהָ, שָׁמְחָה וְקִרְאָה:
— וְאֵיָה אִמָּא? וְאֵיָה הָאֶח הַקָּטָן?
— בְּבֵית הַחוּלָיִם, — עָנָה אָבָא, — שְׁבָעָה יָמִים תִּהְיֶה אִמָּא בְּבֵית
הַחוּלָיִם וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי תָשׁוּב הַבֵּיתָה עִם הָאֶח הַקָּטָן.
— שְׁבָעָה יָמִים! — קִרְאָה נִילִי בְּצֹעַר.
בִּינְתַיִם הִתְחִילָה נִילִי לְסַדֵּר אֶת הַחֹדֶר; סִדְרָה אֶת בְּגָדֶיהָ בְּאֲרוֹן
הַבְּגָדִים, אֶת צִעְצוּעֶיהָ — בְּאֲרוֹן הַצִּעְצוּעִים, הִצִּיעָה אֶת מִטְתָּהּ, פָּרְשָׂה

סדין חֲדָשׁ וְאַמְרָה: „אֲנִי כְּבָר גְּדוֹלָה; אֲנִי אֲשַׁכֵּב עַל הַסֶּפֶה, וְאֵת
מִטְתִּי אֶתֵּן בְּמִתְנָה לְאָחִי הַקָּטָן.”

אַחַר קִשְׁטָה גִילִי אֵת הַחֲדָר וּמְצֵל לְדַלֶּת צִירָה שְׁלֹט:

בְּרוּכִים הַבָּאִים!

וְגִילִי הַתְּחִילָה סוֹפְרָת אֵת הַיָּמִים: מִתִּי יְבוֹאוּ אִמָּא וְהַתִּינוּק?

וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי, — גִילִי חֲזָרָה מִן הַגֶּן הַבְּיָתָה — וְהִנֵּה לְקִרְאתָהּ אִמָּא.

— אִמָּא! — קִרְאָה גִילִי וְחִבְקָה אוֹתָהּ.

— גִילִי יִלְדָתִי! — קִרְאָה אִמָּא וְנִשְׁקָה לְבִתָּה הַגְּדוֹלָה.

— וְאַיִה אָחִי הַקָּטָן? — שְׁאַלָה גִילִי.

— בְּמִטָּה שְׁלֶךְ הוּא שׁוֹכֵב, בּוֹאִי וְתִרְאִי אוֹתוֹ.

וְאִמָּא וְגִילִי הִלְכוּ אֶל הַמִּטָּה. וּבְמִטָּה שָׁכַב לוֹ תִינוּק, קִטְנָטוֹן, לְחַיִּים

לוֹ וְרֵדוֹת, צִינִים לוֹ כְּחֵלוֹת, יָדַים וְרַגְלַיִם לוֹ וְעִירוֹת — וְכָלוּ כְמוֹ בָּבָה.

— אֵיזָה אָח גְּחֻמָּדוֹ! — קִרְאָה גִילִי — וּמָה שְׁמוֹ?

— טָלִי.

— הִידָד, טָלִילִי, טָלִילִי! — מְחַאָה גִילִי כְּפִיִם וְרָצָה לְבָשָׁר לְחִבְרוֹתֶיהָ:

„יֵשׁ לִי אָח קָטָן! יֵשׁ לִי אָח קָטָן!”

נִילִי עוֹזֶרֶת לְאִמָּא

אִמָּא מְכַבֶּסֶת אֶת הַחֲתוּלִים — נִילִי תוֹזֶה אוֹתָם עַל הַחֶבֶל.
 אִמָּא רוֹחֶצֶת אוֹתוֹ בְּאִמְבֵּטְיָהּ — נִילִי מְגִיֶּשֶׁה סִבּוֹן וּמַגָּבֶת.
 אִמָּא מְאָכִילָה אֶת הַתֵּינּוֹק — נִילִי שָׂרָה לוֹ שִׁירִים.

בְּאִמְבֵּטְיָהּ

רֵי קָשׁוּן שְׁלִי.	שׁוֹצֵחַ-קוֹצֵחַ הַבָּרוּז —
רֵי זָהָב שְׁלִי —	וְאֵת בָּרֵי בָמִים:
שׁוֹסָה, שׁוֹסָה לְאוֹסִיר,	מְקַשְׁקֶשֶׁת בְּרִנְלִים,
צָחוּק תְּבִיא מִשָּׁם וְשִׁיר.	מְסַסֶּחֶת בְּגָדִים, —
	סִים, מִים

תֵּינּוֹק בְּבֵית — שְׁמֵחָה בְּבֵית

טְלִי הוֹלֵךְ וְגֵדֵל

כְּאֲשֶׁר מָלֵא לְטְלִי שְׁבוּעַ, אָמְרָה נִילִי: טְלִי בֶן שְׁבוּעַ —
יָפָה כְּמוֹ צִצְצוּעַ.

כְּאֲשֶׁר מָלֵא לְטְלִי חֲדָשׁ, אָמְרָה נִילִי: טְלִי בֶן יָרַח —
פֹּרֵחַ כְּמוֹ פֶּרֶחַ.

מָלֵאוּ לְטְלִי חֲדָשִׁים, אָמְרָה: טְלִי בֶן חֲדָשִׁים —
מְחִיךְ כַּשְּׂמֶשׁ בַּשָּׁמַיִם.

מָלֵאוּ לְטְלִי שָׁשָׁה חֲדָשִׁים, אָמְרָה: טְלִי מָלֵא חֵן —
בְּפִה הַקָּטָן צְמִיחָה לֹו שֵׁן.

מָלֵאוּ לְטְלִי תִשְׁעָה חֲדָשִׁים, אָמְרָה: טְלִי כְּמוֹ חֲתָלְתוּל,
זוֹחֵל עַל אַרְבַּע בְּתוֹךְ הַלּוּל.

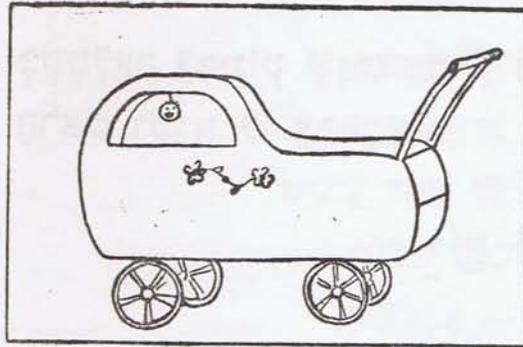
אָחִי הַקָּטָן בַּלּוּל

עוֹמֵד בַּלּוּל כְּתֵרֶנְגוּל,
מְסַתְּפֵל סְבִיב בְּבַל,
מְתַחַנֵּן הוּא וּבֹכֶה
עַל הַנְּדִים הוּא רוֹצֵה.

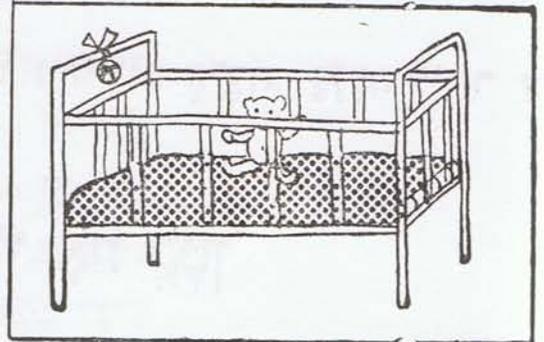
— אַל תִּבְקֶה, הַפְּעוּט:
אָמָּא עֲסוּקָה פְּשׁוּט
בְּסִדּוֹר וּבְבִשׁוּל
וּבְקִיסַת הַחֲתוּל.

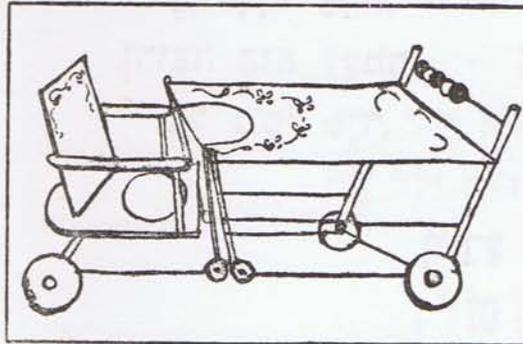
גִּידֵי לִוְמָדָת לְקָרָא

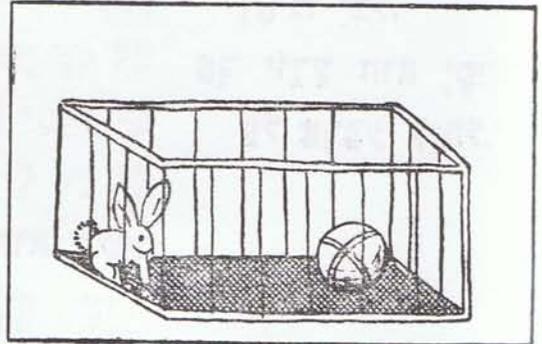
עֲגָלָה

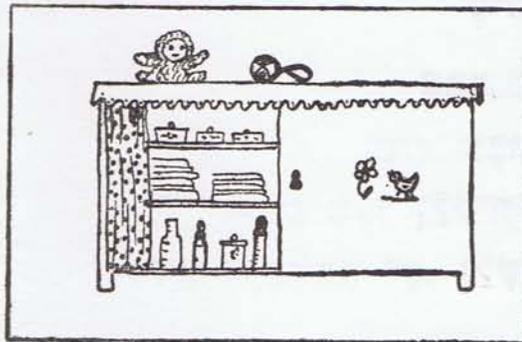
מִטָּה

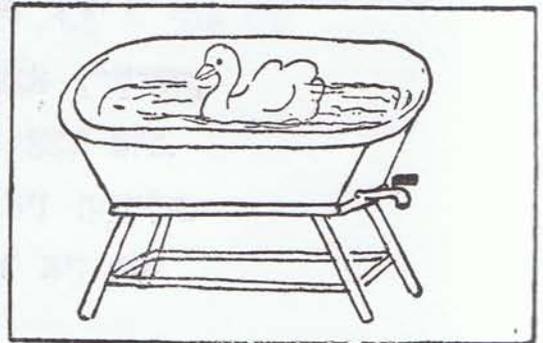
בֵּסֵא

לִוְלָה

אָרוֹן בְּגָדִים

אֶמְבֵּטָיָה

ט ל י בן שנה

בשמחה לתינוק שנה, סדרה לו גילי יום הקדמת, קלצה לו גר צל
הראש ושרה לו את השיר:

יש לי אח קטן

גם לקחת הוא רוצה

ואינו יכל,

אף יודע הוא יפה

צל ארבע לוחל.

יש לי אח קטן מאד,

בן שנה אחת.

ורוצה הוא לעמד

אף נופל מיד.

ויודע הוא לשיר

זה אחי השר,

הוא לוקם בך וסיר,

מתופף ושר:

אמא, אמא ל-ל-לה,

אבא, אבא טוב.

ולשיר אין התקלה,

ולשיר אין סוף.

אמא שרה את השיר «היש כעוללי?» ואבא שר את השיר כזה:

מי זה בא אל אבא?
ילד חן — ברוך הבא!
ילד חן — לו שתי עינים
כוכבים, כוכבי שמים.
ציצי כסף — אצבעות,
פה קטנות וכה נאות.
והפה...

כל כף יפה —
מי ולמי הוא ילד זה?
לי רק לי הוא ילד זה!

פזמון

אני — שמי רמי.
שם אחי — גמי.
אחותי — רנה.
שם אמי — דינה.
שם אבי הוא גד —
כל המשפחה ביד!

הגבורה

הגבורה היא עומד כפר קטן אחד. היא אנשי הכפר חורשים את שדותיהם בתחמת הקר, ורוצים את עזריהם במעלה הקר. והקר כלו היה זרוע אבנים וסלעים.

ומבין הסלעים התרומם סלע אחד גבוה מאד וזקוף. ועל ראש הסלע הזה בנו להם נשרים קן.

היו הנשרים מתנפלים מדי פעם בפעם על העדר, חוטפים גדי בה או טלה קט ומתרוממים ונושאים אותם אל קנם אשר בראש הסלע וטורפים אותם שם.

התאספו הרוצים, התאספו כל אנשי הכפר והחליטו להרס את קן הנשרים. אך לא נמצא איש גבור כזה אשר יוכל לטפס ולעלות על ראש הסלע. כי היה הסלע גבוה מאד וזקוף.

*

והנה בבקר קיץ אחד יצאו כל אנשי הכפר, הם ונשיהם וילדיהם, לקצר את תבואות השדות אשר בתחמת הקר. והאנשים קצרו, הנשים אלמו אלקמות, הילדים עזרו על ידיהם, והתינוקות הרבים שכבו להם בצל תחת עץ או שית. זה נמנם, זה שחק וזה מלמל.

פתאום טס ועבר נשר גדול, ירד ונפל על תינוק אחד, תפס אותו בצפרניו והתרומם אתו מעלה, מעלה אל הקן אשר בראש הסלע. מיד נשמעה צעקה גדולה:

— התינוק שלי! הנשר נשא את התינוק שלי!
זה היה קולו של האם הצעירה, אשר ראתה את תינוקה בצפרוני
הנשר.

— בני, בני! — צעקה האם האמללה והתחילה רצה ומטפסת על הקר.
ואנשי הכפר כלם עזבו את עבודתם בשדה והתחילו אף הם רצים
ומטפסים אחרי האם.

ודרך הקר מתעקלת הנה והנה והיא כלה ורוצה אבנים חדות.
אף האם מטפסת ועולה בראש ואחריה רצים ומטפסים כל בני הכפר,
וכה עלו והגיעו עד הסלע הגדול.

ובראש הסלע עומדים שני הנשרים הגדולים, עומדים ומביטים
למטה, אל הקהל הרב, והם שקטים מאד. כי מי זה בן-אדם אשר
יצו לטפס על הסלע הזקוף הזה?

ובאמת לא נמצא אף אחד מכל הקהל הרב הזה אשר ינסה לטפס
על הסלע. רק האם, היא לא עמדה אף רגע והתחילה לטפס ולצלול.
— שובי! — קרא לה איש אחד.

— רדי! — קראה לה אשה אחת.
אף האם אינה שומעת דבר. היא נאחזת בשיחים יבשים, בשרשים
ובקוצים ומטפסת ועולה, מטפסת ועולה עד ראש הסלע, עד הקן.

והיא עלתה.

— בָּנִי — צָרְחָה הָאֵם בְּקוֹל גּוֹרָא, עַד כִּי נִבְהָלוּ מְאֹד הַנְּשָׂרִים
וְצִפּוּ חֵישׁ הֲרַחֵק, הֲרַחֵק.

וְהָאֵם תִּפְשָׂה אֶת הַתִּינוּק שֶׁלָּהּ וְחִבְּקָה אוֹתוֹ.

— הוּא חֵי! הוּא חֵי! — שָׁמְחָה הָאִשָּׁה וְאָמְרָה לְרַדְת מִיָּד.

אֵךְ בְּאֲשֶׁר הִבִּיטָה מֵרֹאשׁ הַסֵּלַע לְמַטָּה, הִתְחִיל לֵאמֹר סוֹבֵב עָלַיָּה
וְנִבְהָלָה: „אֵיךְ אֶפְשֶׁר לְרַדְת מִגִּבְהַ כְּזֹה?!”

אֵךְ הָאֵם הִתְחַזְּקָה. לְקַחְהָ וְקִשְׂרָה אֶת תִּינוּקָהּ עַל שִׁכְמָהּ וְהִתְחִילָה
לְרַדְת. וְשׁוֹב הִיא נֶאֱחָזֶת בְּשִׂיחִים יְבֻשִׁים, בְּשָׂרָשִׁים וּבְקוֹצִים וְהִיא
יֹרְדֶת וַיֹּרְדֶת.

אֵךְ הִנֵּה הַגִּיּוֹעַ עַד אֲבֹן אַחַת הַסּוּגְרֶת אֶת הַדְּרֹךְ וְלֹא יִדְעָה אָנֹּה
תִּפְנֶנָּה. פִּתְאֹם רָאָתָה וְהִנֵּה עוֹ אַחַת יֹרְדֶת וְשְׁנֵי גְדִיָּיָה הֲרֻכִים אַחֲרֶיהָ,
הֲלֹכָה הָאֵם אַחֲרֵי הַעוֹ. הֲלֹכָה וְיִרְדָּה, הֲלֹכָה וְיִרְדָּה מִן הַסֵּלַע עַד
הַהַר, וּמִן הַהַר עַד לְצִמְקֵי.

וְכָל אֲנָשֵׁי הַכֶּפֶר עוֹמְדִים וּמְבִיטִים וְחֹרְדִים מְאֹד.

— הִנֵּה הִיא, הִנֵּה הִיא יֹרְדֶת! — גִּשְׁמָעִים קוֹלוֹת.

— הִיא יֹרְדֶת עִם הַתִּינוּק! — קוֹרְאִים אַחֲרֵיהֶם.

וְכָל אֲנָשֵׁי הַכֶּפֶר רָצוּ לְקַרְאָתָהּ, הִקִּיפוּ אוֹתָהּ בְּשִׁמְחָה וְנִשְׂאוּ אוֹתָהּ
עַל כַּפֵּיהֶם, אוֹתָהּ וְאֶת תִּינוּקָהּ עַד בֵּיתָהּ.

וְכָל הַקְּהָל עוֹמֵד מְסֻבִּיב לְבֵית וְזֶה אֵל זֶה קוֹרְא:

— אֵךְ זֹאת הִיא אִם גְּבוּרָה!

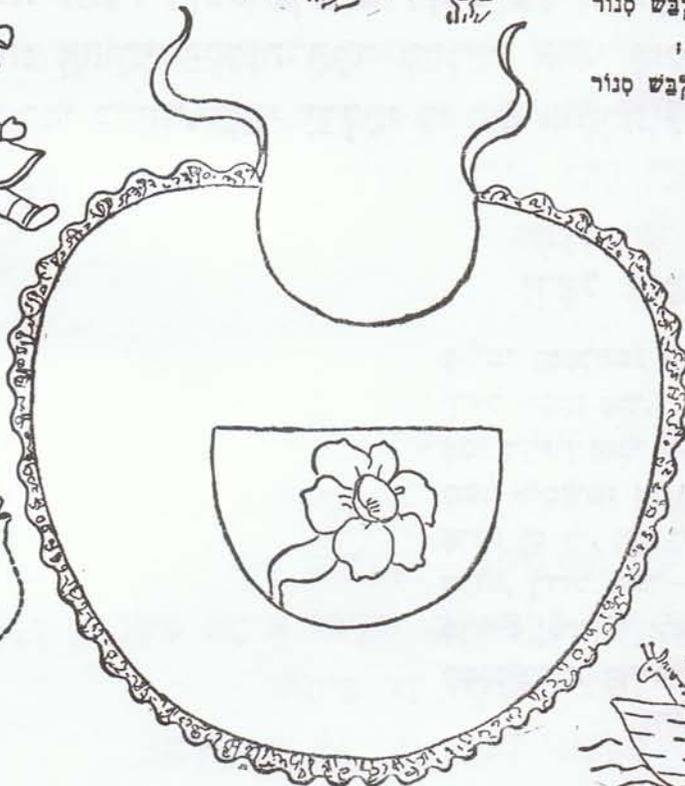
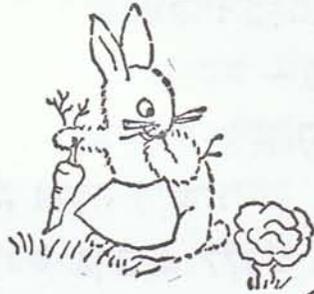
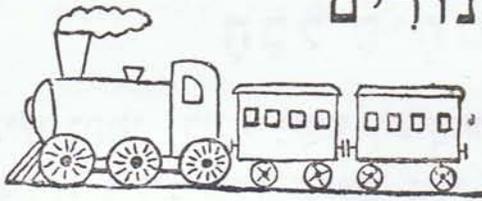
הַבֵּל פִּיהֶם שֶׁל תִּינוּקוֹת

נִילִי וְתַמִּי וְדִינָה יָשָׁבוּ וְשׁוֹחֲחוּ.
אָמְרָה נִילִי: אָחִי הַקָּטָן, טָלִי, מִתְחִיל כָּבֵר לְרַבֵּר, אֵף כַּמָּה הוּא
מִצְחִיק! בְּמָקוֹם מְכַנְסִים הוּא אוֹמֵר: סִים; בְּמָקוֹם נִצְלִים — לִים;
בְּמָקוֹם גְּדוֹל — דְּדוֹל וּבְמָקוֹם חִיפָה — פִּיפָה...
אָמְרָה תַמִּי: אָחִי הַקָּטָן גַּמִּי, כְּשֶׁהָיָה קָטָן הָיָה מְקַשְׁקֵשׁ:
"תַמִּי, בָּס בַּיִם, בָּס צִיל, אוֹסָה הִיטָה!"
זֹאת אוֹמְרָת: "תַמִּי, לְקַבֵּשׁ גְּרַבִּים, לְקַבֵּשׁ מְצִיל, רוֹצֵה לְטִיל..."
אָמְרָה דִינָה: אָחוֹתִי הַקָּטָנָה תִמְרָה מְחַבֵּקֶת אוֹתִי חֲזָק-חֲזָק וְאוֹמְרָת:
"אֲנִי אֶתְּךָ כִּמוֹ כְּרִיָּה", וְאֲנִי יְדַבְּרֶתִי כִּי הִיא אוֹמְרָת לִי: "אֲנִי אוֹהֶבֶת
אוֹתְךָ כִּמוֹ סְכָרִיָּה..."

יְדָאָל אוֹמֵר

סְלוֹם! וְאַמְלָתֶם: מִי?
יְדָאָל הַשָּׂטָן סָמִי.
אָבִי דְרַעוֹן וְאִמִּי לוֹת —
כַּטֵּל אוֹמְלִים: אֲנִי קְעוּט.
אָחוֹת יָם לִי, וְיָם לִי אָח, —
דְּדוֹל, דְּדוֹל מְאֹד — הַאָּח:
קְדָדִים יָסִים לוֹ וְכַפְתּוּלִים
כַּמְתְּנוּצָצִים, הַדְּדוֹלִים,
וְהוּא תֵיֵל.

שָׁבֻעַ סְנוּרִים

שָׁמַעוּ, שָׁמַעוּ הַדּוֹדָה אֲבִיבָה
 רָקְמָה קָטָנִי סְנוּרִים שָׁבֻעַ.
 — שָׁבֻעַ סְנוּרִים, דּוֹדָה, מְדוּעָ?
 — כָּנָגְדַת שָׁבֻעַת יָמֵי הַשָּׁבוּעַ.
 בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן — יָלַדְתָּ סְנוּר
 רָקוּם אֲרָנְכָת;
 בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי — יָלַדְתָּ סְנוּר
 רָקוּם רָבְכָת;
 בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי — יָלַדְתָּ סְנוּר
 רָקוּם חַתוּלָה לְזַקְנָת;
 בַּיּוֹם הָרְבִיעִי — יָלַדְתָּ סְנוּר
 רָקוּם בָּבָה צוֹחֶקֶת;
 בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי — יָלַדְתָּ סְנוּר
 רָקוּם אֶפְרוֹחַ;
 בַּיּוֹם הַשֵּׁשִׁי —
 רָקוּם מַבְת־נֶט;
 וְלָקְבוֹד שָׁבֻעַת
 סְנוּר עִם פִּיס.
 עָלְיוֹ רָקוּם
 שְׂרַח נְרָקִיס.

מי רוצה לנסוע

נילי רוצה להיות נהגת...

נילי רוצה
להיות
נהגת.
רוצה לנהג
את טל
בפגלתו.
אבל אמא
אומרת:

"העגלה כבדה, גדולה,
לא תוכלי לנהג אותה."
באשר מלאה שנה
לילי, קנתה אמו
עגלת טיול קלה.
שמחה נילי: "עכשו
אהיה אני נהגת!"

— טוב! — אמרה אמא. —
אך הידעת את ש...
— שאסור לנסע על הכביש?
יודעת, יודעת!.. הכביש הוא
לחמורים, לגמלים, לסוסים
בעגלות, לאופנים ולמכוניות;
את התינוקות מובילים על
המדרכה.

— נכון, בתי! — ענתה אמא.

בינתיים סדרה אמא את טלי ואת עגלתו, גילי עוזרת על ידה
ויצאו לטייל על המדרכה.

הולכות אמא מן הצד ונילי נוהגת את העגלה והיא שמחה מאד.
היא הולכת ונוהגת — והנה לקראתה ילד רוכב על תלת-אופנים.
פנתה הצדה — והנה ילדה טסה על גלגלים... זו עברה — ופתאום היא
שומעת מאחור צלצול: ילד נוסע באוטו קטן, ביד אחת הוא מסובב
את ההגה ובשנית הוא מצלצל בלי הרף. מהרה גילי לפנות לו את
הדרך — והנה אץ-רץ-רץ לקראתה בחורון על כרפנת...

— או, או! — קראה גילי, — הרי זה כביש ממש!..

— כן, בתי, — אמרה אמא. — המדרכה היא כביש היקדים, וצריך
גם פה להזהר.

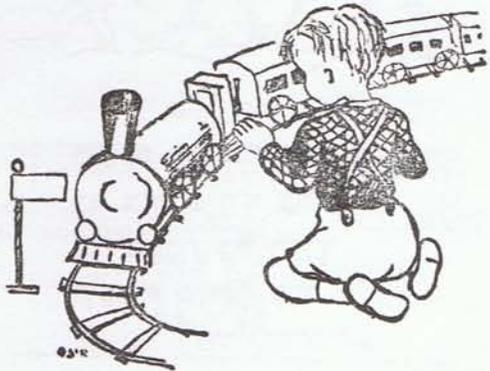
אף גילי ידעה להזהר. ויום נהגה את עגלתו של טלי.
ככה נעשתה גילי נהגת!..

בי, בתי, בבתי,
אל תבכי, תבכי,
בי, שבי בעגלתי,
שבי דומם, אל תבכי,

נילי למדה את השיר:
בְּבֵה וְעַגְלָתָהּ

את אמר נא תבכי,
תבכי, נשקיה,
ואם תנכי אביא
לך גם קבריה.

גילי לומדת לקרא

אוטו	חמור
אניה	גמל
רכבת	סוס
אווירון	אפנים
	<p>חירה נוסעים בתים, נוסע רחוב, יש בתים אנשים לרב.</p>

פִּדְרָף

ג. - הסוס

בר ועמק, עמק, קרי. -
הנה קף הסוס ידקרי.
רוץ, סוסי, דלג על אבן,
לך אכלל שעורה ותבן.
דבר-דבר-דקרי...

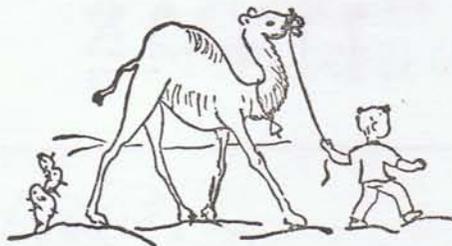
א. - הקמור

בקר טוב ובקר אורי!
אל השוק אפרץ קמור,
כל מין נרק בשקים -
באי קנו בגרוש, בשנים;
אפרץ-אפרץ...

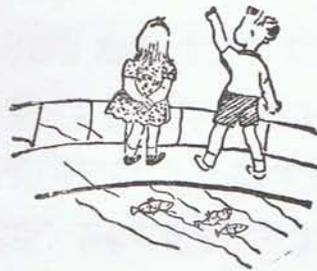
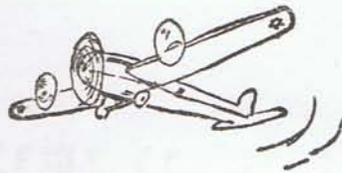
ד. - האקנים

בר מקאן וכר מקאן -
קף נוסע החלקון.
מה נחשו הוא על אקנים,
כפרים מלאים עדון.
ציל-ציל-ציל...

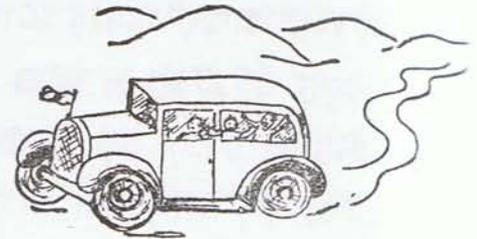
ב. - הנמל

הנמלת - גליון, גליון גלול!
קף צועדת היא בחול.
קף צועדת כל הדרך
ולבסוף פורעת בקרי.
חיר-חיר-חור...

ג. - האוירון
 שאו עינים למרום.
 מי זה מס? האוירון!
 מס בחץ וקל בנושר
 בלי כל קביש וכלי כל נשר.
 וררו...
 ...

בדר

ה. - האוטו
 על קביש מקריק, חלק
 אוטו רץ מעלה אבק.
 הוא שטה בקזין ומים,
 עוד היום - בירושלים!
 פפן-פפן-פפן...

ח. - הרקבת
 לקטר שני פנסים,
 רץ הוא רץ על הפסים.
 הוא מושרף את הרקבת
 בין הרים היא מסתובבת.
 מור-מור-מור...

ו. - האניה
 שורו נא: עשן לרב.
 אניה קרבה לחוף.
 חלוצים לקאן הביאה,
 מסונים מקאן הוציאה.
 שומ-שומ-שומ...

כּוּשִׁי וְנוֹשִׁי נוֹסְעִים לְיְרוּשָׁלַיִם

פַּעַם אַחַת אָמַר אָבִא לְיֵלֶד נוֹשִׁי: „הַיּוֹם אָנּוּ נוֹסְעִים לְיְרוּשָׁלַיִם.“
שָׂמַח נוֹשִׁי מְאֹד. רָץ לְחַצֵּר וְהֵבִיא אֶת כּוּשִׁי – הַכְּלָבִיב הַקָּטָן: גַּם
הוּא יֹסֵעַ לְיְרוּשָׁלַיִם. אָף אָבִא אֵינּוּ מִסְכִּים: מָה לְכוּשִׁי בְיְרוּשָׁלַיִם?
לֹא כְּדֹאֵי הַדְּבָר. אָבֵל נוֹשִׁי חוֹשֵׁב: כְּדֹאֵי וּכְדֹאֵי! וְהוּא רָץ לְמִטְבַּח –
לִזְקֵן סֵל. שָׁם בּוּ אֶת כּוּשִׁי הַכְּלָבִיב – מִכֶּסֶה אֶת הַסֵּל בְּמִטְפַּחַת
וְאוֹמֵר: „שָׁכַב כְּאֵן בְּמִנוּחָה – אַל תּוֹזוּ וְאַל תִּנְבַּח.“

יּוֹצְאִים לְדֶרֶךְ; אָבִא – מְנוּדָה בְּיָדוֹ וְנוֹשִׁי – סֵל עַל זְרוּעוֹ. בָּאִים
לְ„אָגֵד“, קוֹנִים פְּרִטִיסִים, פְּרִטִיס לְאַבָּא. פְּרִטִיס לְנוֹשִׁי, וְלְכוּשִׁי הַכְּלָבִיב
אֵין פְּרִטִיס – וְכִי מִי יוֹדֵעַ. כִּי בַסֵּל טָמוּן כְּלָבִיב?

יּוֹשְׁבִים בְּאוּטוֹ. הִנֵּהג אוֹחוֹ בַּהֲגָה. טַרַר... הַמְכוֹנִית זָנָה לְדֶרֶכָה. עַל
הַסִּפְסָל יוֹשֵׁב אָבִא. עַל יָדוֹ נוֹשִׁי, וּמִתַּחַת לְסִפְסָל בְּתוֹךְ הַסֵּל – יֵשֵׁן
לּוֹ בְּמִנוּחָה כּוּשִׁי. אֶת זַנְבוֹ קִפַּל לְמִרְאֲשׁוֹתָיו. הַתְּפֹנֵץ כְּכַדּוֹר – וְנִגְרָדִם.
הָאוּטוֹ רָץ – הַכְּבִישׁ בּוֹרַח. הִנֵּה עֲמָק. הִנֵּה הָר – וּפְהָ קָרָה דְּבַר –
מָה: שָׁם בְּצַד עֲמַד כְּפָר – וּבְכַפָּר כְּלָבִים נוֹבְחִים. הַתְּעוֹרֵר כּוּשִׁי
מִשְׁנָתוֹ – מְאֹד כּוֹעֵס עַל כִּי הִעִירוּ אוֹתוֹ, וְהַתְּחִיל אָף הוּא נוֹבֵחַ:
„הֵאוּ. הֵאוּ! בְּבִקְשָׁה. הַשְׁתַּתְּקוּ! אֲנִי כּוּשִׁי רוֹצֵה לִישְׁנוֹ!“

נִבְהָלוּ הַנוֹסְעִים: „מָה זֶה? מִי נוֹבֵחַ פֹּה?“

וְכוּשִׁי הִתְלַהֵב. קָפֵץ עִם הַסֵּל וְהִתְגַּלְגַּל דֶּרֶךְ הַדְּלֵת הַצְּדִידִית שֶׁל
הָאוּטוֹ אֶל הַכְּבִישׁ. הָאוּטוֹ הִמְשִׁיף בְּרִכּוֹ, וְכוּשִׁי נִשְׁאַר לְבִדּוֹ בְּאִמְצַע
הַדֶּרֶךְ הַהוֹלְקֵת יְרוּשָׁלַיִמָה.

עומד כושי וקורא: האו, האו, נו-שיו! — אין קול ואין עזנה.
מה לעשות? יצא כושי מן הסל, עמד וגרד ראשו בכפו.
אז נשמע קול צפרדע: קנה-קנה" — מה יש, מה קרה?
ומספר לה כושי כף וכף: גסע לירושלים, ובדרך התגלגל ונפל החוצה.
הצפרדע מתרגשת — מתנפחת עד מאד. מה לעשות? וקוראת אף
היא בקולי קולות: קנה-קנה, נו-שיו! וכושי: האו-האו, נו-שיו!
הם קוראים וקוראים, הקלבלב — הב-הב, והצפרדע עוד מצט
ותתפקע: נו-שיו!...

בינתיים הרגיש נושי פתאם כי הסל נצלם והתחיל קורא: עמדו
עמדו! כושי איננו!

— איזה כושי? מי הוא כושי? — שואלים הנוסעים.
ונושי מספר להם, וציניו בוכות: בלב-חברו, ישן בסל מתחת
לספסל והתגלגל ונפל דרך הדלת הצדדית אל הכביש...
אומרים הנוסעים: כמוכן, צריה לחזור מיד ולחפש אותו.
רק אשה אחת, גברת נרגזת, התחילה טוענת: לא ולא! אני
ממהרת! אין לי פנאי לחפש אחר כלבים! בבקשה לנסע הקאהו!
אף הנהג לא שמע לה, סבב את ההגה וחרו בכביש. עוד מרחוק
שמעו קולות קוראים. קרבים הם ורואים: כושי הקלבלב עומד בכביש
וקורא, ועל ידו צפרדע מתנפחת וצורחת.

אף ראה כושי את האוטו, מיד קפץ ישר בצד הדלת הפתוחה
אל ברקיו של נושי, כשכל זנבו ובשמחה נבח: האו-האו! שלום,
צפרדע! אנהנו ממהרים, נוסעים ירושלימה!

שומר מסלת הברזל

— את המסלה בדרקתי היום — והיא
בסדר. קח אתה את הפנס הלזן וצא
לחפז לרפכת.
לקח שלמון את הפנס הלזן ויצא.

*

הלילה הנה נעים. שלמון הלך לארץ
המסלה; הכל הנה בסדר.
פתאם התקדרו השמים עבים כבדים,
רוח סוקה התחילה נושבת בקוקה,
העצים רעשו, הברקים הבריקו, הרעמים
הרעימו ונשם עז התחיל לרדת.
שלמון מהר לשוב והפנס בידו.
פתאם טם ברק נורא וסנע בפסי הברזל.
הפסים נתרסקו, גורקו בקוקה ועפו
לכל צד.

ברגע הראשון נבהל שלמון עד מאד,
אך מיד התחזק, ראה את כל הנעשה
ואמר לרוץ תבט בפינתה להביא את
הפנס האדום. אך נזכר ברפכת שצריכה
לבוא מיד, בטרם יספיק הוא לשוב;
הקטר ירד מעל הפסים, הקרונו
יתהפכו ויהנה אסון נורא.

«לא! לא!» — התליט שלמון. — «אין זמן
לרוץ הפינתה, את הנוסעים צריך
להציל!...»

מה נעשה? לאשרו הנה שלמון לבוש
חלצה אך מדה. הוא פשט אותה מעליו,

על יד מסלת הברזל, לא הרחק מן
הקביש, עמד בית קטן. בפות גר שומר
המסלה עם אשתו ועם בנם הקטן שלמון.
יום יום ברק השומר את פסי הברזל
ויוצא לקראת הרפכת העוברת. אם
המסלה היתה בסדר — יצא לקראת
הרפכת בשדגל ירק בידו; ואם המסלה
לא היתה בסדר — יצא לקראת הרפכת
בשדגל אדום בידו.

גם בלילה יצא השומר לברק את המסלה
קשה הוא נושא פנס לזן, או פנס אדום.
לא פעם לקח השומר אתו את שלמון
בנו בשעת בדיקת המסלה והנה מוסר
לידו את הדגל ביום ואת הפנס בלילה.
שלמון שמח על זה מאד.

*

פעם חלה שומר המסלה. — היה הנה
הדבר בלילה חרף. אשת השומר עמדה
לטפל בחולה ולא הנה מי שיצא לקראת
הרפכת העומדת לבוא. אמר שלמון:
— אני אצא לקראת הרפכת, אינני
מפחד!

— קטן אתה, בני! — ענתה אמו.
אך האב החולה אמר:
— אין דבר, וכל הוא ללכת, אספר
למך עליו.
ואל בנו אמר:

עָשָׂה קָדָה אֶת הַפְּנִים הַשְּׂשׂוּמָה - וְהָרִי
פְּנִים אֲדָם!

הוּא עֹמֵד בְּאֲמֵצֵעַ הַדֶּרֶךְ וְאֵת פְּנִים
הָרִים לַמַּעֲלָה וְשֹׁפֵטוֹ מִלְּמַלּוֹ:

יִהְיֶה אֵי שֶׁהַמְּבֹנָאִי יִרְאֶה אֶת הַפְּנִים הָאֲדָם.
אִם לֹא - יִקְרָה אִסּוֹן... הַנוֹסְעִים יִהְרָגוּ,
גַּם הַמְּבֹנָאִי יִהְרָג...»

עַל עֲצָמוֹ לֹא חָשַׁב בְּלָל, הוּא רַק דָּאָג
לְנוֹסְעִים אֲשֶׁר בְּרֶכְבָּת. הֵן כָּל קֵף רַבִּים
הֵם הַנוֹסְעִים: אֲנָשִׁים, נָשִׁים וְנָם יְלָדִים...
עוֹמֵד שְׁלֵמוֹן עַק יַד הַפְּסִים הַשְּׂבוּרִים,
אֵת פְּנִים הָאֲדָם הוּא מְרִים לַמַּעֲלָה
וְאֵת עֵינָיו אֵינוֹ מְסִיר מִן הַדֶּרֶךְ וְלִבּוֹ
רוֹפֵק-רוֹפֵק, רֹאשׁוֹ סוֹבֵב-סוֹבֵב...

וְהִנֵּה נִשְׁמַע קוֹל שִׁיק־שֵׁק.

וְהִנֵּה נִרְאֵי מִרְחוֹק שְׂמֵי עֵינֵי-אֵשׁ.

וְהִנֵּה אֲפִירָה אֲרָבָה.

וְהִרְכַּבְתָּ שְׂסֵה-עֶפְסָה מִהֵרָה.

שְׁלֵמוֹן נָשָׂא אֶת רִגְלָיו וְרָץ לִקְרֹא
הִרְכַּבְתָּ, נִפְנָף בַּפְּנִים וְקָרָא בְּקוֹלוֹ הַרֵק:

«אִסּוֹן!... אִסּוֹן!...» - - -

הַמְּבֹנָאִי רָאָה אֶת הַפְּנִים הָאֲדָם וְעָצַר
בְּקַטָּר.

הִרְכַּבְתָּ הִתְחִילָה לְלַקֵּת לְאֲטֵל־לֵאט -
לְבִסּוֹף עֲמָדָה.

הַנוֹסְעִים נִצְלוּ.

שְׁלֵמוֹן עֹמֵד גַּם הוּא - וְכִרְנַע נִפַל אֲרָבָה.
גַּם הַפְּנִים נִפַל מִגִּדְיוֹ.

הַנוֹסְעִים קָצְצוּ בָּלֵם מִן הַקְּרוֹנוֹת לְרֹאוֹת
מַה קָרָה, הֵם מְצָאוּ אֶת הַפְּסִים מְרֻקָּקִים
וְתַכָּף רָאוּ אֶת הַנִּלְד הַמְּשָׁל לְאֲרֶץ וְאֵת
הַפְּנִים הַעֲטוּף חֲלָצָה אֲדָמָה.

בָּלֵם הִבִּינּוּ אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה הַשׁוֹמֵר
הַקָּטָן הֵנָּה.

קָחִי אוֹתִי, קָחִי אוֹתִי
אֵל אִמִּי וְאֵל אָבִיו

הִרְכַּבְתָּ, הִרְכַּבְתָּ
מִרְחוֹק הִיא מִתְקַרְבֶּת.

דן - דן - ל' און ?

מי יודע, מי יודעת:

אמת - לאן נוסעת?

1 א' הים נוסעת!

מי יודע, מי יודעת:

שמים - לאן נוסעת?

2 לרחוב הרצל נוסעת!

מי יודע, מי יודעת:

שלש - לאן נוסעת?

3 לעיר יפו נוסעת!

מי יודע, מי יודעת:

ארבע - לאן נוסעת?

4 א' הנמל נוסעת!

מי יודע, מי יודעת:

חמש - לאן נוסעת?

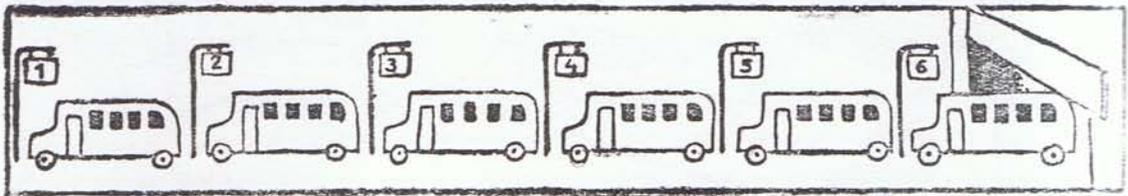
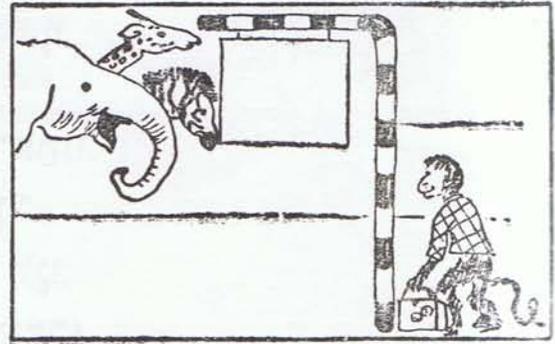
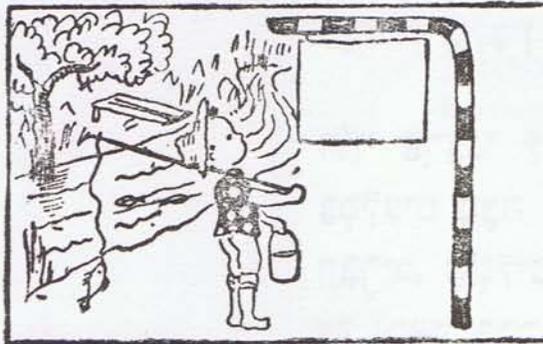
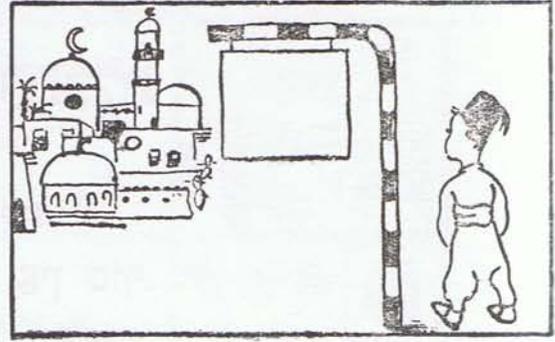
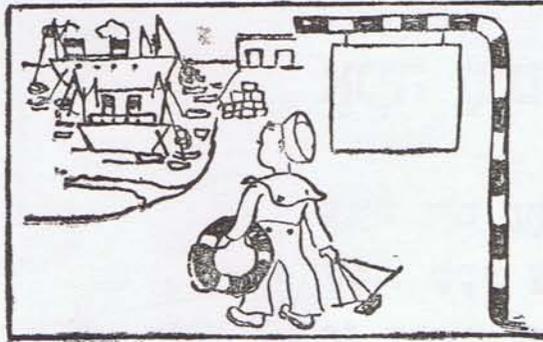
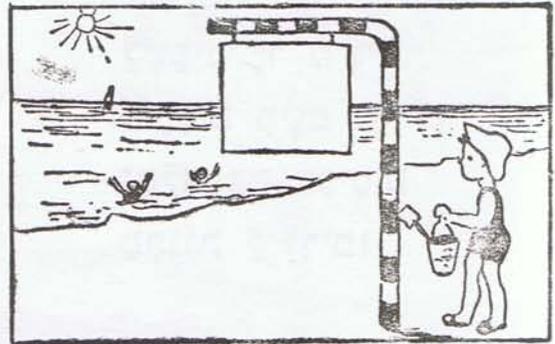
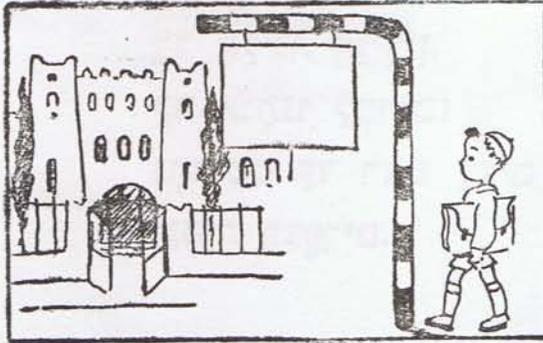
5 לגן הסויות נוסעת!

מי יודע, מי יודעת:

שש - לאן נוסעת?

6 א' הירקון נוסעת!

דן-דן - דאן?

רד אלינו, אִירון!

לשמים יד נושיט,
כוכבים משם נוריד,
נמלא את הכיסים
מתנות ליִלדים!

רד אלינו, אִירון,
קח אותנו למרום!
נתרומם עד ראש עצים
ונהיה בצפּרים.

אָנִיָּה בָּיִם הַתְּכַלֶּת

אָנִיָּה בָּיִם הַתְּכַלֶּת
שָׁטָה, שָׁטָה עַד אֵין סוֹף.
הוּ, חֲבֵרְיָה, קָחוּ מִשְׁקָפֶת,
מִרְחוֹק מִלְּבִין הַחוֹף.

חוֹף אֶרְצֵנוּ לְקִרְאָתֵנוּ,
בְּסִלְעִים מִכָּה הַגָּל.
חֲבֵרִים, הַשְּׁלִיכוּ עֲגוֹן,
כִּי נִרְאָה כְּבָר הַנְּמִל!

לְעִבּוּדָה וְלִמְלָאכָה

שִׁיר הָעֲבוּדָה

יְהוָה סִי לִי, לִי עֲמָלִי!

יְהוָה סִי לִי, לִי עֲמָלִי!

יְהוָה סִי לִי, לִי עֲמָלִי!

הָעֲבוּדָה הִיא

כָּל חַיֵּינוּ,

מִכָּל צָרָה

תִּצַּילֵנוּ!

עוֹרוּ, אֲמִי,

אֵל תְּנוּמוֹ,

לְעֲבוּדַתְכֶם

אָנָּה, קוּמוּ!

יְהוָה סִי לִי, לִי עֲמָלִי!

יְהוָה סִי לִי, לִי עֲמָלִי!

יְהוָה סִי לִי, לִי עֲמָלִי!

אָבָא נוֹשֵׂא אֶת הַשָּׁמֶשׁ

אָבָא נִקְנָם לַהֲדַר,	אָבָא יוֹצֵא בַּבֶּקֶר,
הוּא, בְּמַה עֵנָף הוּא. -	הַשָּׁמֶשׁ בְּעֵינָיו.
יוֹם שְׁלָם הַשָּׁמֶשׁ	אָבָא חוֹזֵר בְּעֶרְבֹ,
עַל קְתָמָיו סוֹחֵב הוּא.	הַשָּׁמֶשׁ עַל הַקְּתָמָיו.

בַּעֲלֵי מְקָא

— מי רוֹצֶה לְרֹאוֹת אָמֵן —
 הוא יָבֵא נָא אֶל הַגָּן!
 תְּפַר-פּוֹר-פּוֹר,
 תְּפַר-פּוֹר-פּוֹר,
 הַסַּנְדְּלָר נוֹקֵב בְּעוֹר!

— מי רוֹצֶה לְרֹאוֹת אָמֵן —
 הוא יָבֵא נָא אֶל הַגָּן!
 סִיל-סִיל-סִיל,
 סִיל-סִיל-סִיל,
 הַחֵיט תּוֹפֵר מְצִיל!

— מי רוֹצֶה לְרֹאוֹת אָמֵן —
 הוא יָבֵא נָא אֶל הַגָּן!
 צִיש-צִיש-צִיש,
 צִיש-צִיש-צִיש,
 הַנְּגָר מְקַצֵּעַ חֵיש!

נְגָר

חֵיט

סַנְדְּלָר

הגמדים הטובים

בבית קטן גר סנדלר צני. לא היה לסנדלר דבר מלבד מעט עור
לזוג נעלים אהד. גור הסנדלר את העור בערב להיות מוכן לעבודה
בבקר, ושכב לישון.

בבקר השכים הסנדלר ואמר לגשת אל מלאכת הנעלים — והנה
הנעלים כבר מוכנות ועומדות על השלחן. התפלא הסנדלר על
הדבר: "מי זה תפר את הנעלים?" והוא לקח ומשש את הנעלים
וראה כי המלאכה נקיה ויפה.

עוד הוא מתפלא על הדבר, ואיש בא הביתה, ראה את הנעלים
היפות ומצאו חן בעיניו וקנה אותן בכסף מלא. הלך הסנדלר וקנה
בכסף הזה עור חדש לשני זוגות נעלים, ובערב גור את העור
להיות מוכן למחר. אף בבקר מצא את שני זוגות הנעלים תפורים
כבר ומוכנים על שלחנו. מכר הסנדלר את הנעלים בכסף מלא
וקנה עור לארבעה זוגות נעלים. למחר בבקר היו ארבעה זוגות
נעלים תפורים ומוכנים על שלחנו.

וכן היה בכל יום ויום: בערב הוא גור את העור ובבקר הוא מוצא
נעלים מוכנות, עד כי הסנדלר העני נעשה עשיר גדול.

פעם אחת אמר הסנדלר אל אשתו: "כדאי לשבת כל הלילה
ולראות, מי הוא זה התופר לנו את הנעלים היפות!"

"טוב!" — אמרה האשה, הדליקה גר על השלחן והם שניהם התחבאו
זה בפנה זו וזו בפנה זו וחיכו בעינים פקוחות.

בַּחצוֹת הַלַּיְלָה בָּאוּ שְׁנֵי גַמְדִים נְחַמְדִים, עֲרָמִים וַיַּחֲפִים, יָשְׁבוּ אֶל
הַשֵּׁלֶחַן וַהֲתַחֲלוּ עוֹבְדִים בְּאֲצָבָעוֹתֵיהֶם הַקְּטָנוֹת וַהֲרִיזוּת: רָצְעוּ
בַּמְרָצֵעַ, תִּפְרוּ בְּחוּט, הַקִּישׁוּ בְּפִטְיֵשׁ וְלֹא הִפְסִיקוּ עַד אֲשֶׁר גָּמְרוּ
לְתַפֵּר אֶת כָּל הַנְּעֻלִים, סָדְרוּ אוֹתָן עַל הַשֵּׁלֶחַן — וַקְּפְצוּ וַהֲסִתְּלוּ.
בְּבִקְרָא אָמְרָה הָאִשָּׁה אֶל בַּעְלָהּ: „רְאֵה, גַמְדִים נְחַמְדִים אֵלֶּה הַעֲשִׂירוֹ
אוֹתָנוּ וְנֶאֱנַחְנוּ לֹא נוֹדָה לָהֶם? הֲנֵה הֵם עֲרָמִים וַיַּחֲפִים. הֲבֵי, אֲנִי
אֲתַפֵּר לָהֶם בְּגָדִים, אֶסְרֵג לָהֶם גְּרָבִים וְאַתָּה תִּתַּפֵּר לָהֶם נְעֻלִים.“
עָשׂוּ כֵן. כָּל הַיּוֹם עָבְדוּ הַסַּנְדְּלָר וְאִשְׁתּוֹ וּבְעָרֵב סָדְרוּ אֶת הַבְּגָדִים,
אֶת הַגְּרָבִים וְאֶת הַנְּעֻלִים עַל הַשֵּׁלֶחַן וַהֲלָכוּ וַהֲתַחֲבְאוּ שׁוֹב בְּפָנֹת
הַבַּיִת, לְרֵאוֹת מַה יַּעֲשׂוּ הַגַּמְדִים.

בַּחצוֹת הַלַּיְלָה בָּאוּ הַגַּמְדִים שׁוֹב לְעַבֹּדָה וְלֹא מְצָאוּ עוֹר גָּזוֹר.
בְּמִקְוָמוֹ רָאוּ בְּגָדִים, גְּרָבִים וְנְעֻלִים. תַּחֲלָה הִתְפַּלְאוּ הַגַּמְדִים וְאַחַר
אָמְרוּ זֶה לָזֶה: „מִתְנַוֹת יְפוֹת הַכִּינוֹ לָנוּ הַסַּנְדְּלָר וְאִשְׁתּוֹ!“ הֵם לָבְשׁוּ

אֶת הַבְּגָדִים, אֶת הַגְּרָבִים, נָעֲלוּ אֶת
הַנְּעֻלִים וְשָׂרוּ וְרָקְדוּ עַל הַשֵּׁלֶחַן.
בְּאֲשֶׁר גָּמְרוּ לְרַקֵּד, אָמְרוּ: „עֲנִי
גְדוֹל הִיָּה הַסַּנְדְּלָר שֶׁלָּנוּ, עֲתָה
נַעֲשֶׂה עֲשִׂיר גְדוֹל וְאִינְנוּ צָרִיךְ
לְעִזְרָתָנוּ — שְׁלוֹם! שְׁלוֹם!“
הֵם קָפְצוּ מֵעַל הַשֵּׁלֶחַן וּבְרָחוּ חִישׁ.

מה ספר לי הודו?

ולר-ילה, אליקלט

^ב
יגד-יגד, אליקלט
בא אל סנדלר ועמד בדלת.
רצה אותו תופר נעלים:
במרצע —
דקיר-דקור!
בחוט ומחט —
תפיר-תפור!
זמין, ושמאל,
שמאל, זמין —
ככה נצל
הוא מכין.
אמר הסנדלר אל היגד:
"למה, יגד, תחבק ידים?
בא ולמד לתפר נעלים!"
ענה היגד אליקלט:
"איני רוצה, איני יודע,
פחד אני מפני מרצע..."

^א
יגד יגד, אליקלט
בא אל חוט ועמד בדלת.
רצה את החוט תופר בגדים:
במספרים —
גזיר-גזור!
בחוט ומחט —
תפיר-תפור!
במכונה —
גיל-גיל!
כף חוט
תופר מצייל.
אמר החוט אל היגד:
"למה, יגד, תעמד מנגד?
שב ותפר גם אתה בגד!"
ענה היגד אליקלט:
"אוי, המחט, אוי דוקרת!
אלף לקמד מלאכה אחרת!"

יָדָד-יָדָד, אֲלִיפָלֶט,
 בָּא אֶל נָגַר וְעָמַד בְּדָלָת.
 רָאָה אוֹתוֹ עוֹשֶׂה רְהִיטִים:

אָמַר הַנָּגַר אֶל הַיָּדָד:
 „יָדָד, יָדָד, לָמַד מִקְצוֹעַ,
 קוֹם עֲשֵׂה כֶסֶא-נוֹעַ!”
 עָנָה הַיָּדָד אֲלִיפָלֶט:
 הַפְּצִיָּה —
 אֵךְ זֹאת מִרְשָׁעַת,
 אֵת הָאָצָבַע
 הִיא פּוֹצֵעַת...”

בַּמְשׁוֹר —
 נָסִיר-נְסוֹר!
 בַּפְּצִיָּה —
 פְּצִיר-פְּצוֹר!
 בַּמְפָּסָלֶת —
 פְּסִיל-פְּסֶל —
 כֶּךְ נָגַר
 עוֹשֶׂה ס פֶּסֶל.

יָדָד זֶה	יָדָד זֶה
כַּאֲשֶׁר יָגִדל —	כַּאֲשֶׁר יָגִדל —
מֵה יִלְבַּשׁ	מֵה יִשְׁתֶּה
וּמֵה יִנְעַל?	וּמֵה יֵאָכַל?

יָדָד זֶה
 לֹא יִדַע מְלָאכָה,
 יָדָד זֶה
 לֹא יִרְאֶה בְּרָכָה.

הַ מְלָאכָה — בְּרָכָה

שׁוֹשְׁנָה הַתּוֹפֶרֶת

מְשַׁמְמֵסִים בְּמִשְׁחָק: תּוֹפֶרֶת, יְלֵדָה, בְּרֵית

הַתּוֹפֶרֶת:

אֲנִי תּוֹפֶרֶת קַטְנָה וְשָׂמִי שׁוֹשְׁנָה.
יֵשׁ לִי מְחַטִּים - מְחַט עָבָה, מְחַט דָּק;
יֵשׁ לִי חוּטִים - חוּט לְבָן, חוּט שְׁחוּר.
גַּם אֶצְבְּעוֹן יֵשׁ לִי. עַל אִמָּה אֲנִי
אוֹתוֹ חוֹבֶשֶׁת, בְּמִדָּה אֲנִי מוֹדֶרֶת,
בְּמִסְפָּרִים אֲנִי גוֹרֶרֶת, בְּמִנְהֵן אֲנִי
מְנַהֶגֶת, תָּם וְנִשְׁלָם - וְאֲנִי מְקַפְצָת.
(דוֹפְקִים בְּדָלָת)

לְבוֹא!

מְיָדָה (נִקְנֶסֶת, בְּרֵית עַל וְרֵעוּסִית):

שְׁלוֹם!

הַתּוֹפֶרֶת:

שְׁלוֹם וּבְרָכָה!

מְיָדָה:

פֹּה גְרָה הַגְּבֵרֶת

שׁוֹשְׁנָה הַתּוֹפֶרֶת?

הַתּוֹפֶרֶת:

אֲנִי תּוֹפֶרֶת קַטְנָה

וְשָׂמִי שׁוֹשְׁנָה.

מְיָדָה:

אֵת! יְכוּלָה לְתַפֵּר סֵנוֹר לְבָרָה שְׁלִי?

הַתּוֹפֶרֶת:

כֹּן, בְּנֵי אֵי, בְּבִקְשָׁה לְשִׁבְתִּי!

(מְגִישָׁה לָהּ כֶּסֶף)

יֵשׁ לָךְ בְּרֵית יְסָה. מַה שְׂמָחָה?

מְיָדָה (יֹשְׁבֵת):

שְׂמָחָה וְרָדָה, כִּי לְחַיֵּיהָ וְרָדוֹת תְּמִיד.
אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתָהּ מְאֹד מְאֹד, כִּי
טוֹבָה בְּבֵיתִי הִיא, הִיא שׁוֹמֵעַת בְּקוֹלִי.

הַתּוֹפֶרֶת:

בְּרֵית טוֹבָה כְּזֹאת שְׁנָה הִיא, כִּי
יִתְפָּרוּ לָהּ סֵנוֹר.

מְיָדָה: בְּנֵי אֵי!

הַתּוֹפֶרֶת: הַיֵּשׁ אֶתְךָ כֵּד לְסֵנוֹר?

מְיָדָה:

כֹּן, יֵשׁ וְיֵשׁ. הִנֵּה (נוֹתֶנֶת אֶת הַכֶּד).

הַתּוֹפֶרֶת (בוֹחֶנֶת אֶת הַכֶּד):

כֵּד טוֹב וְגַם יְסָה, אֵינָה כְּרֵחִים נְהַדְרִים?
(מְיָדָה)

תִּשְׁאַר הַבְּרֵית שְׁלָךְ פֹּה וְאֲנִי אֶתְפָּר
לָהּ סֵנוֹר יְסָה. הִיא לֹא תִבְרָה?

מְיָדָה: לֹא, בְּבֵיתִי אֵינָה בּוֹרָה.

הַתּוֹפֶרֶת:

טוֹב מְאֹד. עַד הַצְּהָרִים תִּהְיֶה בְּבֵיתִי
לְבוֹשָׁה סֵנוֹר תְּדַשׁ.

מְיָדָה (מוֹסֶרֶת אֶת הַבְּרֵית לַתּוֹפֶרֶת):

שְׂבִי, בְּבֵיתִי, פֹּה עִם הַגְּבֵרֶת שׁוֹשְׁנָה
הַטוֹבָה, הִיא תִתְפָּר לָךְ סֵנוֹר יְסָה-יְסָה!

(לַתּוֹפֶרֶת): שְׁלוֹם!

(הִיא יוֹצֵאת)

תּוֹסֶפֶת יוֹשֶׁנֶת לְעַבְדֵי וְשָׂרָה):

הִנֵּה אֶתְפֹּר

לְבָבָה סְנוּר,

הַבַּד אֲבִיָּאָה הִנֵּה:

בְּבָה תַעֲמַד,

אֲנִי אֶמְדָּד

וְעַל הַבַּד אֶסְמְנָה.

וְאֵל כָּל צַד

אֶגְזֹר הַבַּד,

יְמִין וְשְׂמָאל בְּמַסְסָרִים,

וּמַחַט חַד

אֶקַּח בִּידִי,

חוֹט אֶשְׁחִיל, אַחַת-שְׁתַּיִם:

אֶשֶׁב לִי בָהּ,

אֶשִׁיר לִי בָהּ,

בְּחֶשֶׁק רַב אֶעֱבְדָה:

בְּבָה תִקְבֹּשׁ

סְנוּר תְּדַשׁ,

בְּרַב שְׂמִתָּה תִרְקַדָּה:

תּוֹסֶפֶת (נְקֻסָּת):

שְׁלוֹם, בְּבָר נְגַמַר הַסְנוּר:

תּוֹסֶפֶת (מְרִיקָה אֶת הַסְנוּר):

הִנֵּה בְּבָר

סְנוּר נְגַמַר,

רַק בְּמִנְהֵץ אֲנִיבְעָה.

(גּוֹמֶרֶת לְנֶהֱךָ. מְלִבִּישָׁה לְבָבָה אֶת הַסְנוּר)

הַיָּדַי, הַיָּדַי,

בְּבָה נְהַמְדָּד,

עֲבָשׁוּ נְשִׁיר, נְקַפְּצָה:

(תּוֹסֶפֶת רּוֹקְדוֹת עִם הַבְּבָה)

סְסָסָס יוֹרֵד

סִידָּה: דִּי אַזן אַחַת, לִי רַגַל אַחַת. רַגְלֵי דוֹקְרָת, אֲנִי תּוֹסֶפֶת.

לְבָבָה

לְבָבָה

אָצְבַּע קֶטְנָה,
דוֹפְקָה הִיא: פִּיק!
דִּפְקוּ,
דִּפְקוּ בְּאָצְבַּע,
דִּפְקוּ: פִּיק, פִּיק!
...?????

לְבָבָה

שְׁמֵי יָרִים,
מוֹתָאָה הִיא קָרָ!
מִחָאוּ,
מִחָאוּ הַכַּפִּים,
מִחָאוּ כַּף אֶל קָרָ.
...?????

לְבָבָה אָגְרוֹף קֶטָן,

מִכָּה הִיא: הָרָ!
הַכּוּ הָרָ, הַכּוּ הָרָ בְּאָגְרוֹף,
הַכּוּ הָרָ הָרָ, הָרָ הָרָ!
...?????

הַכּוּ הָרָ, הַכּוּ הָרָ בְּאָגְרוֹף,
הַכּוּ הָרָ הָרָ, הָרָ הָרָ!
...?????

אוּצִי, רוּצִי, מִסְרָגָה!

אִמָּא לְיֻלְדִים רוֹאֶנֶת,
בְּנָדִים וְסִים סוֹרְנֶת,
רְאוּ-נָא: מִשְׁשֶׁה-אָמֵן:
חוּם, כָּחַל וְאֶרְנָמֵן.

אוּצִי, רוּצִי, מִסְרָגָה
אוּצִי, רוּצִי, מִסְרָגָה

מָה נָעִים וּמְעִנֵּן
בְּסָרִינָה לְהַתְּבוֹנֵן.
פֹּה שְׂרוּוֹל, פֹּה צִנְאוּרֵן,
וְהִנֵּה גַם בַּיּוֹם קֶטְנֵן.

אוּצִי, רוּצִי, מִסְרָגָה!
אוּצִי, רוּצִי, מִסְרָגָה!

הוֹשַׁע הַכֹּל יוֹדֵעַ

הוֹשַׁע

הַכֹּל יוֹדֵעַ — לַעֲשׂוֹת:

בְּחַשׁ שֶׁל גֵּר,

בְּבֶה שֶׁל בַּד,

מִצְמֹר — כַּר

וּמַחְמֹר — בַּד.

הוֹשַׁע

הַכֹּל יוֹדֵעַ — לַעֲשׂוֹת:

סֵל מִקֶּשׁ,

שֶׁלְחַן מִצֵּן,

מִלְוֵב — מִגֶּשׁ

וּמִקֶּרְטוֹן — לֵץ.

הוֹשַׁע

הַכֹּל יוֹדֵעַ — לַעֲשׂוֹת:

מִפִּקֶּק — גְּדִיָּה,

מִקָּנָה — חֲלִיל,

מִצְדָּף — חֲנֻכָּיָה

וּסְבִיבוֹן — מִסְלִיל.

ק מ ש ב נ ו ת

ק מ ש ב נ ו ת יצאו לנו,

קרחים ימים מצאו הם שם.

ק ו ד ל — קוֹסְסֵת,

ק צ ב ע — אוֹסְסֵת,

ק מ ה — קוֹסְדֵרֵת,

ק מ י צ ה — קוֹשֶׁרֵת

ו ו ר ת — לִקְלוֹן עוֹנֵרֵת.

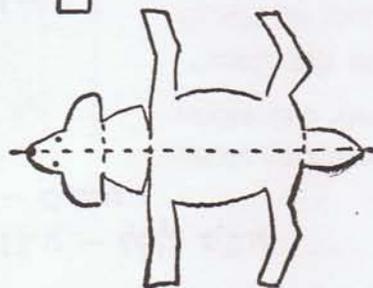
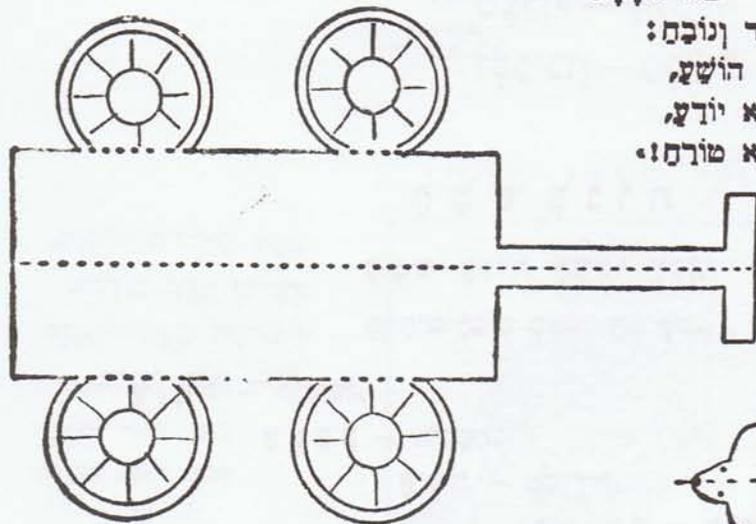
הושע הכל

לקח הושע מספרים ונקר ונקר:
 שגלה על 4 אופנים סובבת.
 האח הגדול פניצול סובב,
 האח הקטן של הרוקן יושב,
 והאחות הקטנה אף היא
 פה יושבת.

גם נבחי עומר ונוכח:
 בקרסיל הושע,
 הכל הוא יודע,
 לא לחנם הוא מורסו.

נִצָּא אֶל הַכֶּפֶר

גילי במושבה

גילי בת-דודה ושמה תרצה. היא גדולה מגילי ולומדת קבר
בבית הספר. בימי חפש הפסח קבלה גילי מכתב מתרצה:

גילי היקרה.

אני מזמינה אותך לבא אלינו אל המושבה
לבלות אתנו את ימי החפש.

תרצה

שמחה גילי מאד, ובאותו יום ארונה את המזונה שלה ואמא הקלה
אתה אל התחנה, קנתה לה פרטים, הושיבה אותה באוטו, נשקה לה
ונפרדה ממנה.

זו האוטו ורץ, התפתל על פני הכביש בין שדות ופרדסים.
לא רחוקה הדרך, פצבר תצי שעה וכבר נראו בתי המושבה.
ליד התחנה חכתה לה תרצה, בת דודתה.
— שלום, גילי. טוב שבאת.

— שלום, תרצה!

קקה תרצה את המזונה של גילי ושתייה
התחילו צועדות על הכביש.
בינתיים רד הערב. השמש נטתה לשקצ.
פתאם משכה תרצה את גילי הצדה. עדר
של פרות בא מן השדה ועלה על הכביש.
— זה העדר שלנו! — אמרה תרצה.
הלכו יחד עם העדר ובאו אל המושבה.

נִילִי בְּרַפֵּת

לִיד בַּיִת הַדּוֹד הַתְּעַכְבּוּ שֵׁשׁ פְּרוֹת, עֲמְדוּ וְחִכוּ כִּי יִפְתָּחוּ לָהֶן אֶת הַשַּׁעַר.
— רוֹאֵה אֶת, — אָמְרָה תִרְצָה — כָּל פֶּרֶה מִכִּירָה אֶת שַׁעַר הַמְּצָרָה.
— מָה חֲכָמוֹת הֵן הַפְּרוֹת! — הַתְּפַלְאָה נִילִי.

תִרְצָה פִתְחָה אֶת הַשַּׁעַר. גִּבְנָסוּ הַפְּרוֹת לְחַצֵּר וְהִלְכוּ יִשָּׁר אֶל הַרְפֵּת —
וְתִרְצָה וְנִילִי אֶחָבִיָּהּ.

רְאֵתָה נִילִי אֶת הַרְפֵּת שֶׁהִיא גְדוֹלָה, נִקְיָה וּמְחַלְקֶת תְּאִים-תְּאִים.
וּמַעַל כָּל תָּא טְבֻלִית עִם כְּתָבָת.

הַסְבִּירָה תִרְצָה:

— לְכֹל פֶּרֶה — תָּא מִיָּחָד וְעַל כָּל טְבֻלִית כְּתוּב שֵׁם הַפֶּרֶה.
הִנֵּה: שְׁפָרָה, חֲגִית, בְּרוּדָה, כְּלִילָה, מִלְּכָה.
— כָּלוּם יוֹדְעוֹת הַפְּרוֹת לְקָרְא? — שְׁאֵלָה נִילִי.
— הִנֵּה תִרְאִי!

בְּרַגַע זֶה הִתְקַרְבוּ הַפְּרוֹת וְכָל אַחַת גִּבְנָסָה אֶל הַתָּא שְׁלָתָה.
— אָ! — קָרְאָה נִילִי מִתְּפַלְאָה.

בִּינְתִים בָּאָה הַדּוֹדָה עִם דָּלִי בְּיָדָה.
רְאֵתָה אֶת הַיְלָדִים צֹחֲקִים וְאָמְרָה לְתִרְצָה:
— כֶּף מְקַבְּלִים פָּנַי אוֹרְחַת? בְּרַפֵּת?..
אָף נִילִי נִשְׁאָרָה עוֹד בְּרַפֵּת לְרֵאוֹת.
אִיךָ חוֹלְבֶת הַדּוֹדָה אֶת הַפְּרוֹת וְאַחַר
גִּבְנָסָה הַבֵּיתָה.

פָּרָה יֵשׁ לָנוּ

פָּרָה יֵשׁ לָנוּ.	עַם אֹרֶךְ הַבְּקָר.
פָּרָה יֵשׁ לָנוּ.	עַם אֹרֶךְ הַבְּקָר
פָּרָה יָפָה וְאַדְמָה.	לְמַרְעָה הוֹלֶכֶת הִיא.
גָּרָה בְּרֶפֶת.	וַיֵּרֶק עֶשֶׂב.
גָּרָה בְּרֶפֶת	וַיֵּרֶק עֶשֶׂב
וְהִיא גֹעָה: מוֹ-מוֹ-מָה!	כֵּל הַיּוֹם לְוַחֲכֶת הִיא.

עַם בּוֹא הָעָרֵב.

עַם בּוֹא הָעָרֵב

אֶל הַבַּיִת שָׁבָה הִיא.

הֶלֶב גּוֹתָנֶת.

הֶלֶב גּוֹתָנֶת.

הֶלֶב מְחוּק. הֶלֶב טָרִי!

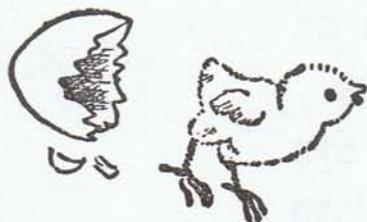
עֵגֶל חֶמֶד

פָּרַמְנוּ עֲלֵינוּהָ	עַל הַמַּצַּח קוֹ זָחוּדֵי
הַשׁוֹבְבָה וְהַסּוֹזֵנָה	וְהַנֵּב בְּלוֹ שְׁחוּרֵי.
הַמְּלִיטָה אֶךְ הַבְּקָר בָּנֵי	וּזְנָבוֹ זֶה הַקָּטָן
עֵגֶל חֶמֶד, עֵגֶל חֵן.	חֲצִיֹּי שְׁחוּרֵי, חֲצִיֹּי לָבָן.
מָה נֶאֱדָה הוּא עֵגֶל זֶה:	מָה הַשֵּׁם קָרָאנוּ לוֹ?
אֶף וְרַד לוֹ וְנִסָּה.	יְחַמְדֵי. יְחַמְדֵי - זֶהוּ שְׁמוֹ

נילי מטפלת בעופות

בבקר, אף פקחה נילי את עיניה — ומיד אל הלול. יחד עם תרצה
הגישה אכל לתרנגולות. מלאה את הכלים מים ואספה ביצים — סל
מלא ביצים טריות וחמימות.
מן הלול הקכה נילי אל השוכה, פזרה גרעונים ליונים. ומן השוכה —
אל הפרושים השטים בכרכת המים. כל היום התרוצצה נילי בקצר
הגדולה.

מעשה שהיה באפרוח

היה היה אפרוח.
קטן היה. קנה!
אף הוא חשב כי גדול הוא.
באשר התהלך בקצר התברב ונקף את
ראשו למעלה. הנה קף!

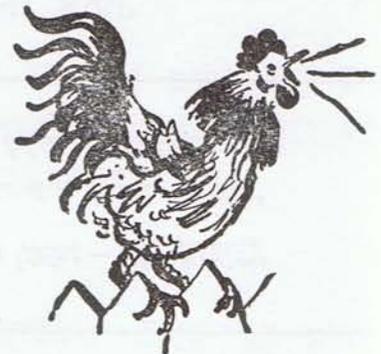
ואמא הייתה לאפרוח, פרנגלת מנמרת
כזאת הייתה אמא!
אמא אהבה מאד את אפרוחה
ולקטה בשבילו תולעים.
כל תולעת הייתה כזאת!

פעם התנפל חתול על המנמרת.
והחתול הזיה כזה!
ברחה הפרנגלת, והאפרוח נשאר
לברו ליד הגדר, מחפש את אמו.

והנה רואה הוא:
פרנגל קופץ ועומד על הגדר, מותח
צוארו - ככה! - וקורא בגאון:
קוקוריקו!

מי כמוני גבור?
מי כמוני בן-חיל?

מצא הדבר חן בעיני האפרוח. אף הוא צלה
על הגדר, מתח צוארו - ככה! - וציץ בכל כחו:
צִי-צִי-צִי! מי כמוני גבור! מי כמוני בן-חיל!
אף פתאם התהפך ונפל למטה, אל שלולית מים.
הנה קף! בשלולית ישבה צפרדע.
ראתה את האפרוח וצחקה:
ס-ס-ס, קליח-חקה!
ברבליה עוד לא צמחה..

והצפרדע הימה
שקזאת!

אחת ועוד אחת

מצשה במקמרת, מצשה בתקנולת.
ביום ראשון הטילה ביצה עגלולת.
עמדה וקפרה: אחת.

שמחה במקמרת, שמחה בתקנולת.
ביום השני הטילה עוד ביצה עגלולת.
קפרה: אחת ואחת - הן שתיים.

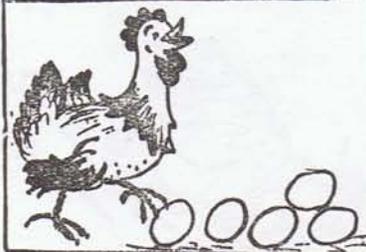
ביצה אחת ועוד אחת - הן שתיים.
ועוד אחת הטילה ביום השלישי בצוקרים.
קפנה בתקנולת: אחת ושתיים - הן שלוש.

ביום הרביעי לפני הצוקרים,
עוד ביצה הטילה, נהמדת לעינים.
קפרה בתקנולת: אחת ושלש - הן ארבע.

וביום החמישי לעשות הגדילה.
בפקר השכם ביצה הטילה.
עמדה וקרקרה: כמה ביצים יש?
אחת וארבע - הן חמש.

ב ב ב

עפים בנני-יונים, עפים הם בפק —
גר-גר!

עפים בנני-יונים

השמש לוקטת, הרוח מה צח —
גר-גר!

עפים הם, הקים הם חוג אחר חוג,
ופתע יורדים הם זוג אחר זוג.
גר-גר-גר, גר-גר!

קופצים בנני-עזים

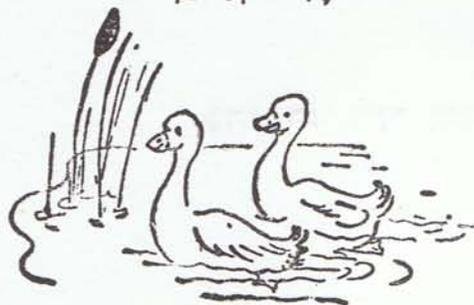

קופצים בנני-עזים, קופצים הם בפק —
מה-מה!

הפרח פורח, העשב מה רך —
מה-מה!

קופצים הם, רצים הם — בומר וגיל,
ובן-הרוצה מסלל בקליל.
מה-מה! מה-מה מה-מה!

שטים בנני-אנז

שטים בנני-אנז, שטים הם בפק —
גע-גע!

ובגרת מברקת כמו ראי זך —
גע-גע!

שטים הם, שוחים הם עוף-עוף אחר עוף,
במשק בנפים יוצאים הם לחוף.
גע-גע! גע-גע! גע-גע!

רוקדים היקדים

רוקדים היקדים, רוקדים הם בפרק
היקדו!

הכל רוקדים פה, אף יקד לא נח —
היקדו!

רוקדים הם, טובבים הם מהר — חיש וקלי,
כל יקד נוסף יגדיל המעגל.
היקדו! היקדו! היקדו!

קדיסה: דינה יצאה לחצר והנה כל הסרקגולות מתרוצצות
ומסקרות בקול. שאלה את אמה:
— אמא, מדוע הסרקגולות צונחות כל כך?
— כי רעבות הן בתי.
— הלא יכולה כל אמת להטיל לה ביצה ולאכל אותה?..

מהו המאכל הטוב ביותר?

ארבעה ישובו בחצר בצל תאנה וקנה:
פיש נוגס, קלב נוגס, חתול גוגס ותרנגול צורס.
קם הפיש ושאל: „חברים, מהו המאכל הטוב ביותר?”
אמר החתול: „אין טוב מחלב! אמנם טוב לטרף עכברים, טוב לצוד
צפרים, אף אין מאכל בעולם טוב מחלב!”
„מי זה אומר חלב? — קרא התרנגול — רק זרעונים מכל המינים,
של חטה, של שעורה ושל דורה — אין מאכל טוב מזה!”
„הב-הב-הב! — נבח הקלב — לא חלב ולא זרעונים, כי אם עצם
למנה! אין טוב מעצם למנה!”
„מה-מה-מה! — קרא הפיש — לא חלב — החלב טוב לגדלים; לא
זרעונים — הזרעונים טובים לצפרים; לא עצם למנה — עצם
תשליכו לזאב. המאכל הטוב הוא עשב ירק ורענן!”
התנופחו, התנופחו זמן רב ולא באו לדעה אחת.
החתול — לוקק חלב.
התרנגול — מנקר זרעונים.
הקלב — מכרסם עצמות.
הפיש — אוכל עשב.
וככה זה — עד היום הזה!

גילי עם הדוד בשדה

פעם אמר הדוד אל גילי:

— בת-חיל את, גילי; את עוזרת בעבודת הלול והשוכה.

שמחה גילי ואמרה:

— אבל, דודי, רוצה אני לעזור גם בשדה, בפרדס ובכרם.

— טוב, — אמר הדוד. — תשכימי מקור, אקח אותך אתי אל השדה.

בבקר השכם העירה תרצה את גילי: „קומי, עלינו לצאת אל השדה!”

וגילי עודה רוצה לישון, אינה רגיזה להקדים כל כף. אף היא מהרה,

שפשפה עיניה וקמה. בקצר חכה הדוד בעגלה ותומה לזוג פחדות.

— אי, אחרתן לישון! — קרא הדוד ועזר לילדות לעלות על העגלה.

— דיו, קדימה!

נסעו ונסעו ובאו לשדה, הנה השדה כלו מכסה שבלים ירקות — ים

של שבלים. קפצה גילי מן העגלה והיתה מוכנה לעבוד.

— לא, גילי, — אמר הדוד. — עתה אין

עבודה בשדה, תבאי לעת הקציר ותעזרי.

שעה רבה התרוצצו גילי ותרצה בשדה,

התחבאו בין השבלים, לקטו דגניות

ושבו למושבה בזרים גדולים.

נִילִי בַּפְּרִדָּס וּבַכֶּרֶם

בַּיּוֹם הַשְּׁנִי טִיֵּל הַדּוֹד עִם נִילִי וְעִם תְּרָצָה. בָּאוּ לַפְּרִדָּס. שָׁקַט הָיָה
בַּפְּרִדָּס. הַעֲצִים עָמְדוּ בְּלִבְלוּבָם וְהַפִּיצוּ רִיחַ טוֹב. הַתְּחִילָה נִילִי רָצָה
בֵּין הַעֲצִים הֵנָּה וְהֵנָּה וְלֹא מִצָּאָה כָּל עֲבוּדָה, רַק תַּפּוּחֵי-זָהָב יְחִיד
שֶׁנִּשְׁפַּח עַל עֵץ אֶחָד, אוֹתוֹ קִטְפָה נִילִי.

— רוֹאָה אָנִי. — אָמַר הַדּוֹד, — כִּי יוֹדַעַת אַתְּ לְקַטֵּף. תִּבְאִי בַשַּׁעַת
הַקְּטִיף וְתַעֲזְרֵי לָנוּ.

אָכְלָה נִילִי אֶת הַתַּפּוּחַ וְנִהְגְּתָה מְאֹד.
מִשָּׁם בָּאוּ לְכֶרֶם. הָיוּ הַגִּפְנִים עָרְמוֹת וְרַק פֶּה וְשֵׁם נִרְאוּ פְּקָעִים
קִטְנִים שֶׁל פְּרִיחָה.

לֹא יָדָעָה נִילִי מַה לַעֲשׂוֹת. אָמַר לָהּ הַדּוֹד:
— אִם בָּאֵמַת אַתְּ רוֹצָה לַעֲזֹר לָנוּ — תִּבְאִי לַעֲצֵת הַבְּצִיר!
— אָבוּא! אָבוּא! — קָרָאָה נִילִי. — בְּנֻדַי אָבוּא!
בַּיּוֹם הַהוּא הֵיטָה נִילִי שְׂמִחָה מְאֹד.

נִילִי חִזְרָה הַבֵּימָתָה מִן הַכֶּפֶר וְכִתְבָה מִכְּתָב אֶל תְּרָצָה:

תְּרָצָה יְקָרָה,

תּוֹדָה רַבָּה לָךְ עַל הַנְּמִים הַטּוֹבִים שֶׁבְּלִיתִי בְּמוֹשָׁבָה.

כֹּל מַה שֶׁרְאִיתִי הֵנָּה מִעֵינַי מְאֹד.

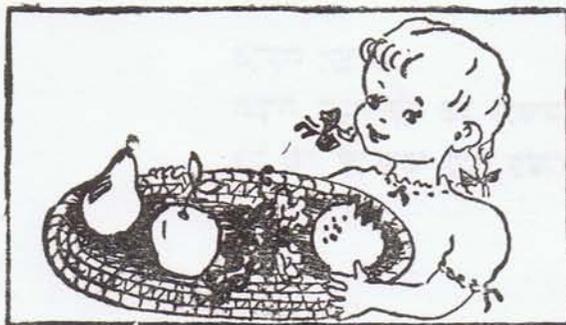
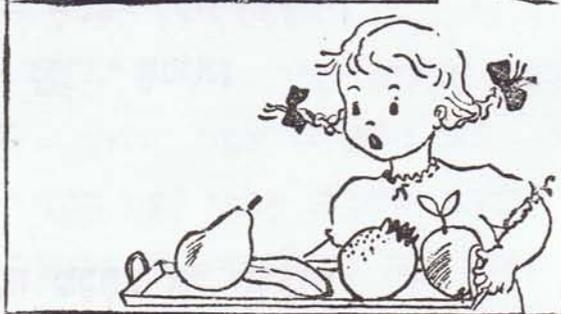
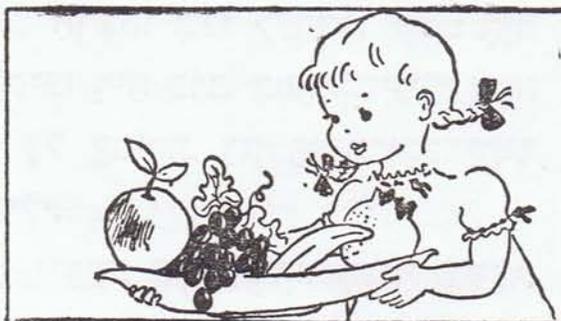
נִילִי

הַעוֹזֶרֶת הַמְּפֹרֶת

לְעֵלְיוֹהַּ הַמַּשָּׁה בְּנֵי-דוֹד, בָּלֶם בְּנֵי-סֵל וְנַחְבִּיבִים
מֵאֵד. בְּשֶׁבֶת בַּבְּקָר בָּאוּ בָלֶם אֵל עֵלְיוֹהַּ לְהַתְאַרְם
וּלְהַתְבַּדֵּם. אָמְרָה אִמָּא לְעֵלְיוֹהַּ: «הֲלֹא צָרִיךְ
לְכַבֵּד אֶת הָאֲרֻחִים! הִנֵּה בַמְקַרְר שָׁם פְּרוֹת
מִשְׁבָּחִים, מִפּוֹחִים, אֲנָסִים, בְּנָנוֹת. אֲשַׁבְּחֶנּוּ
עֲנָבִים וְרִמּוֹנִים. אֵלַי וְאָבִיא לְךָ אֶסְדַּר כֶּנֶה
מִכֶּל הַמִּינִים». קִבְּצָה עֵלְיוֹהַּ וְקָרְעָה:
«אֵת, אִמָּא, שְׂבִי, נָאנִי אֶגִּישׁ וְאָבִיא!»

דָּבָה וְרָצָה וְהִגִּישָׁה לְאֶסְדַּר טַס,
וְצִלְיוֹ מִכֶּל פְּרִי וְפָרִי, בַּק לֹא — — —
אָצָה וְרָצָה וְהִגִּישָׁה לְשֵׁנֵי סַל שְׂטוּם.
וְבוֹ מִכֶּל פְּרִי וְפָרִי, בַּק לֹא — — —
וְשׁוֹב אָצָה וְהִגִּישָׁה לְשִׁלְיֵשִׁי מִגֵּשׁ גְּדוֹל.
הַפַּעַם הִתְסַיְרָה אֵת — — —
בֵּינָתַם הִתְקַוְּטָה עִם אַחִיהָ שִׁמְעוֹן,
וּבְמוֹכֵן, שִׁשְׁבָּתָה לְהִגִּישׁ לְרִבִּיעִי — — —
לְכִסּוֹף עֲמֵדָה וְלִשְׁבָּתָה עִם הַבְּרָתָה דְנָת,
וְלַמִּשְׁיֵשִׁי שְׁבָתָה לְהִגִּישׁ — — —

אָמְרָה אִמָּא: אַף זֹאת הִיא עוֹזֶרֶת.
עוֹזֶרֶת מְפֹרֶת!

גן היל

הַגְנָה טוֹבָה מְסַפֶּרֶת

גנה יפה סדרו ילדי הגן שלי בתל-אביב. בחצר, מול הבית, גדלים עצי פרי. לפני שנים אחדות נטעו אותם ילדים, ילדי הגן. גדלו העצים, ועתה אוכלים אנו את פרותיהם: תפוזים, לימונים, רמונים, מנדרינות.

גם שקדיה פורחת בטו-בשבת בגנה ושקדיה טעימים וטובים. באהבה ובמסירות טפלו הילדים בעצי הפרי אשר בגנתנו.

והנה בימי הסתו התחילו ילדי הגן בסדור גנת הירק. הם עזרו לגנן לערר ולזבל את האדמה וחקקו אותה לחמש עשרה ערוגות: עשר ערוגות לירקות וחמש ערוגות צרות וארוכות לפרחים. הילדים עבדו הרבה: במעדר עדרו, במגרפה גרפו, בחבל מדדו ובמריצה אספו עשבים וצנפים יבשים. גרפו את האבנים הקטנות, ונקו את כל השבילים.

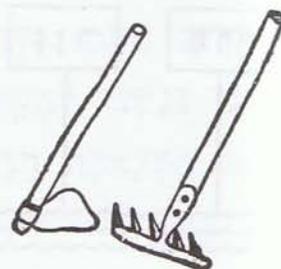
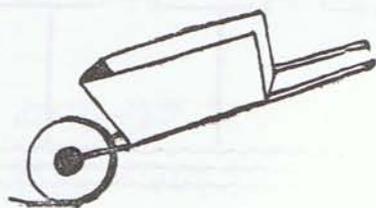
שמחים ועליזים עבדו הילדים בגנה, עבדו ושרו:

גנה לי, גנה לי, גנה לי תכיתהו

כל ירק בה צומח,

כל פרח בה פורח.

גנה לי, גנה לי, גנה לי תכיתהו

בְּחֶלְקָהּ אֶחָת קִטְנָה וְנִצְנָה תִּטָּה לְבַכּוֹרִים לְקָרוֹן הַקִּימָה לְיִשְׂרָאֵל.
לְבִסוּף זָרְעוּ הַיְלָדִים פְּרָחִים: צִפְרָנִי חֲתוּל צִפְרוֹן שׁוֹן-אֲרִיָּה אֶפְרוֹחַ
רִיתָנִית, וְעוֹד. גַּם לָהֶם סִבְרָנוּ שְׁלֵטִים.

יּוֹם יוֹם הַשָּׁקוּ הַיְלָדִים אֶת הַגְּנָה. עַד שֶׁבָּא הַיּוֹרָה. שָׂרוּ הַיְלָדִים:

יָשָׁם טוֹב נוֹטָף.
גִּישָׁם טוֹב שׁוֹטָף -
סִיחָתָם יִשְׁעוּ
סִיחָתָם יִשְׁעוּ
סִיחָתָם יִשְׁעוּ
סִיחָתָם יִשְׁעוּ

עֲבְרוּ יָמִים אַחֲדִים - וְרָאָה זֶה פֶּלֶא: הַפֶּלַ גְּבוֹט, הַפֶּלַ גְּדִל.
הַשְׁתִּילִים הִדְקָפוּ. הַחֶטֶה עָלְתָה. הַצְּנוּנִית נִבְטָה. הַבְּצָל הִירָק
בְּצִבְיָן וְיָצָא.

הַשָּׁעֵם חָא זָאשִׁין חֲגָגִים מִלִּילַי. הַיְלָדִים חֲגָגוּ זָאשִׁין חֲגָגִים מִלִּילַי.
יָפָה הִיא גִּנְתָנוּ - אֵד הִנֵּה צִרָה: הַצִּפְרִים בָּאוֹת וּמִנְקֵרוֹת אֶת
הַחֶטֶה וְאֶת הַיְרֵקוֹת, מַה לַּעֲשׂוֹת? אֹמְרִים יְלָדִים: צִרָה לְמַתָּח
רָשָׁת עַל הַפְּרוֹגוֹת. וְיְלָדִים אַחֲרִים אֹמְרִים: נָקִים בְּחֶלְלִיל!

הֶחְלַטְנוּ גַם לְמַתָּח רָשָׁת וְגַם לְהַקִּים בְּחֶלְלִיל.
הַזּוֹכְרִים אֲתֶם, יְלָדִים, אֶת הַבְּחֶלְלִיל בְּגִנְתָּהּ שֶׁל סִבְתָּה יוֹכְבָד? גַּם
אֲנִיחָנוּ נִגְשָׁנוּ לְהַקִּים בְּחֶלְלִיל בְּנֵה.
הִיָּתָה הַמְּלֶאכֶה רְבָה: הִנֵּה תוֹקְעִים מִקֵּל בְּאֲדָמָה; מִקֵּל שְׁנֵי-יָדַיִם,
מִקְבִּישִׁים עַל הַמְּקֵלוֹת מְכֻסִּים. חֲלָצָה יְלָד אַחַד רָץ וְהִבִּיא עֲצִיץ

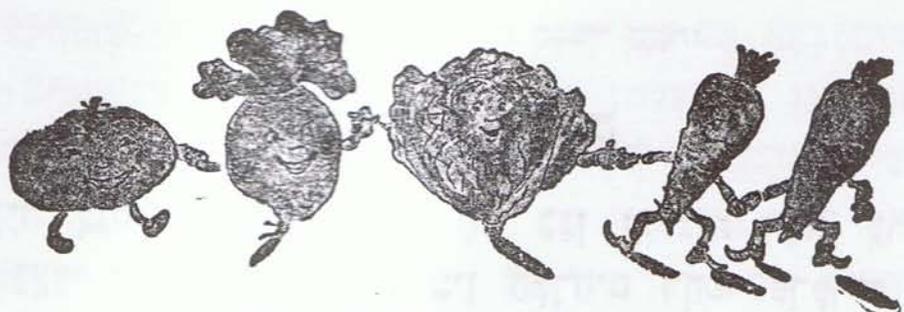
והפך אותו על המקל למעלה — זה הראש. ויָלֵד אחר הביא פָּחַם
 וצִיר על העציץ עִינִים, אף ופָּה. בדחליל גִּפְלָא הִיָּה זֶה.
 וְכֵל הַיְלָדִים דִּקְלָמוּ אֶת שִׁיר הַדְּחַלִּיל:

אָנִי דְחַלִּיל	בְּלִיל לֵי קָר,
שׁוֹמֵר הַגֶּן.	בְּיוֹם לֵי חַם,
שׁוֹמֵר אָנִי	רֵאשִׁי עֲצִיץ,
וְלֹא אִישׁוֹן.	עִינֵי פָּחַם.

בְּגִלֵי מַקְלוֹת.
 יְדֵי עֲנָף. —
 פָּרַח, פָּרַח,
 צְפוּר כָּנָף!

שָׁמַר הַדְּחַלִּיל אֶת הַגֶּנָּה, צִפְּרִים לֹא נִקְרוּ אֶת הַיְרֻקוֹת; פָּחַדוּ לְגִשָׁת.
 הַגֶּשֶׁם יָרַד פְּעָמִים רַבּוֹת. הִשְׁמֵשׁ חֲמָמָה אֶת הַצְּמָחִים וְהַיְלָדִים עָדְרוּ
 בְּצֵרוּגוֹת; נִכְשׁוּ אֶת עֲשָׂבֵי הַבָּר וְהַגֶּנָּה הִלְכָה וְיָפְתָה מִיּוֹם לְיוֹם.
 בְּכֵל בָּקָר יֵצְאוּ תוֹרְנֵי הַגֶּנָּה לְבִקְרָה, וּבְלִיּוֹם הַגֶּנָּה רָשְׁמוּ אֶת הַנְּעֻשָׁה
 בַּגֶּנָּה. וְכַעַת מְחַפִּים הַיְלָדִים לַיְרֻקוֹת הַבְּשָׁלִים, כְּדֵי לְאָכַל אוֹתָם
 לְאַרוּסַת הַבָּקָר, וְלְפָרְחִים הַיְפִים — לְקַשֵּׁט בָּהֶם אֶת סִדְרֵי הַגֶּן.

בְּגֵנֵת הַיָּרֵק

רק הפול המסבן
 צמד לו בדה,
 נשען על מקלו
 וליא נע וליא זע.

איך אוכל לשמח?
 איך אוכל לרקד?
 ומרמיצי בלם,
 בלם ריקים עוד.

בפצרוגת הגנה,
 מסביב לחבית,
 צמדו לרקד
 כרוב עם כרובית.
 זאת הסלק ראה
 והנה גם הוא בא,
 ואתו עגבניה —
 והשמחה רבה.

הגנה צבוקה,
 למה זאת?
 היא רוץה
 מים לשותות.

נילי שמעה בנרתיקלים את הכפור הנסה:

הגן של הענק

היה היה ענק, ולענק גן יפה. היו בגן ערוגות דשא, ערוגות פרחים וצאי פרי מקל המינים. בין הפרחים רחפו פרפרים ועל העצים צפצפו צפרים.

גם הילדים היו באים אל הגן. מתגלגלים על הדשא מסמכלים בפרחים, מטפסים על העצים ושרים ורוקדים בצפרים פעם אחת סר הענק אל גנו ולבו מר עליו. ראה את הילדים הצוהלים ושמתים וחרצים בקולו:

— מה לכם פה בנני? צאו מפה!

נבהלו הילדים וברחו. והענק הקים גדר גבוהה מסביב לגן ושלט קטן תלה מצד השער: חזש מינית מסף.

הבניסה לילדים אסורה

מאז לא נכנסו הילדים אל הגן.

והאביב בא. הפל פורח מסביב וצפרים מצפצפות ושרות ירק בגנו של הענק שקט. השמש אינה רנצה לולת הפרחים אינם רוצים לפרח. והפירות על העצים אינם רוצים לצמח.

— עֵתָהּ יִדְעָתִי לָמָּה זֶה לֹא בָּא הָאָבִיב אֶל גַּנִּי, כִּי רַע לָב הֵייתִי,
 כִּי גִרְשָׁתִי אֶת הַיְלָדִים מִן הַגֶּן.
 וְהַעֲנֹק קָרַב אֶל הַיְלָד הַקָּטָן, הָרִים אוֹתוֹ וְהוֹשִׁיבוֹ עַל הָעֵץ.
 הַיְלָד הַקָּטָן חִבַּק אֶת הַעֲנֹק וְנָשַׁק אוֹתוֹ.
 רָאוּ הַיְלָדִים וְקָרְאוּ:
 — לָבוֹ שֶׁל הַעֲנֹק טוֹב עָלֵינוּ!
 וְכִלְּם בָּאוּ אֶל הַגֶּן.
 וְגַם הָאָבִיב שָׁב וּבָּא אֶל הַגֶּן.
 וְהַעֲנֹק הִרִס אֶת הַגֶּדֶר וְקָרָא לַיְלָדִים:
 -- יְלָדִים חֲבִיבִים, עֵתָהּ אֲנִי נוֹחַן לָכֶם אֶת הַגֶּן וְשִׁחֲקוּ בּוֹ כְּאַנֹּת
 נַפְשְׁכֶם.
 וְגַם הַעֲנֹק בָּא יוֹם-יוֹם לְשַׁחֵק עִם הַיְלָדִים.
 וְאֵת הַיְלָד הַקָּטָן אֲשֶׁר נָשַׁק לוֹ הִזָּה מֵרְכִיב עַל כַּתְּפָיו וּמִתְהַלֵּךְ
 אִתּוֹ בֵּין עֲצֵי הַגֶּן.

לילדים

סיפורון

אליעזר והגזר

הצגה לילדים

המשתתפים: סבא אליעזר / סבתא אלישבע / הנקדה אביגיל

הקהב הקלב / סתול-מיאו עקבר

משך בגזר, משך בגזר -
אין כמוהו גזר!
משך ימינה, משך שמאקה -
אינו זו הגזר!

אצה סבתא אלישבע
אל סבא לעזר. -
אחת-שתים - פשטה ידיים
ומשכו בגזר.

משך בגזר, משך בגזר -
אין כמוהו גזר!...

אצה-רצה אביגיל
אל סבתא לעזר.

מי רוצה, רוצה לשמע
מצשה בגזר!
זרע אותו בגן-הירק
סבא אליעזר.

גזר, גזר, גזר, גזר -
אין כמוהו גזר!
זרע אותו בגן-הירק
סבא אליעזר.

פעם בא אל גן-הירק
סבא אליעזר. -
אחת-שתים - פשט ידיים
ומשך בגזר.

אחת-שתיים — פשט רגלים

אחת-שתיים — פשטה ידיים

ומשכו בגנור.

ומשכו בגנור.

משך בגנור, משך בגנור...
אחת-שתיים — פשט רגלים

משך בגנור, משך בגנור...
אחת-שתיים — פשטה ידיים

אך עבבר אפר השכם
אל לקיק לצינור.

אך ורץ הקרב הקרב
אל הבת לצינור.

אחת-שתיים — פשט רגלים

ומשכו בגנור.

משך בגנור, משך בגנור...
אין פמורה גנורו, חצרו יא
משך מינה, משך שמאלה
ויצא והגנורו יא חזא יא
חושילא אש.

משך בגנור, משך בגנור...
אך ורץ חתול מלאו
אל הקרב לצינור.
חושילא יא חזא יא

— חוש, חוש, חוש, חוש
חוש יא

חושילא חוש חוש
— חוש יא

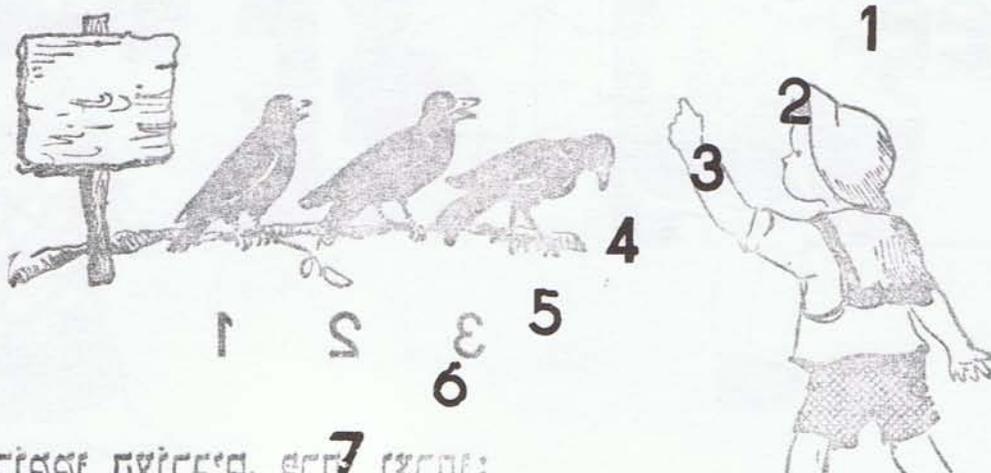
— חושילא אש
חושילא חושילא חושילא
חושילא חושילא חושילא

חושילא חושילא חושילא
חושילא חושילא חושילא

לך ומנה עורבים פורחים?

עורבים שחורים, עורבים פורחים, פורחים-קוראים, קוראים-עורחים:
 — קרע! כּבּר זללנו! אף עוד טרם התהוללנו!
 פרחו העורבים — והנה לקראתם נער וילקוטו על שקמו.
 — נער-נער! ראה, להקת עורבים אנו, התוכל לספר אותנו?
 — אוכל!

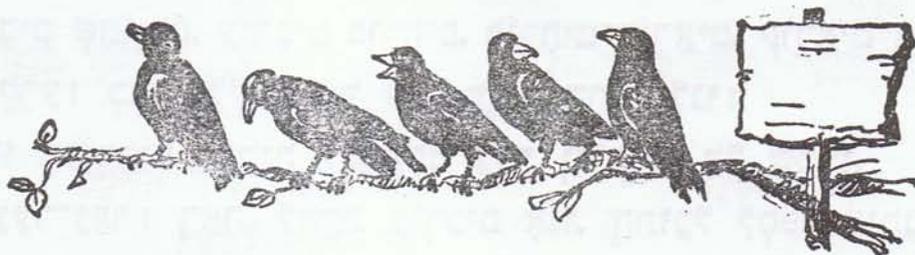
התעמדו העורבים על ענפי עץ אחד, והנער התחיל סופר:

התעמדו העורבים על ענפי עץ אחד, והנער התחיל סופר:

שקטו העורבים בנפלים, התעורפו והחליפו את מקומותיהם.

התחיל הנצר לספר מהדש:

5 4 3 2 1

שוב שקשקו העורבים בנפים, התעופפו והחליפו את מקומותיהם.

התחיל הנצר סופר בשלישית:

3 2 1

התרוממו העורבים, פרחו ופרחו:
קרע-קרע, נצר-נצר,
ף ומנה עורבים ביצר!...

בְּרַחֵב הַעִיר

ה ש ו ק

בצענו ותרצה גרו יחד עם ההורים במושבה.
היו להם פרות וצוים — הן נתנו להם חלב.
היו להם פרנגלות ואוזות — הן הטילו ביצים.
היתה להם גנה — צמחו בה כל מיני ירקות.
ופרדס היה להם של תפוחי-זהב ולימונים.
וכרם היה להם של צנבים ושקדים.
ושדות חטה היו להם — הכל היה להם משלהם במושבה.
מן העיר היו מביאים בק סכר, טה וכדומה.

פעם נסעו אל הדוד והדודה אשר בציר. באו אל בית הדוד, בית
גדול מאד. הדוד והדודה גרו בקומה השלישית. הדוד והדודה
קבלו את הילדים בשמחה וצרכו לקניהם שלחן מלא כל טוב.
לאחר שאכלו הילדים ושתו עמדו אצל המלון והביטו החוצה.
ראו הילדים רחובות ארוכים, בתים גבוהים. אנשים רבים העוברים
ושבים בחפזון, אף שדה וגן, פרדס וכרם לא ראו.
שאלו הילדים את פי הדודה:

— מאין את לוקחת, דודה, חלב, חמאה, ביצים, תפוחים וקטום,
הלא אין לך לא פרה, לא פרנגלת, לא שדה וגן?
צנתה להם הדודה:

— מחר אראה לכם, ילדים, מאין אני לוקחת את הכל.

למחר בבקר הקכה הדודה עם היקדים אל השוק. ראו היקדים
טורים-טורים של תניות ובהן ארגזים מלאים ביצים;
חבילות-חבילות של פחמים וצצים;
סלים-סלים של ירקות ופירות;
שקים-שקים של קמח, מלח, גריסים נארו;
פחים-פחים של נפט, שמן, זיתים ומלקפונים כבושים;
חבילות-חבילות של דגים מלוחים;
פדים-פדים של חלב ושמנת;
כלים-כלים מלאים חמאה וגבינה;
וערמות-ערמות של כל מיני פירות: תפוחים, שזיפים, ענבים,
לימונים ורמונים.

היקדים ראו וכן תמהו:

— מעולם לא ראנו דברים רבים כל כך!
אמרה להם הדודה:

— זהו השוק. שוק של צרכי אכל. פה אני קונה בכסף את כל
הדרוש לי.

— אבל מאין לוקחים החנונים כל כך הרבה חלב, חמאה, פירות
וביצים? — שאלו בענין ותרצה.

— מן המושבות והכפרים, — ענתה הדודה. — במושבות יש הרבה
חלב וחמאה, ביצים, פירות וירקות, אבל אין בהם אנשים רבים
שיאכלו את הכל, לכן הם מביאים אל העיר את כל הנשאר להם —
למכירה.

והדודה עם היגדים צברו בקל השוק, ראו הכל, התבוננו בכל,
 עד שקנתה הדודה את כל הדרוש לה, ואמר שבו הפיתה.
 היגדים היו מרוצים מאד מהבקור בשוק, ואמר האכל שחקו
 במשחק השוק.

בנות

<p>• עונרת נאה לאמר. בת פמה • • ארבע •. • ומה שמר •? • שמי מקסימה •. • אמרי לי, היכן את נרה, ילדתי •? ענתה הלכותה: • אצד אמא •!</p>	<p>• חמאה וגבינה ורבת תאנים הכל תוך הסל לך אשימה. אך מי זה שלח אותך הנה, בתי, כירי • - שלחה אותי אמא!</p>
--	--

• חמאה וגבינה ורבת תאנים,
 הכל תוך הסל שמתו פנימה.
 אך טרם הבנתי של מי את, ילדה •?
 תמקה והשיבה: • שד אמא •!

בשוק האופים

<p>בשוק האופים, סדעו, ילדים, דולף הבצק מן הנג. קצפת נתנת - ורמה לא נפקה, כל אבן - רקיק או ממתק.</p>	<p>בשוק האופים, סדעו, ילדים, לשיב ולטוב אין גבול; מתוק כל משמת, מתוק כל מנעול, מתוק כל גנב של חתול.</p>
--	--

ה ש ו ט ר

ופתאם - מה זאת?

שמי נדיו הניף!

לקמה זה? - זהו זה!

יתפלאו זה לזה

העומדים סביב.

על דוכן קרחוב

ססת נג עגל,

ראו שומר - סיס!

יד מניף - סיס!

שמאל, ימין, שמאל!

ומכל צד שריק

צפיר-צפור וצליל.

לקבוד מי - הו-הו!

נעצרה - הו-הו!

התנועה כליל!

מה פי ותעמל

על מקום אחר?

התנועה - בן, בן!

כיון - בן, בן!

רק בתנועת יד.

- לקבוד מי? לקבוד

דן עם הילקוט!

עוד מעט - אי-אי!

את הנן - אי-אי!

אחר הפעוט...

רץ קרון מכאן

אומו שם משם,

מה נורא - אוי-אוי!

עוד מעט - אוי-אוי!

תנגשו - בים-בם!

ועוקרים ושבים

נקבצו לרב.

ועומדים - לס-לס!

ומחכים - לס-לס!

דן חוצה קרחוב!

אך שומרנו, דעו,

מה זריו, גבון.

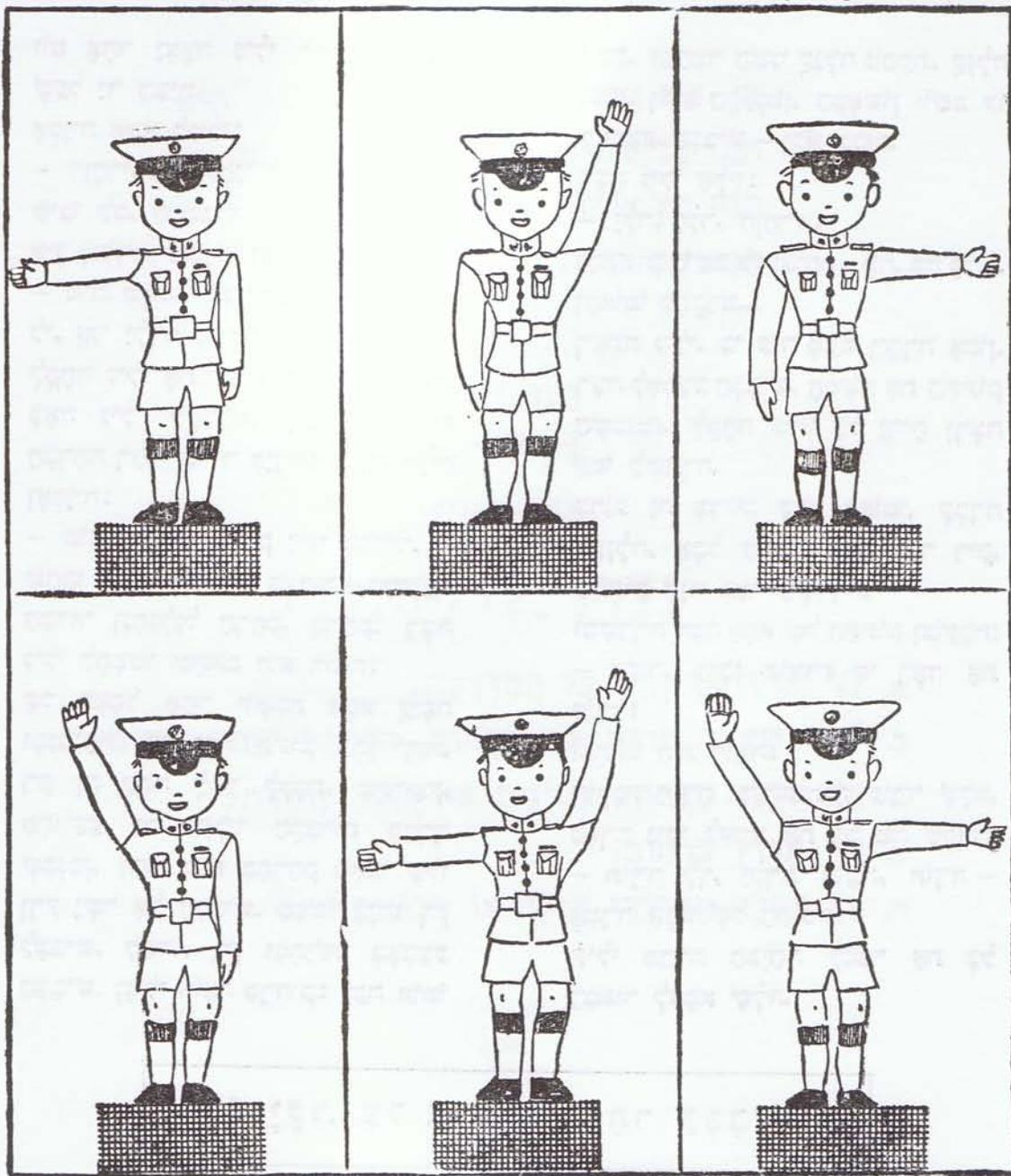
יד לזמין - עצרו!

יד לשמאל - עברו!

ולא קרה אסון.

גלם-איש, גלם-איש - למה תשחק על הכביש!

ה ש ו ט ר

נִי לִי מִצִּי לָהּ

נוסע, ומהצד השני עגלה נוסעת, עגלה
וסוס. והוא הקטנטן, המפשוט יושב לו
באמצע הקביש – ולא ברוב.

רצה נילי אליו:

– ילד, ילד, הנהר!..

והתינוק יושב לו וצוחק. בה. בה בה...
והאומן מתקרב...

ראתה נילי, כי עוד מעט ויגרה אסון.
רצה לאמצע הקביש, תפשה את התינוק
השמן, לקחה אותו על גדיה ורצה
עמו לשדרה.

ברגע זה בריוק עבר האומן. עברה
העגלה, אכל הקביש הנה בבר ריק.
התינוק הנה בבר בשדרה.

ובשדרה רצה אמא של התינוק וצועקת:
– עודד, היכן עודד? מי ראה את
עודד?

ופתאם היא רואה:

הולכת ילדה ובנרועותיה עודד שלה.
ספרה נילי לאמא את כל מה שקרה.
– תודה לך, ילדה טובה, תודה –
אמרה אמא של התינוק.

ונילי מהרה הביטה לספר את כל
הספור לאמא שלה.

יום אחד יצאה נילי לטול בשדרה
שעל גד הבית.

אמרה אמא לנילי:

– הנהרי, בתי, לפני עברך את הקביש.
שימי לב, הסתכלי ומינה ושמאלה אם
אין מכונית עוברת ואחר תעברי.

– טוב, אמא, – אמרה נילי – אל תדאגי
לי, אני ילדה גדולה.

לקחה נילי את המקפצה בנדה והלכה.
באה נילי לשדרה. רצה לקראתה
הברכה רחל וכדור בנדה: נגשה אליה
ואמרה:

– טוב שקאת. נשמך יסוד בברור.

שחקו שמי הילדות בברור. התעופף
הברור ונתגלגל הרחק, הרחק. רצה
נילי לתפשו ופתאם היא רואה:

עד ספסל אחד יושבת אמא ענפה
ומנמנמת. על ידה תינוק בבוך שנה,
רק זה עסה למד ללכת, מתרועע,
מתנועע על רגליו הקצרות בברון
שמן, והנה הוא מתרסק מאמו שלו
ורץ ישר אל הקביש. מפשוט בנה! רץ
לקביש, לברו, רץ ומתנשב באמצע
הקביש. ונילי רואה מרחוק: הנה אומן

כל ילד, כל איש – הנהר בפביש!

מִגֵּן-דָּוִד אָדָם

הי. פנו דָּרְךָ	מה מִלְּבִין הוא
ופנו כְּבִישׁ —	בְּאוֹר הַיּוֹם,
הִנֵּה רַץ אוֹטוֹ,	מִגֵּן-דָּוִד לֹא
הִנֵּה טָס הִישׁ!	כִּלּוֹ אָדָם.

הי, פנו דָּרְךָ,
הטו לְצַד,
עֲזְרָה מְהִירָה
בָּאָה מִיָּד!

יָלֵד, יָלֵד, הַזֶּה רִי!

- א. לֵךְ תָּמִיד אַךְ וְבֶקַע עַל הַמְדַרְכָּה!
- ב. לְפָנַי שְׂאֵמָה חוֹצָה אֶת הָרְחוֹב, הַסִּפְכָּל לְיָמִין וְלְשִׁמְאֵל!
- ג. אַל תַּעֲבֹר מְאַחֲרַי מְכוֹנִית אוֹ עֲגָלָה עוֹמֶדֶת!
- ד. אַל תְּרוֹץ בְּרְחוֹב!
- ה. אַל תִּתְּלֶה מְאַחֲרַי עֲגָלָה אוֹ מְכוֹנִית!

נילי יודעת לקרא שלטים

עִירֵית תֵּל-אָבִיב

הַדָּאָר

בֵּית בִּיאָלֵיק

הַדֵּסָה

מִכְּבֵּי הָאֵשׁ

תֵּיאַטְרוֹן לִיקָדִים

נִילֵי יוֹדֶעַת לְקַרְא שְׁלֹטִים

יְרוּשָׁלַיִם

מִגֵּן דָּוִד אֱלֹהִים

סִפְרֵיה

גֵּן יְלָדִים

בֵּית סֵפֶר

בֵּית כְּנֶסֶת

מה ראה עזי בלילה?

שיק-שק שיק-שק! נשמע הקול שנית.

ראה עזי:

בצדי הקביש מסדרים בשורה, עובדים
פועלי הנקיון, בידיהם מטאטאים ארזים,
גדולים, והמטאטאים רצים על פני
הקביש הנה ושוב, הנה ושוב:

שיק-

שק.

שיק-

שק.

וצובדים

ומצדדים את כל הלכוף שנצטבר
במשך היום.

הביר עזי את אביו בין העובדים.

- אבא - קרא עזי ורץ אל אביו.

נבהל אבא:

- עזי! למה יצאת בשעה זו מן הבית?

הן כל הילדים ישנים עתה!

- רציתי לראותה בעבודה, אבא! -

אמר עזי - ואולי עגא אפה, אעזר לה.

צחקו הפועלים:

- ופה, ופה!

אבא של עזי פועל נקיון בעירייה.

בלילה, בשעה שכל האנשים ישנים
ורק שומרים מהלכים ורוכה על שקמם,
יוצא אבא של עזי לעבודתו.

פעם, בלילה, געור עזי משנתו, כי
שמע קול מעבר לחלון:

שיק-שק שיק-שק,

שיק-שק שיק-שק.

מה זה יכול להיות?

הציץ עזי בחלון.

חשף.

אין רואים דבר.

רק אי-שם באפק מסויר עמוד השומר.

ומבעד לחשכה ראה עזי צללים שחורים

נעים לארץ הרחוב.

מהר עזי, לבש בגדיו ויצא אל הרחוב.

אינה רחוב מוקר!

המדרכות ריקות מאדם,

הקבישים - ריקים ממכוניות,

והבתים עומדים כמתנמנמים ותריסיהם

מונחים, כמו ילדים העוזמים שינים.

בינתיים צלצל ששון העיר חמש פעמים. ראה עזי:
מחלקו העיתונים נחפזים לחלק את עתון הבקר.

עד פה וכה - עברה שעה. צלצל הששון שש פעמים.
עגלות הלקח נראו קרובות והמלקנים יצאו לחלק הלב לקתים.

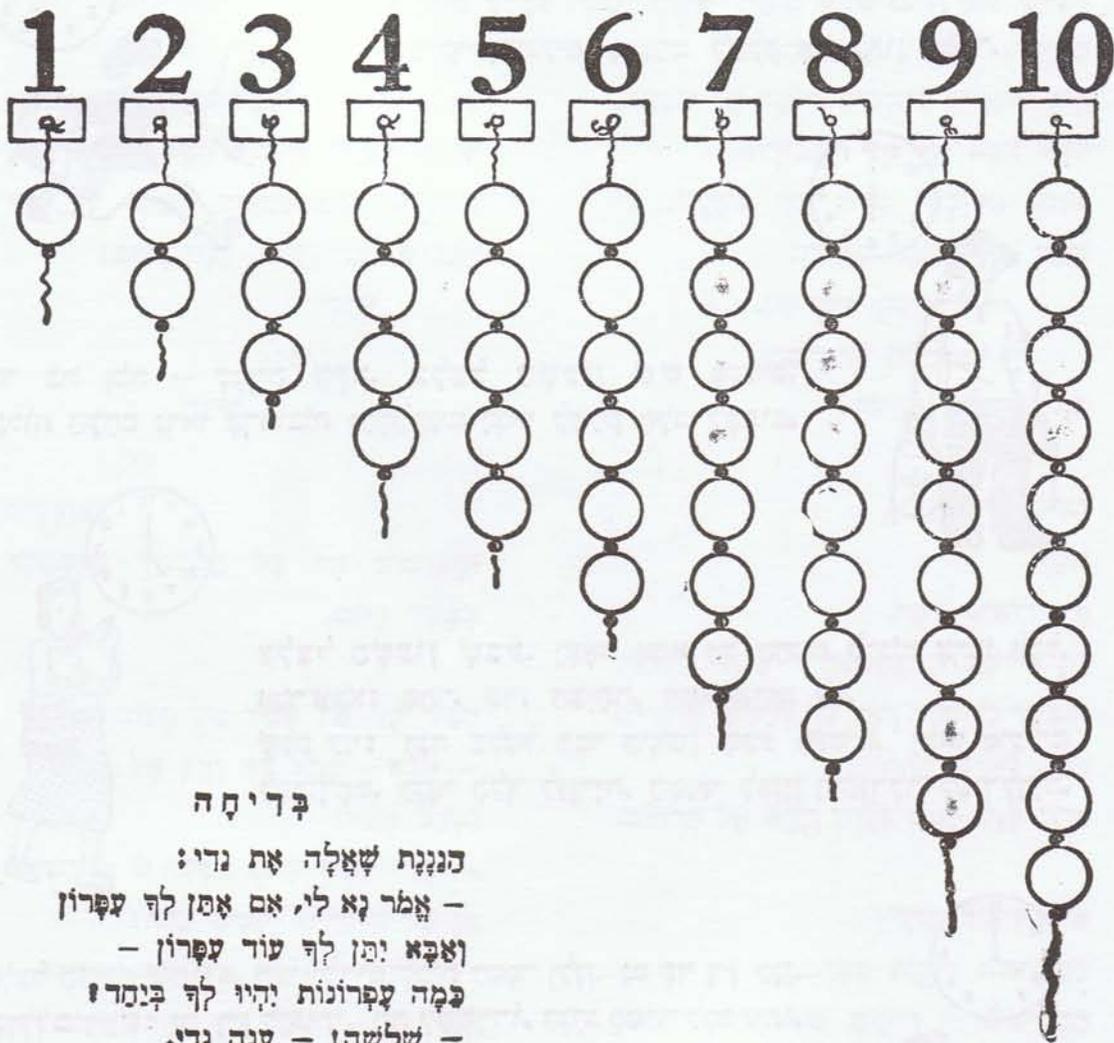
צלצל הששון שבע. יצאה אמה אל החנות לקנות צרכי אכל.
אמר אבא: מהר, עזי, הביתה, אמה תראג לך.
שמע עזי: הנה צלצל בקר הששון שבע פעמים. יצאו פועלים
לעבודתם. הנגר הלך לנגריה, הבנאי לבגן והסנדלר לסנדלריה.

צלצל הששון שמונה, רצו ילדים לבית הספר ולגן. גם עזי רץ לגן.
וקרוב רעש: זה רץ לחנותו, וזה למשקרו, הנהג ממחר למכוניתו,
והמורה לבית ספרו.

והכל רואים את רחובות העיר והנה הם נקיים.
אמר עזי לסבריו: - ראו והביטו, בשעה שאנחנו ישנו, עברו
פועלי הנקיון ונקו את העיר. עבשו כמה היא נקה ומבהיקה!

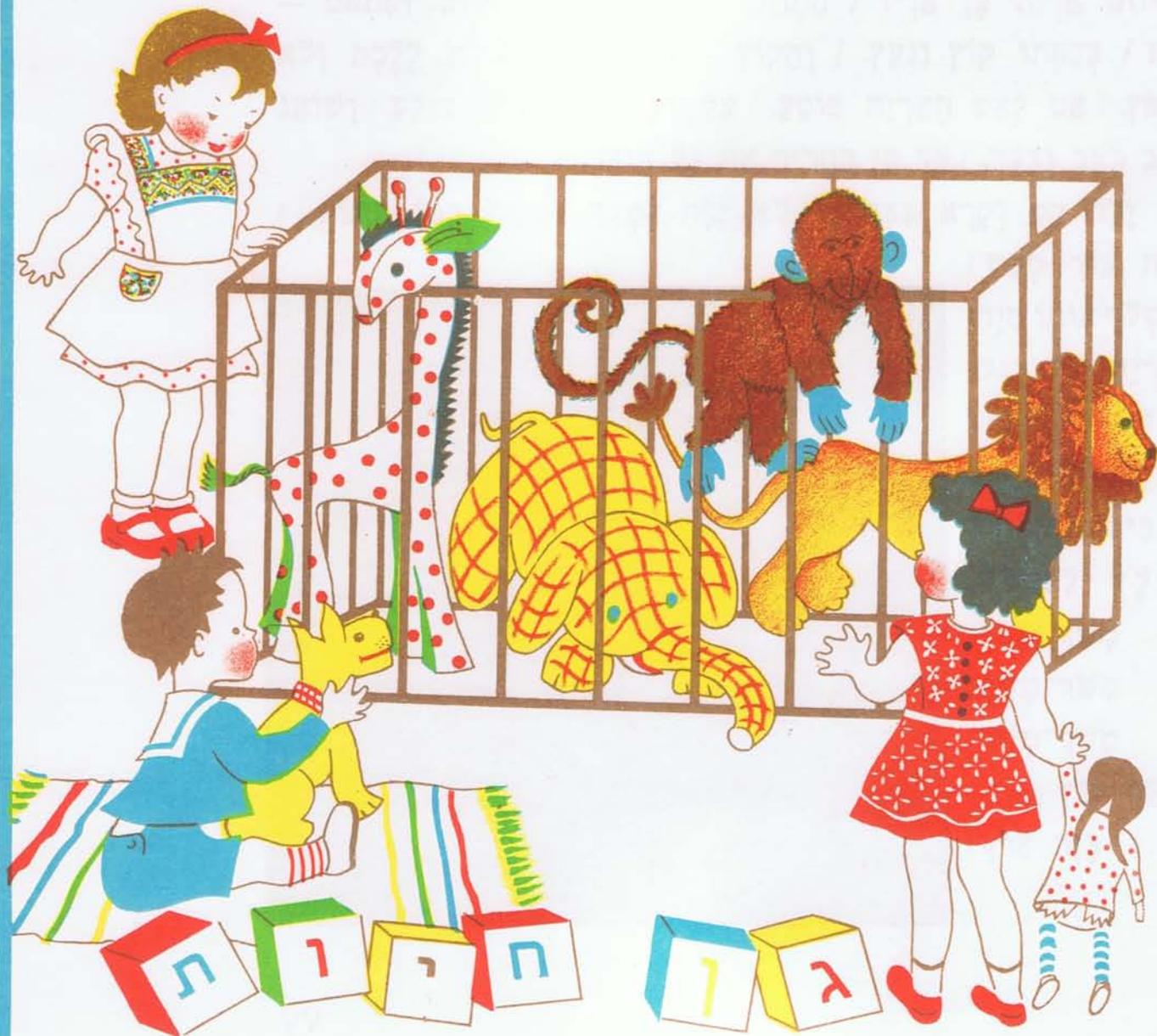
פְּכָה הַכִּינָה אִמָּא הַשְּׁבוּנָיָה

בְּרִיָּתָהּ

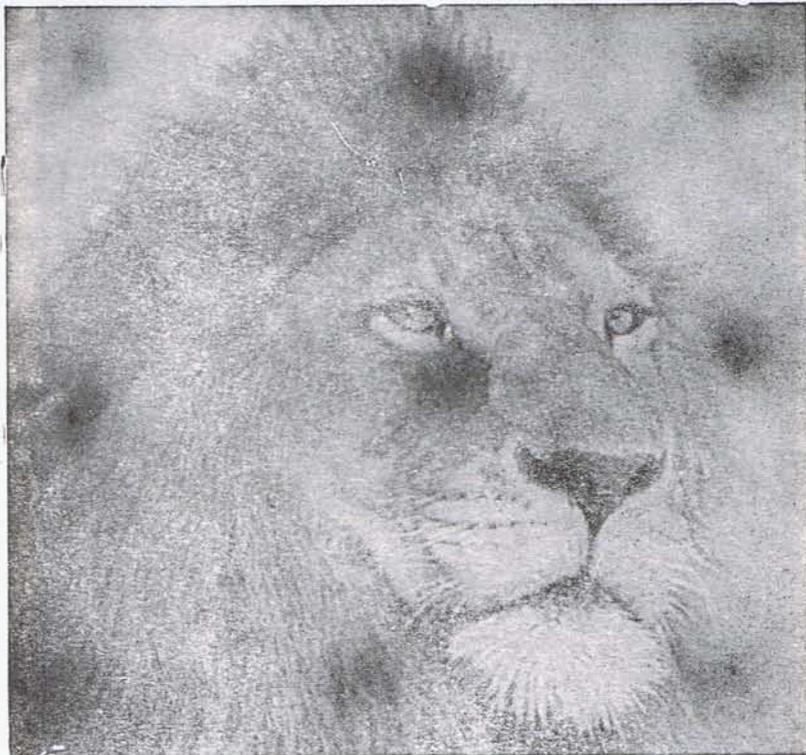
- כּוֹנֵנֶת שְׂאֵלָה אֵת גְּדִי:
 - אָמַר גַּא לִי, אִם אִסֵּן לָךְ עֶשְׂרֹן
 וְאֶבֶא יָמֵן לָךְ עוֹד עֶשְׂרֹן -
 כִּמָּה עֶשְׂרֹנוֹת יִהְיוּ לָךְ בְּנִמְדָּה?
 - שְׁלֹשָׁה! - עָנָה גְּדִי.
 - מְדוּעַ?
 - הֲלֹא גַם לִי יֵשׁ עֶשְׂרֹן אֶחָד...

גַּן הַחַיּוֹת

אויך-אויך-אויך - מעשה בקוץ

אויך-אויך-אויך! אויך-אויך-אויך! / שמעו, ילדים מעשה בקוץ. / מלך
 החיות, אריה בן אריו / התהלך לו ביצר פה וכה, ופתאם —
 בץ! / בכפתו קוץ ננעץ. / והקוץ — אינה קוץ — / לא ללכת ולא
 לקפץ. / אט לאט האריה פוסע, / על רגל אחת הוא צולע / ושואג
 מרב כאב וצער, / עד כי החריד את כל היצר.
 בא ילד קט וקרא בצחוק: / לא יפה למלך ללכות כמו תינוק... /

חכה עוד מעט /
 ואשלה אותו מיד!
 האריה את רגלו
 הושיט / ופניו
 הצדה, כי ירא
 להביט... / התחיל
 הילד למשך,
 משך-משך!
 משך-משך!
 משך-משך!
 ושך קוץ —
 כנה ארף!

הַנֶּמֶר בַּקֶּרֶס

בסוגר גלגל יש
הגלגל — אחוז אש.
הנמר — חיש וקל
קופץ דרך הגלגל.

הנמר בקרקס
מה שקט, מנמס.
הוא עולה על דוכן,
להציג הוא מוכן.

והקהל, זקן וטף,
לנמר מוחא פף.

סומיון למנון

מי גבור

קארי?

מי רץ

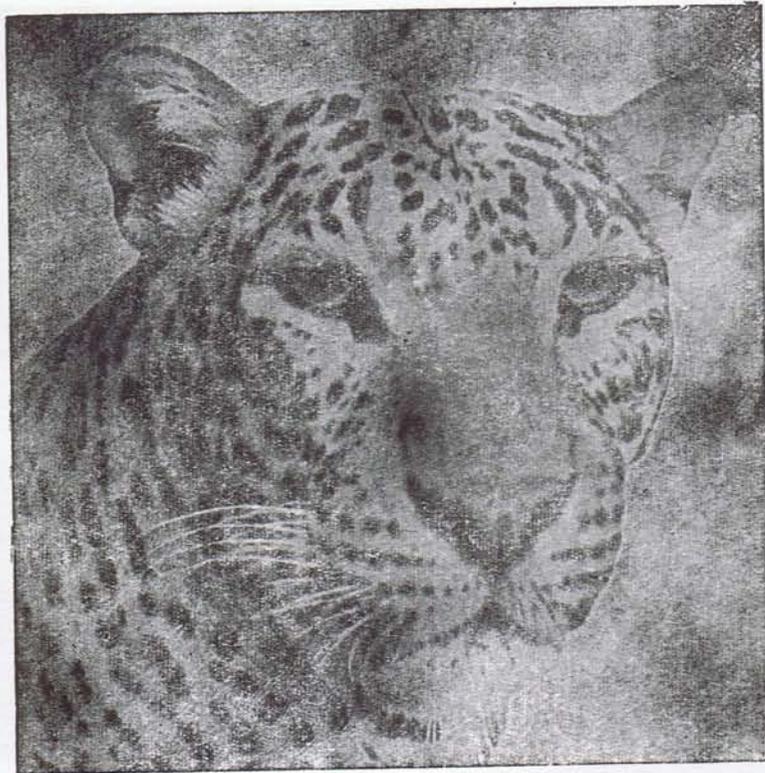
בצבאי?

מי קל

בנשר? —

יצבר

את הנשר!

הַדְּבִים

בוֹ-בוּ, בוֹ-בוּ-בִים —
מִי כְמוֹנוּ, הַדְּבִים!
עַד צְמֶרֶת נְטֵפִים,
דָּבֵשׁ פְּגֵרֶת גְּחָפֵשׁ!
הִם-הֵם, הִם-הֵם-הֵם —
אֵין כְּמוֹנוּ, הַדְּבִים!

בוֹ-בוּ, בוֹ-בוּ-בִים —
מִי כְמוֹנוּ, הַדְּבִים!
כָּל הַחֶרֶף — נוֹם-נוֹם-נוֹם,
וּבְקִיץ — קוֹם-קוֹם-קוֹם!
קוֹם-קוֹם, קוֹם-קוֹם-קִים —

חִידָה

נוף מקרקל,
קבר רגלים;
הולך
על ארבע,
רוקד
על שמים.

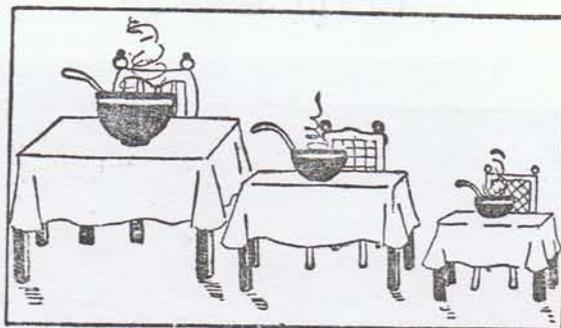
כך הולדים אוהבים לשמח את הספור שלי שות הדבאים

0750

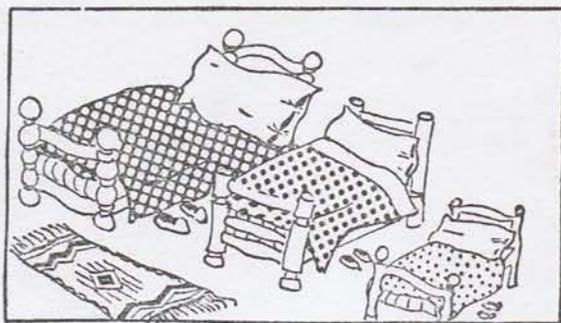
ביער גדול עמד בית קטן.
גרו בבית שלשה דבאים: לב-
אבא, דבה-אמא ודבון-יגד.
הלב היה גדול-גדול; הדבה
היתה לא גדולה ולא קטנה;
והדבון היה קטן-קטן.

היו להם שלשה שלחנות: שלחן
אחד גדול-גדול; שלחן אחד
לא גדול ולא קטן; ושלחן
אחד קטן-קטן.

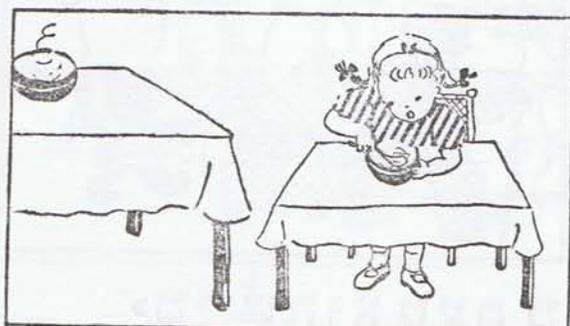
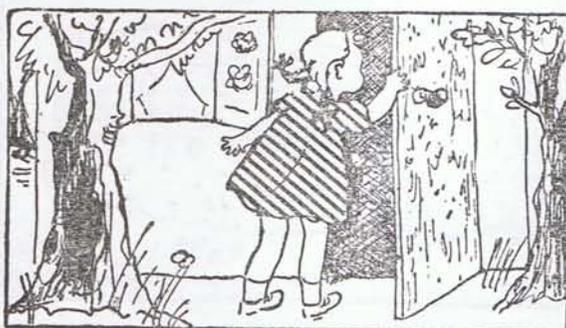

היו להם שלש קצרות: קצרה
אחת גדולה-גדולה; קצרה אחת
לא גדולה ולא קטנה; וקצרת
אחת קטנה-קטנה.

ושלשה כסאות היו להם: כסא
אחד גדול-גדול; כסא אחד
לא גדול ולא קטן; וכסא אחד
קטן-קטן.

גם שלש מטות היו להם: מטה אחת גדולה-גדולה; מטה אחת לא
גדולה ולא קטנה; ומטה אחת קטנה-קטנה.

יִשְׁבֶּה עַל הַכֶּסֶא הַגְּדוֹל-הַגְּדוֹל-
 הִזְה זֶה קֶשֶׁה-קֶשֶׁה; יִשְׁבֶּה עַל
 הַכֶּסֶא שְׂאֵינָנו גְּדוֹל וְאֵינָנו
 קָטָן — הִזְה זֶה קֶשֶׁה; יִשְׁבֶּה
 עַל הַכֶּסֶא הַקָּטָן-הַקָּטָן — הִזְה
 זֶה בֶן-בֶּן.
 גָּמְרָה לֶאֱכֹל וְרָצְתָה לָנוּת.
 עָלְתָה בַמְדַרְגוֹת אֶל חֲדַר הַשָּׁנָה,
 שָׁם עָמְדוּ שְׁלֹשׁ הַמַּטוֹת.

בְּשָׁלוֹ הַדְּבָרִים רִיָּסָה מְתוּקָה,
 מִלָּאוּ אֶת הַקְּעֻרוֹת וְיִצְאוּ לְטִיֵּל
 בַּיָּעַר.

הַלְּכָה וּבָאָה הַיְלָדָה וְהָבָה גַם
 הִיא לְטִיֵּל בַּיָּעַר. רְאֵתָה בַּיָּעַר
 בֵּית קָטָן. עָמְדָה וְהִצִּיָּצָה בַחֲלוֹן-
 אֵין אִישׁ בַּבַּיִת; הִצִּיָּצָה בַחֲדוֹר
 הַמְּנַעוּל — אֵין אִישׁ בַּבַּיִת;
 פָּתְחָה אֶת הַדֶּלֶת לְרוּחָה —
 וְאֵין אִישׁ בַּבַּיִת.
 נִכְנְסָה פְּנִימָה.

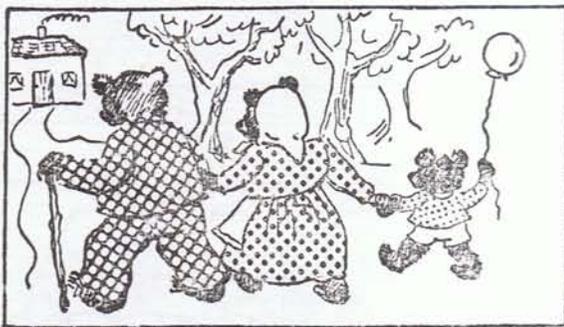
רְאֵתָה שְׁלֹשָׁה שְׁלֻחָנוֹת וְשֹׁלֵשׁ
 קְעֻרוֹת מִלָּאוּת רִיָּסָה.
 טַעַמָּה מִן הַקְּעֻרָה הַגְּדוֹלָה-
 הַגְּדוֹלָה — הִיָּתָה הַרִיָּסָה חֲמָה-
 חֲמָה; טַעַמָּה מִן הַקְּעֻרָה שְׂאֵינָנָה
 גְּדוֹלָה וְאֵינָנָה קָטָנָה — הִיָּתָה
 הַרִיָּסָה חֲמָה; טַעַמָּה מִן הַקְּעֻרִית
 הַקָּטָנָה-הַקָּטָנָה — הִיָּתָה הַרִיָּסָה
 חֲמִימָה.

אֲכָלָה וְהָבָה אֶת כָּל הַרִיָּסָה
 הַזֹּאת וְלִקְקָה אֶת הַצִּלְחָת.

שְׁכָבָה וְהָיָה צֶל הַמָּטָה הַגְּדוֹלָה -
הַגְּדוֹלָה - הִיָּה הַפֶּר גְּבוּהָ -
גְבוּהָ; שְׁכָבָה צֶל הַמָּטָה שְׁאִינָנָה
גְדוֹלָה וְאִינָנָה קֶטְנָה - הִיָּה
הַפֶּר גְּבוּהָ; שְׁכָבָה צֶל הַמָּטָה
הַקֶּטְנָה-הַקֶּטְנָה - הִיָּה הַפֶּר
נְמוּךְ-נְמוּךְ.

שְׁכָבָה וְנִרְדָּמָה.
חֲזְרוּ שְׁלֹשֶׁת הַדְּבָרִים הַבִּיטָה.
רְאֵה לִב-אָבָא אֶת הַפֶּף בְּתוֹךְ
הַקְּצֵרָה שְׁלוֹ וְנָהֵם:

«מִי־שֶׁהוּא טָעַם מִן הַדִּיסָה שְׁלִי!»

רְאֵתָה אִמָּא-דָּבָה אֶת הַפֶּף שְׁלָה בְּתוֹךְ הַקְּצֵרָה וְקִרְאָה:

«מִי־שֶׁהוּא טָעַם מִן הַדִּיסָה שְׁלִי»

הַבִּיט הַדְּבוּן, רְאֵה אֶת הַפֶּף שְׁלוֹ בְּתוֹךְ הַקְּצֵרִית וְלַחֵשׁ:

«מִי־שֶׁהוּא טָעַם מִן הַדִּיסָה שְׁלִי, טָעַם וְאָכַל עַד הַסּוּף.»

הַבִּיט לִב-אָבָא אֶל הַכֶּסֶא שְׁלוֹ, וְנָהֵם:

«מִי־שֶׁהוּא יָשָׁב עַל הַכֶּסֶא שְׁלִי!»

הַבִּיטָה דָּבָה-אִמָּא אֶל הַכֶּסֶא שְׁלָה וְקִרְאָה:

«מִי־שֶׁהוּא יָשָׁב עַל הַכֶּסֶא שְׁלִי»

הַבִּיט הַדְּבוּן אֶל הַכֶּסֶא שְׁלוֹ, רְאֵה אֶת מַכְסֵה-הַפֶּד מְקַמֵּט וְלַחֵשׁ:

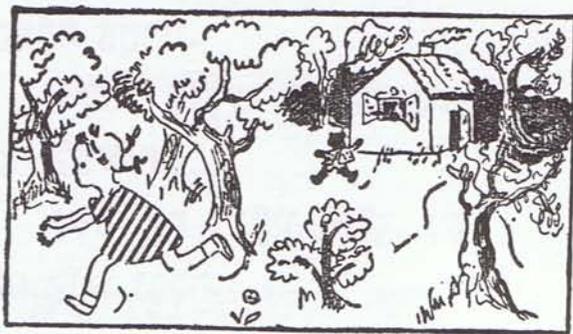
«מִי־שֶׁהוּא יָשָׁב עַד הַכֶּסֶא שְׁלִי.»

הביטו הדברים פה וכה — ואין איש בבית.
 עלו הדברים במדרגות אל חדר-השנה.
 הביט הלב הגדול-הגדול אל המטה שלו, ראה את הפר מצד ימין ונהם:
«מי-שהוא שוכב במטה שלי!»

הביטה הדבה שאינה גדולה ואינה קטנה אל המטה שלה, ראתה
 את הפר מצד שמאל וקראה:

«מי-שהוא שוכב במטה שלי!»

הביט הדבון הקטן-הקטן אל המטה שלו, ראה את הפר לא מימין
 ולא משמאל ועל הפר ראש של ילדה ושצרותיה זקב. קרא:
«מי-שהוא שוכב במטה שלי!»

*

התעוררה זקבה, ראתה את
 שלשת הדברים ונבהלה מאוד.
 בקפיצה אחת קפצה מצד
 המטה;

בשתי קפיצות קפצה מצד
 המדרגות;

בשלוש קפיצות קפצה לרוך
 החלון החוצה.

קפצה ורצה, רצה וקפצה עד
 אשר חזרה הביתה בשלום.

השועל, הארנב והתרנגול

ב

א

הולך הארנב ובוכה, והנה
כָּלֵב לְקָרָאתוֹ:

„ארנבי הפּוֹנֵל, לָמָּה תבֹכֶה?
עָנָה הָאָרְנָב:

„וְאֵיךְ לֹא אֶבְכֶּה?

בְּנִיתִי לִי בַיִת

בֵּין שְׁמִיר וְשִׁית,

כָּא הַשּׁוּעַל לְבַקְרָנִי —

וַיִּגְרָשְׁנִי!”

„אַל נָא תבֹכֶה, יְדִידִי”, אָמַר

הַכָּלֵב, „הִנְנִי לְזִכָּת וּלְגֵרֶשׁ אֶת

הַשּׁוּעַל הָרַע מִבֵּיתְךָ!”

„לֹא תוּכַל לְגַרְשׁוֹ!”

„כֵּן, גֵּרֶשׁ אֶגְרָשׁוֹ!”

הִלְכוּ וּבָאוּ.

הִתְחִיל הַכָּלֵב גּוֹבֵחַ:

הֵב, הֵב, הֵב, הֵב!

צֵא שּׁוּעַל, מִן הַבַּיִת!

הִצִּיץ הַשּׁוּעַל בְּסִלּוֹן וְעָנָה:

בְּמַרְסֵב שָׂדֵה, בֵּין שְׁמִיר
וְשִׁית, הֵלֵךְ הָאָרְנָב וּבָנָה לּוֹ בַּיִת.

הָיָה הַבַּיִת מְרוּחַ וְהָאָרְנָב יָשַׁב
בוֹ בְשִׁלּוֹה.

יוֹם אֶחָד שָׁמַע קוֹל דְּפִיקָה

בַּדְלָת:

„מִי שָׁם?”

„אַנִּי הַשּׁוּעַל, לְבוֹשׁ הַפְּרוֹה

הַיְקָרָה, בָּאתִי לְדַרֵּשׁ בְּשִׁלּוֹמְךָ!”

שָׁמַח הָאָרְנָב עַל הָאוֹרֵחַ

וַיֵּצֵא אֹתוֹ נִפְתַּח לְקַבֵּל פָּנָיו. הוּא

אָף נִרְאָה בַּפֶּתַח — וְהַשּׁוּעַל מֵהָר

נִדְחַק אֶת הַבַּיִת פְּנִימָה וְסָגַר אֶת

הַדְלָת אַחֲרָיו.

נִשְׁאַר הָאָרְנָב הַמְסֻכֵּן בַּחוּץ.

מָה לַעֲשׂוֹת?

נִשָּׂא אֶת רַגְלָיו וְהֵלֵךְ, נִשָּׂא

אֶת קוֹלוֹ וּבָכָה.

„אל נא תרגיזני, בשמי אל
תקראני ומכסאי אל תקימני —
פן אשף את אזניך מעל ראשך!“
נבהל הקלב, זקף את אזניו
וברח אל היער.

הקלב ברח והארנב הולך
שוב בדרך ושופך דמעות פמים.
והנה לב לקראתו:
„מה הבכי, ארנב הפוזה?“
„ואיך לא אבכה?“

בניתי לי בית
בין שמיר ושית,
בא שועל לבקרני —
ויגרשניו!

„אל תבכה ואל תדאג,
חביבי“, ענה הלב. „הנה אלך
ואגרש את השועל הרע מביתך!“
„לא תוכל לגרש; הקלב
גרש — ולא גרשהו, גם אתה
לא תוכל!“

„כן, גרש אגרשו!“

הלכו ובאו.

התחיל הלב נוהם:

או, או, או, או!

צא, שועל, מפה!

והשועל עונה:

„אל תקראני, אל תרגיזני
ומכסאי אל תרימני, פן אקטף את
זנבך מעליך!“
שמע הלב — נשא רגליו
הקבדות וברח אל היער.

י

ושוב הולך הארנב וממרר
בבכי, והנה לקראתו תרנגול שב
מן הכפר ולפיד תחת כנפו.

„מה לך, ארנב, כי תבכה?“
„ואיך לא אבכה?“

בנה בניתי בית
בין שמיר ושית,
בא שועל לבקרני —
ויגרשניו!

„מחה דמעותיך, יקירי“, ענה

הַפֶּרְנִיָּגָה, הַנְּנִי לְלֶכֶת וּלְגַרְשָׁהּ
מִבֵּיתָהּ.

לֹא תוֹכַל לְגַרֵשׁ; הַכֶּלֶב
גֵּרֵשׁ — וְלֹא גֵרְשָׁהּ; הַדֹּב גֵּרֵשׁ —
וְלֹא גֵרְשָׁהּ, גַּם אֶתָּה לֹא תוֹכַל!
כֵּן, גֵּרֵשׁ אֶגְרֵשׁ!

הֵם אֵף קָרְבוּ לְבֵית — פֶּתַח
הַפֶּרְנִיָּגָה וְקָרָא:

קוֹ-קוֹ-רִי-קוֹ,
קוֹ-קוֹ-רִי-קוֹר!
שֶׁר-צָבָא אֲנִכִי
לְשִׁמְשׁוֹן הַגְּבוּר!
אֲחִיו לְפִידִים,
אֲחִיו שׁוֹעֲלִים!
הַדְּלִיקוּ זְנָבוֹת
וּשְׂחוּ בַשִּׁבְלִים...

שָׁמַע הַשׁוֹעֵל, נִבְהַל וְקָרָא:

הַנְּנִי יוֹרֵד מֵעַל כְּסֵאִי!
שׁוּב קָרָא הַפֶּרְנִיָּגָה:

קוֹ-קוֹ-רִי-קוֹ,
קוֹ-קוֹ-רִי-קוֹר,
זָנָב אֵל זָנָב
וּלְפִיד בַּתּוֹרָה...

וְהַשׁוֹעֵל עֲוָנָה:

„אֵף רָגַע וְאֶלְכַּשׁ אֶת פֶּרְוֹתַי!
וְכַאֲשֶׁר קָרָא הַפֶּרְנִיָּגָה
בְּשִׁלְיִשִּׁית — קִפֵּץ הַשׁוֹעֵל בְּקַפִּיצָה
אֶחַת דְּרָף הַפֶּתַח וְכָרַגַע נִצְעַלֵם
מִן הָעֵזִן.

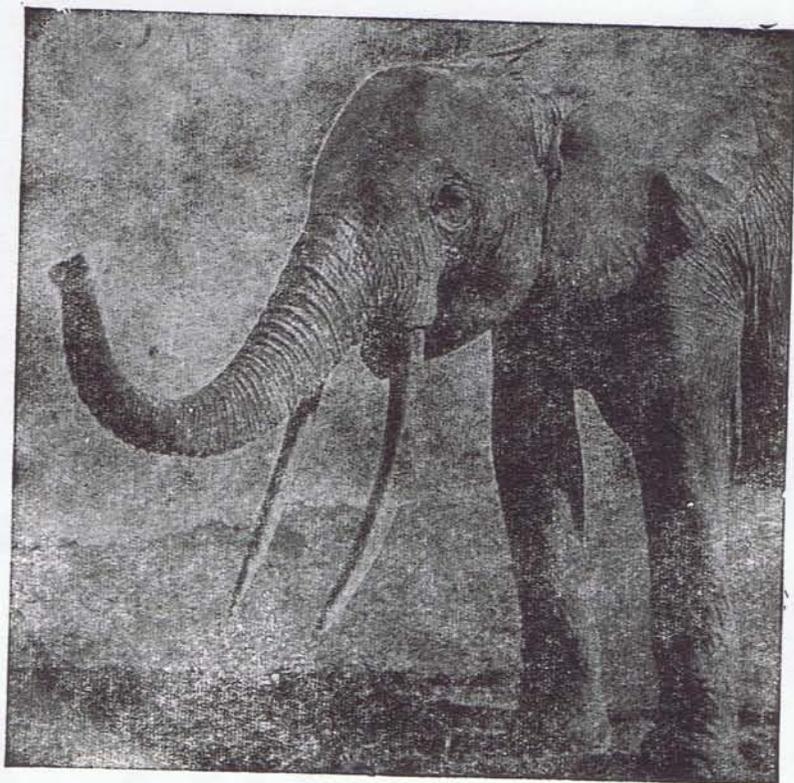
הוֹדָה הָאֲרָנָב לְפֶרְנִיָּגָה עַל
הַיְשׁוּעָה וּפָנָה לְדוּ מְקוֹם לְדוּן
בְּבֵיתוֹ.

גָּרוּ שְׁנֵיהֶם בְּשִׁלּוֹם וּבְשִׁלְוָה
וְעָשׂוּ סִיל יוֹמָם וְלַיְלָה.

הפיל הצייל

חידה

על עמודים
רובץ בקר;
אף לו ארך,
ונב קצר.

דין-דון דיין-דון!
מה יש? מה יש?
ביקר שָׁננו
בוצר באש.

שמע הפיל
מהר וקם,
וחיש מהר
אז-רץ לגים.

פלי - פלה,
אחת-שתים -
קלא קטמו
שאב מים.

פלי - פלה,
הפיל חזר,
הריק קטמו
צל הביקר.

תּפֿרוֹ לַקּוֹף

הַבַּיִט לְרַחוּב
כְּמוֹ „אַדוֹן“.

יָשַׁב הַקּוֹף
עַל הַחֵלְדוֹן.

בְּגָד סָגֵל,
כּוֹבֵעַ כָּהֵל.

תּפֿרוֹ לַקּוֹף
מִצֵּיל צֹהַב,

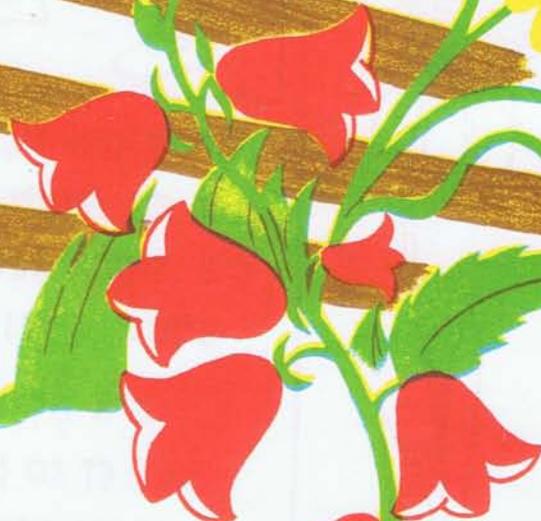
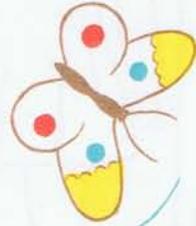
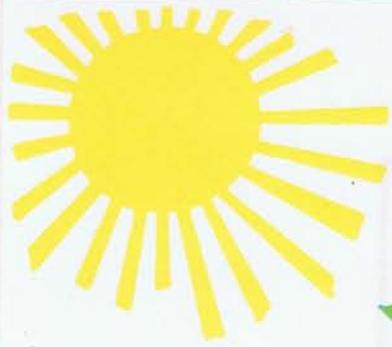
בְּדִיָּה

— הִבֵּה גִשְׁמֵק בְּמִשְׁחֵק
גִּרְהֵסִיּוֹת! — אָמַר אֶמְנוֹן
לְדוֹרְתוֹ.
— כִּיצַד גִּשְׁמֵק, מְבִיבִי?
— אֲנִי אֶהְנֶה הַקּוֹף וְאֶתְּ
תְּבוֹאֵי לְהַסְתַּכֵּל בִּי
וְלְהַגִּישׁ לִי קִמְנִים
וּבִנְנוֹת.

חִידָה

לַעֲלֹץ.
מִמַּפֵּס עַל עֵץ,
מוֹשִׁיט וְנֹכַח,
נִתְלָה בְּעֵנָת.

חַדְהָיָה

ששה פרחים - שש ילדות

חברתה היא שבע.

זו בת החמש.

היא אוהבת צבע -

אינה? תנחש!

היא חלצה לובשת.

כן גם חצאית.

וכפה חובשת -

שורו: חמנית!

שמש אור הקיצה.

בקר, בקר טוב!

מה נאה היא נצה

בצאתה קרחוב.

זה שמלה של משי

פה אדמוניה.

וכפה כאש היא.

ראו: פלניה!

תְּמִלָּה נֶטַע
 הִיא בַּק בַּת שְׁלֹשׁ.
 אֵיךְ זֹאת הִתְקַשְׁטָה
 מִסְנָדֵל עַד לֹאשׁ!
 סָרַט לָהּ, שְׂמֵלָנֶת,
 גַּם דְּגִלּוֹן יָפֵה.
 זֹאת הִיִּלָּנֶת
 דְּגָנִית-שָׂדֵה!

אָלֶה זֶה מְנַגֵּד
 אֵיךְ הִתְיַפְתָּה!
 הִיא הַיּוֹם חוֹגֶגֶת
 יוֹם הַדְּרֹתָהּ.

עַל רֵאשָׁה גַר פִּלְא,
 לָהּ שְׂמֵלָה עִם פֶּס.
 וְדוֹמָה הִיא אָלֶה
 לְעֶנֶף הַדָּם.

גינה בת שָׁנִים —
 אין כּוֹאֵת לָסוּן!
 נָרַד הַלְחָיִים.
 גַּם יָדֶיהָ כּוֹן.

כּוֹן גַּם הַמְטָפַחַת
 שָׁם בְּכִיס קָטָן. —
 גינה זו פּוֹרַחַת:
 נָרַד שְׁבָגוֹן!

צָמַד זֶה קָטָן הוּא,
 אֶף מְאֹד נְהָדָר.
 מִי בְּכָאן אֲמַנּוֹן הוּא?
 מִי בְּכָאן תִּמְרָה?

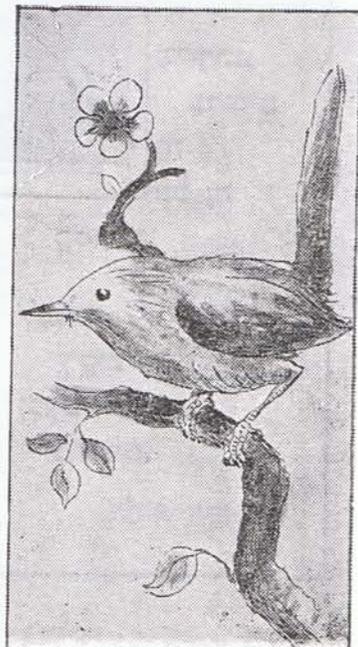
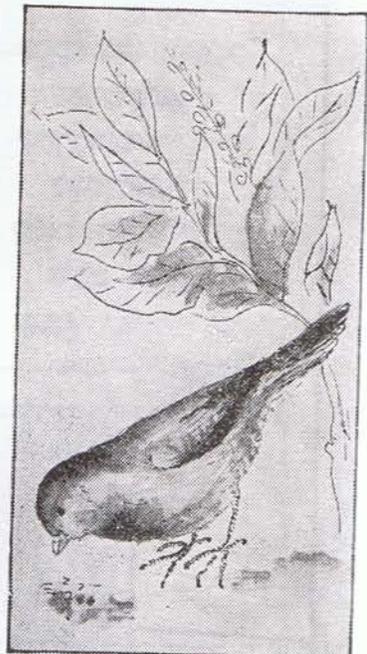
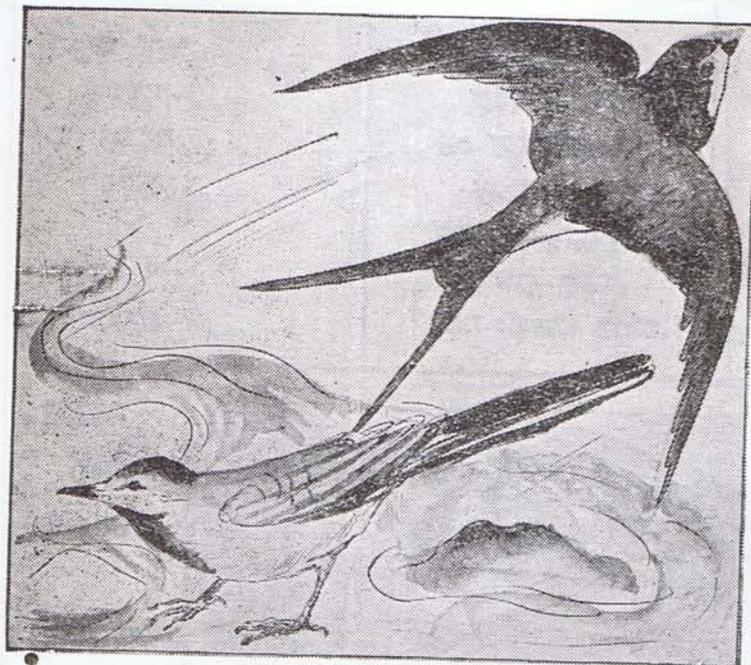
זֹאת יְגִיד כָּל יָלֵד,
 וְסָמָן זֶה טוֹב:
 לוֹ — עֵינֵי תְּכַלֶּת,
 לָהּ — תְּלַתֵּל זָהָב.

שש צפירים - מי יודע?

<p>מנצנצ בראשו, מנפנף בזנבו, מהלך ברקידה ומחנה הוא קידה.</p>	<p>בנאית, שקדנית, בונה ביתה קש וטיט. ענג, ענג להביט. מי זאת? ה</p>	<p>מי הם המלקטים - ולא הם הזורעים? ה</p>
<p>אפר, שחור מפנים, מאחור. יש אומרים, כי הוא רע. והוא מה אומר? - קרא! קרא!</p>	<p>מאי-ביד-ליט, מאי-ביד-ליט - אין כמוה פטפטנית. בין קוצים היא מנתרת, גרעינים היא מנקרת. גם בכלוב, שם עצוב - היא רוקדת ומזמרת.</p>	<p>מה קטן, נציר! מה זרין, מהיר! צירי צירי ציר - זהו כל השיר!</p>

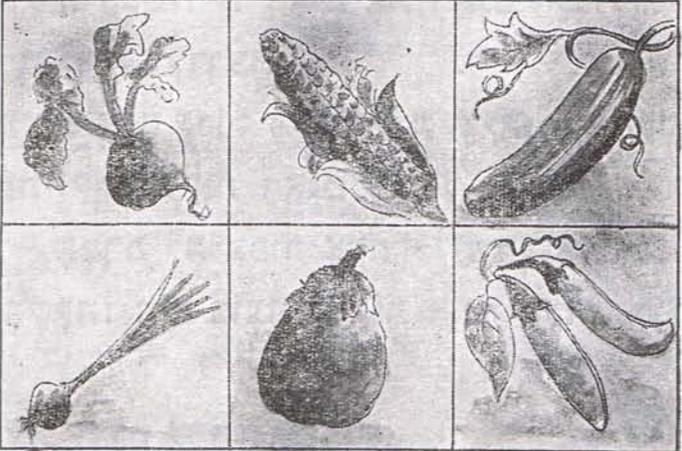
שש ציפורים - מי יודע ?

ששה פרות - מי יודע?

<p>מתקתקים המקמילים, שמרחררים המעילים, רוצה אותם גברת</p> <p>ענה - שמחה היא ושלינה!</p>	<p>מחרות יסה קבלתי, את הסרונים אכלתי. כל קרוז וקרוז מתוק, קמור. ומה גשאר? החוט.</p>	<p>הביטו וראו שמשה, מה גבוהה ויפהפיה; רגלה - שוקלת במים וראשה - בשמים.</p>
<p>כדורים, כדורים זה אל זה</p>	<p>אני פעוט, אני נרגר, ירק, שחור, קשה זמר. אורח טוב אני בבית. מי אני? ה</p>	<p>כדור אדם, על עץ צומח, הוא מתבשל - הוא מתפקע. ראו: מלא הוא קנים, קנים, ובתוכם - פנינים, פנינים.</p>
<p>קשורים. לקנים, ירקים - וקלם מתוקים.</p>	<p>אני פעוט, אני נרגר, ירק, שחור, קשה זמר. אורח טוב אני בבית. מי אני? ה</p>	<p>הוא מתבשל - הוא מתפקע. ראו: מלא הוא קנים, קנים, ובתוכם - פנינים, פנינים.</p>

שֵׁשׁ יָרְקוֹת - מִי יוֹדֵעַ?

<p>יִרְעָתָא צְנוּנִית - שְׁעָה מְאַלְחֵת! חִפָּה רַק הֶדֶשׁ - וְשִׁבְעָתָא גְּמֵת. בְּטוֹב טַעְמָה הִיא מְצַטְנֵת. וְטוֹב לְאָכַל אוֹתָהּ עִם שְׂמֵנֵת.</p>	<p>מִן הַגִּנָּה הוּא בָּא לְבָאן, וּמְגִדֵל וְקוֹן לְבָן. - בְּרוּךְ הַבָּא סָבָא תִירָם, לְקַרְאֵתָךְ בְּרַ וְלֵד שֵׁשׁ.</p>	<p>מְלַפְסוֹן צְמַח בָּנָן - מְלַפְסוֹן יָרֵק! וְטוֹב וְחֵם הֵיזָה לוֹ שָׁם - מְלַפְסוֹן יָרֵק! מְלַפְסוֹן לְשׁוֹק הַלֵּךְ - מְלַפְסוֹן יָרֵק! וּמִן הַשׁוֹק אֵל הַמְטָבָח - מְלַפְסוֹן יָרֵק!</p>
		
<p>בְּצֵל, בְּצֵל, חֲרִיף וְמֵר, -</p>		<p>נִשְׁעָן עַל מַקְרוֹ, נוֹשֵׂא תְרַמִּילוֹ.</p>
<p>אֵיךְ זֶה לֹא הִתְבַּיְשָׁתָּ? הֵאֵם בַּחוּץ שָׁם חָרַף קָרָה, כִּי שִׁבְעָה שְׂמֵלוֹת לְבִשְׁתָּ?</p>	<p>הַתְּצִיל, הַתְּצִיל - מֵעִיל לְבִשׁ, לְבִשׁ מֵעִיל. מָה צְבָעוֹ? כִּגְל מַחוּץ. וְטַעְמוֹ? בְּבֵד קְצוּץ.</p>	<p>מְטַפֵּם וְעוֹלָה - תְרַמִּילוֹ הוּא תוֹלָה.</p>

הצפרדע שיצאה לחפש את האגם

בשלושית מים קטנה חימה לה צפרדע, קפצה לה מן המים אל
הנבשה, ומן הנבשה אל המים — הופ... הופ... היא צרה ובוכים,
וללה תולעים וטוב היה לה.

פעם עבר צב-מים. הזמינה אותו לסור אליה:
— סור אלי, מר צב! ראה מה גדול האגם אשר ליו
צחק הצב וענה:

— הן זחי שלושית קטנה! לוי ראית את האגם הגדול...
כה אמר הצב והלה לוי לברכו.

— האם באמת יש אגם גדול מהשלושית שלי? — התפללה הצפרדע,
והחליטה לצאת ולראות את האגם הגדול.

— אל תלכי! — אמרה לה צפור אחת — הדרך רחוקה.
אף הצפרדע בשלה: היא רוצה לראות את האגם הגדול.

יצאה והלכה לה, והנה לפניה עכביש.

— שלום עכביש! הרחוקה הדרך לאגם הגדול?

— שובי לה אל השלושית! — ענה העכביש — כי הדרך רחוקה מאד
מאד!

אף הצפרדע לא שבה והמשיכה ברבה.

והנה עף עורב.

— שלום עורב! הרחוקה הדרך לאגם הגדול?

— שובי לך אל השלולית! — ענה העורב — כי הדרך עוד רחוקה
מאד.

אף הצפרדע לא שבה והלכה והלכה. והנה כבר בא הערב וחשך
מסביב.

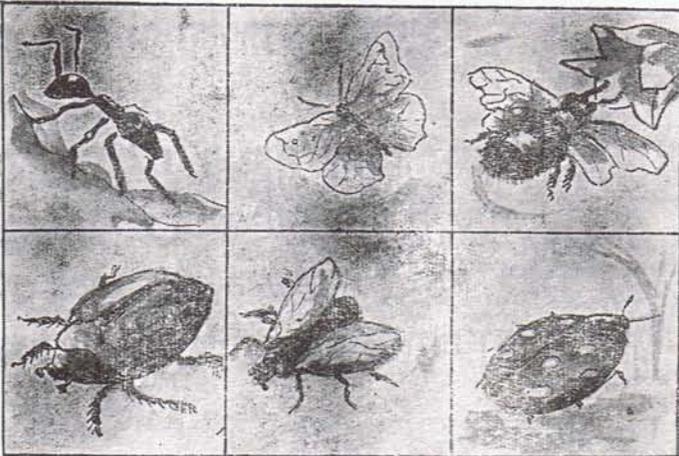
פתאום, מה זה? מכל צד נוצצו אורות קטנים, נדלקים וכבים.
— הוי, מה זה? — נבהלה הצפרדע! — אל תפחדי, צפרדע! אנחנו
הגחליליות הדלקנו פנסינו להאיר לך את הדרך לאגם הגדול.
— תודה רבה! — ענתה הצפרדע והמשיכה ברכה.

הלכה והלכה, ולבסוף הגיעה לאגם. והאגם רחב-ידיים ומים בו
רבים, מים צמקים, לא כמו השלולית הקטנה.
קפצה הצפרדע למים והחלה שוחה: רצתה לעבר בשחיה אל עברו
השני של האגם הגדול. שוחה היא ושוחה ואינה יכולה להגיע לחוף
אמרה הצפרדע:

— אמנם גדול הוא האגם ומים רבים בו, אף אני לא אוכל לשחות
בו. מוטב כי אשוב לשלולית שלי!

וכן עשתה. היא חזרה לשלולית שלה וחייתה בה בשלום ובשלווה.
— הנה זה טיול יפה! — אמרה הצפרדע — ראיתי הרבה בדרך
הארצה, אף טוב יותר להיות בביתי, אם גם הוא — שלולית קטנה.

ששה תרקים - מי יודע?

<p>אין קמוני תרופה: אני עובדת בקבוצה. עסוקה ביום, עסוקה בעל - לך אלי, אמה, עצלו</p>	<p>4 קנפים - לא דבורה; 6 רגלים - לא זבוב; 2 קרניים - ולא פה. מי הוא זה? ה</p>	<p>מי זאת קטנה - ועקץ לה נורא? ה</p>
		
<p>מי קאה הפוקה פלילה, והוא בושית? ה</p>	<p>אורם פורם - לא הומן קלל. מבוסי ישמה, מפתי יאכל.</p>	<p>פרה ארמדת, פרה מקדת, אין לה קרנים, יש לה קנפים.</p>

שְׁלֹשַׁת הַפְּרָפְרִים

— הָבָה וְנַעֲוֶה יַסְדּוּ!

— הָבָה!

עָפוּ שְׁשָׁלְשָׁתָם יַסְדּוּ: לְבֶן-הַכְּנָפִים,
אֱלֹם-הַכְּנָפִים וְצֹהַב-הַכְּנָפִים.

*

עָפוּ וּבָאוּ אֶל הַשָּׂדֶה. הִיָּתָה
הַשָּׁמֶשׁ זֹרַחַת, הַפְּרָחִים פּוֹרְחִים
וְהָאוֹר בַּעֲזָנוֹ.

הִתְעוֹפְפוּ שְׁלֹשַׁת הַפְּרָפְרִים,
הִתְעַזְזוּ בְּקַרְנֵי הַשָּׁמֶשׁ וּרְפָפוּ
מִפְּרַח אֶל פְּרַח. פְּתֹאֵם —

נִשְׁבְּהָ רוּחַ, בָּא עֲזָנוֹ,

הַבְּרִיק בְּרִיק, הַרְעִים רַעִים,

טִיף-טִיף-טִיף! טִיף-טִיף-טִיף! —
גִּשְׁמֵם הִתְחִיל מִטְפֹּטֵף.

טְפֹטְפוּ הַטְּפוֹת וְהִרְטִיבוּ אֶת
כְּנָפֵי הַפְּרָפְרִים.

רָצוּ הַפְּרָפְרִים לְעוֹף הַבִּיָּתָה,
אֵף הַדְּרֹךְ רְחוֹקָה-רְחוֹקָה.
מָה לְעִשּׂוֹת?

עָפוּ וּבָאוּ אֶל הַצְּבָעוֹנִי:

— צְבָעוֹנִי-צְבָעוֹן,

פְּתַח אֶת הַחַלּוֹן!

פְּרָפְרִ לְבֶן יֵצֵא לְעוֹף בְּדֶרֶךְ
הַשָּׂדֶה, לְרֹאוֹת בְּפְרָחִים וּלְהַרִים
אֶת רִיחָם.

הוּא עָף — וְהִנֵּה פְּרָפְרִ שְׁנִי
לְקִרְאָתוֹ וְהוּא אֱלֹם.

— שְׁלוֹם וָאוֹר, אֱלֹם-כְּנָפִים!
— אוֹר וְשְׁלוֹם, לְבֶן-כְּנָפִים!

— אָנָּה זֶה אִתָּה עָף?

— אֶל הַשָּׂדֶה, לְרֹאוֹת בְּפְרָחִים
וּלְהַרִים אֶת רִיחָם.

— הָבָה וְנַעֲוֶה יַסְדּוּ!

— הָבָה!

עָפוּ שְׁנֵיהֶם יַסְדּוּ:

לְבֶן הַכְּנָפִים וְאֱלֹם הַכְּנָפִים.

*

הֵם עָפִים — וְהִנֵּה פְּרָפְרִ שְׁלִישִׁי
לְקִרְאָתָם וְהוּא צֹהַב.

— שְׁלוֹם וָאוֹר, צֹהַב-כְּנָפִים!

— אוֹר וְשְׁלוֹם, לְבֶן-כְּנָפִים!

— אוֹר וְשְׁלוֹם, אֱלֹם-כְּנָפִים!

— אָנָּה זֶה אִתָּה עָף?

— אֶל הַשָּׂדֶה אָנִי עָף, לְרֹאוֹת

בְּפְרָחִים וּלְהַרִים אֶת רִיחָם.

אֲנַחְנוּ שְׁלֹשֶׁת הַפְּרָפְרִים:
אֶחָד לְבֵן, אֶחָד אֵלִים וְאֶחָד צָהָב
בָּאנוּ לְהִסְתַּתֵּר מִפְּנֵי הַגֹּשֶׁם!
עָנָה הַצְּבָעוּנִי:

— שְׁשֵׁה עָלִים לִי אֲדָמִים
עִם כְּתָמִים צְהָבִים; לְבֵן אֶפְתַּח
אֶת חֲלוֹנִי רַק לְפָרְפֵר הָאֵלִים
וְלְפָרְפֵר הַצָּהָב. אֵךְ לְפָרְפֵר
הַלְבָן לֹא אֶתֵן לְהַכְנִס!
— לֹא! — קָרְאוּ שְׁנֵי הַפְּרָפְרִים,
הָאֵלִים וְהַצָּהָב. — אֶת חֲבֵרְנוּ
הַלְבָן לֹא נִשְׁאִיר בַּחוּץ בַּגֹּשֶׁם!
וְעַפּוּ לָהֶם הַלְאָה.

*

עָפּוּ וּבָאוּ אֶל הַחֲבָצְלֵת:
— חֲבָצְלֵת, חֲבָצְלֵת,
פְּתַחִי אֶת הַדֶּלֶת!

אֲנַחְנוּ שְׁלֹשֶׁת הַפְּרָפְרִים: אֶחָד
לְבֵן, אֶחָד אֵלִים וְאֶחָד צָהָב, בָּאנוּ
אֲלֵיךְ לְהִסְתַּתֵּר מִפְּנֵי הַגֹּשֶׁם!
עָנְתָה הַחֲבָצְלֵת:

— שְׁשֵׁה עָלִים לִי — לְבָנִים:
אֲנִי אֶפְתַּח אֶת דִּלְתִי רַק
לְפָרְפֵר הַלְבָן. אֵךְ לְפָרְפֵר הָאֵלִים

וְלְפָרְפֵר הַצָּהָב לֹא אֶפְתַּח!
— לֹא! — קָרְא הַפְּרָפֵר הַלְבָן,
טוֹב לִי כִּי אֶסְבֵּל בַּגֹּשֶׁם יַחַד עִם
חֲבֵרִי. מִלְּהִשְׁאִיר אוֹתָם בַּחוּץ!

*

עָפּוּ לָהֶם שְׁלֹשֶׁת הַפְּרָפְרִים.
וְהַגֹּשֶׁם מִטְפֵּטֵף וּמִטְפֵּטֵף וּמִטְפֵּטֵף וּמִטְפֵּטֵף
אֶת כְּנָפֵיהֶם. שָׁמְעָה הַשֶּׁמֶשׁ
אֶת דְּבַרֵי הַפְּרָפְרִים לְצְבָעוּנִי
וְלַחֲבָצְלֵת, גַּם רָאֵתָה אֶת כְּנָפֵיהֶם
הִרְטָבוֹת, וְאָמְרָה:

— אֵךְ אֵלֶּה הֵם חֲבֵרִים נְאֻמְנִים!
מִיָּד גִּרְשָׁה אֶת הָרוּחַ, קִרְעָה
אֶת הַעֲנָן, הַפְּסִיקָה אֶת הַגֹּשֶׁם
וְיִצְאָה לְזֹלַת. עַד מֵהֵרָה יִבְשׁוּ
כְּנָפֵי הַפְּרָפְרִים, וְשׁוּב יִצְאוּ
לְעֵלּוֹ בְּקִרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ וּלְרַפְרֵף
מִפְּרַח אֶל פְּרַח.

וְלֹא נִפְרְדּוּ זֶה מִזֶּה הַפְּרָפְרִים,
וְהִיָּדִים שִׁבְאוּ לְטִיל בְּשֻׁדָּה רָאוּ
שְׁלֹשָׁה פְּרָפְרִים מִתְעוֹפְפִים יַחַד:

אֶחָד — לְבָן;

אֶחָד — אֵלִים;

וְאֶחָד — צָהָב.

נילי ושרה ומדקלמת

נִילִי וְאִמָּא עוֹרְכוֹת מַחְבְּרָת:

אָמָא בּוֹסְרָת וְנִילִי מְצַרְרָת.

פַּעַם אַחַת, בְּיוֹם גֶּשֶׁם שׁוֹטֵף, לֹא יָכְלָה נִילִי לְלַכֵּת לְגֹן וּנְשֹׂאָרָה
בְּבֵית. בַּחוּץ הִתְדַפַּק הַגֶּשֶׁם עַל הַסֵּלִיִן וּשְׁלוֹלִיּוֹת גְּדוֹלוֹת מְלֹאוֹ
אֶת הַכְּבִישִׁים וְהַמְדְרָכוֹת. יָשְׁבָה נִילִי בְּבֵית וְהִשְׁתַּעֲמָמָה. נִגְשָׁה
אֵל אִמָּא וְאָמְרָה:

— אִמָּא, מִשְׁעָמָם לִי, נוֹרָא!

— לָכִי לְשַׁחַק עִם הַבְּבָה! — אָמְרָה אִמָּא.

— כָּבֵר שַׁחֲקֵתִי אֵלֶיךָ פְּעָמִים.

— לָכִי לְבָנוֹת בְּקָבִיּוֹת.

— כָּבֵר בְּנִיתִי מִלֵּיוֹן פְּעָמִים.

— לָכִי לְהִסְתַּכֵּל בְּתַמוּנוֹת.

— כָּבֵר רְאִיתִי אֶת כָּל הַתַּמוּנוֹת!

וְלֹא יָדָעָה אִמָּא מַה תַּצִּיעַ לְבַתָּהּ, כְּדֵי שֶׁלֹּא תִשְׁתַּעֲמָם.

הִשְׁבָּה אִמָּא, הִשְׁבָּה גַם נִילִי, וְאִזּוֹ אָמְרָה נִילִי:

— אֵלּוֹ יִדְעָתִי לְכַתֵּב, לֹא הִיָּה לִי מִשְׁעָמָם!

— וּמָה הִיָּית עוֹשָׂה? — שְׁאַלָה אִמָּא.

הִיָּיתִי רוֹשֶׁמֶת בַּמַּחְבְּרָת אֶת כָּל הַשִּׁירִים וְהַדְקְלוּמִים שְׁלַמְדֵתִי.

אֲצִלִי בְּרֹאשׁ הֵם מִתְבַּלְבְּלִים כְּלָם: דְקָלוּם שֶׁל פּוּרִים אֲנִי נִזְכָּרֶת

בְּפֶסֶח; שִׁיר שֶׁל אָבִיב — בַּחֲרָף; רוֹצָה אֲנִי לְדַקְלָם עַל הַכֶּלֶב וּבֹא

דְקָלוּם עַל הַחֲתוּל, בְּלְבוּל!

- רעיון יפה! - אמרה אמא - באי, גילי, ונערוך מחברת דקלומים.
אני אעזר לך. את תדקלמי ואני ארשם. את אינך יודעת לכתב
עדין. אך לציר הן יודעת את. על כן, אני אכתב ואת תעטרי
את המחברת ציורים ועטורים יפים.

וכך ישבו אמא וגילי ליד השלחן וסדרו את המחברת. גילי
מדקלמת ואמא רושמת. גילי שרה ואמא כותבת. שיר אחר שיר
ודקלום אחר דקלום. לבסוף הוסיפה אמא גם דקלומים שהיא
יודעת, אז ישבה גילי וצירה ועטרה את המחברת ציורים יפים.

הסתפקה גילי במחברת, הצטחקה ואמרה:

- קדם היתה כל המחברת הזאת בראש ועכשו היא ביד...
בצרב, כששב אבא מן העבודה הראו לו את מחברת השירים
והדקלומים. אבא שמח מאד.

כַּאֲשֶׁר אֶגְדֹּל...

וְמִיָּרָה אֹמְרָת:

אֲנִי אֶהְיֶה מְזֻמְרָת.

אֹמְרָת זִינְגִית:

אֲנִי אֶהְיֶה בְּקִדְנִית.

תִּרְצֶה אֹמְרָת:

אֲנִי אֶהְיֶה תּוֹפְרָת.

אֹמְרָת תִּמְרָה:

אֲנִי אֶהְיֶה אֶפְרָה.

רְנָה מְרֻנְנָת:

אֲנִי אֶהְיֶה גְנֻנָת.

אֹמְרָת אֹרָה:

אֲנִי אֶהְיֶה מֹרָה.

וְנִצָּה אֹמְרָת:

אֲנִי אֶהְיֶה מְלֻוּצָה.

אֲלֶךְ לְעֶבֶד בְּקַבּוּצָה.

כַּפְתּוֹר הַחֲשָׁמַל

הַכַּפְתּוֹר עַל הַקִּיר

כֹּה שְׁחֹר וּמְבָרִיק.

וְרוֹמֵז לִי תְדִיר:

תִּכְבֶּה וְתִדְלִיק.

לְכַבּוֹת וּלְהִדְלִיק.

לְהִדְלִיק וּלְכַבּוֹת.

זֶה נִצֵּים וּמִצְחִיק

וְנִחְמַד עַד מְאֹד.

מעשה בתרמיל עם פולרים

שי ורנה

הלכו אל הגנה,

קטפו תרמיל גדול

מלא בדורים של פולר.

את התרמיל פתחו -

וכל הפולרים נשפכו.

הרביצי התגלגל

מתחת לסף.

את הפול הראשון

קטף אנקור.

היה עוד אחד פולר -

בלע אותו התרנגול.

את השני - סחב

עכבר אל החור.

נשאר ביד

התרמיל הריק בלדה.

את השלישי תפש

לקיק בקף.

פתאם בא תיש-מה,

קטף ובלע גם את זה.

הָבָה, נִבְנֶה מַגְדָּל!

המַצְגָּל הַחֲצוֹנִי:	הָבָה, נִבְנֶה מַגְדָּל — טֵר-ל-לָהּ, ל-ל-לָהּ!
המַצְגָּל הַסְּנִימִי:	לָנוּ דְרוֹשׁ בְּנָאִי — טֵר-ל-לָהּ, ל-ל-לָהּ!
המַצְגָּל הַחֲצוֹנִי:	אֵת מִי תִקְחוּ לָכֶם? — טֵר-ל-לָהּ, ל-ל-לָהּ!
המַצְגָּל הַסְּנִימִי:	אֵת (שֵׁם הַיְגָד) הַבְּנָאִי — טֵר-ל-לָהּ, ל-ל-לָהּ!
הַיְלָד הַבְּנָאִי:	אֵין לִי פֶטִישׁ יָפֵה — טֵר-ל-לָהּ, ל-ל-לָהּ!
המַצְגָּל הַסְּנִימִי:	הֵא לָךְ פֶּטִישׁ יָפֵה — טֵר-ל-לָהּ, ל-ל-לָהּ!
המַצְגָּל הַחֲצוֹנִי:	פָּנוּ דְרֹךְ לַבְּנָאִי — טֵר-ל-לָהּ, ל-ל-לָהּ!

אָפֵן הַמִּשְׁתַּק

מסדרים מצגל בתוף מצגל. המצגל החצוני סובב ושר: "הקה נבנה" וכו' ונשאר עומד על מקומו. אז מתחיל המצגל הסנימי לסובב ולשיר: "לנו דרוש" וכו' ועומד. שוב סובב המצגל החצוני ושר: "את מי תקחו" וכו' והמצגל הסנימי עונה: "את..." (קורא בשם אחד הילדים שבמצגל החצוני. הילד הנבחר שר: "אין לי" וכו', והמצגל הסנימי עונה: "הא לך" וכו'. אז יצא הילד הנבחר מן המצגל החצוני ומתקבל למצגל הסנימי.

בן חונר תלילה בשאר הקתים:

בית ב': לנו דרוש נגר — אין לי משור יפה.

בית ג': לנו דרוש מסגר — אין לי מנעול יפה.

דוד הרועה

בנור עשה דוד קטן, רועה יפה-עינים. נגן דוד לפני הצאן — כרע העדר על ברבים! טיר-רירי, נגן, בנור, בשמי מזרח הבקר אור!	חליל עשה דוד קטן, רועה יפה-עינים. חליל דוד לפני הצאן — קפץ העדר על רגלים! חלילי-חלילי, חליל, ציצים פורחים על כל שקיל!
--	--

גם תף עשה דוד קטן,
רועה יפה-עינים.
תפף דוד לפני הצאן —
יצא העדר במחול מחנים!
ביום-בום, ביום-בום, תפף, התף.
הפלג זה, הדשא טוב!

שְׁלֵגִיָּה בְּבֵית הַגְּמָדִים

שָׁם בִּיצֵר, שָׁם בִּיצֵר, / עַל רֹאשׁ תֵּל, עַל רֹאשׁ גְּבֻעָה —
שָׁם בְּקִתָּה, גְּנָה וְשֵׁצֵר, / שָׁמָּה — גְּמָדִים שְׂבֻעָה.
שָׁמָּה גְּרָה גַם יִלְדוּנָת / חֲמוּדָה וַיִּפֶּה-פִּיָּה.
מִי הִיא זֹאת הַחֲמוּדוֹנָת ? / שָׁמָּה יְדוּעַ : שְׁלֵגִיָּה !
חֲרוּצָה הִיא וְשׁוֹקֶדֶת — / תִּדְעוּ זֹאת, יְלָדִים,
כִּל הַיּוֹם הִיא רַק עוֹבְדָת / שָׁם בְּבֵית הַגְּמָדִים.
שְׁלֵגִיָּה אִף מִתְעוֹרְרָת — / וּמִיָּד לְעִבּוּדָה !
הַמְטוֹת הִיא מְסוּדָרָת, / מְטֹאֲטָאָה אֶת הַרְצָפָה.
שְׁלֵגִיָּה עַל כֹּל מִשְׁגַּחַת / שָׁם בְּבֵית הַגְּמָדִים :
נִצְלִים — מִצְחֻצְחָת, / מְנַקָּה אֶת הַבְּגָדִים.
שְׁלֵגִיָּה סֹדִין פּוֹרְשֵׁת / מָה נָקִי בְּכֹל פְּנֵה !
לְבָנִים הִיא כּוֹבֶסֶת / וּמִשְׁקָה אֶת הַגְּנָה.
שְׁלֵגִיָּה בְּגוֹן קוֹטְפֶת / מִן הַפְּרִי וְהַיֶּרֶק,
מִשְׁפֹּשֶׁפֶת וְקוֹלְפֶת / וּמִבְּשִׁלֵּת הִיא מְרַק.
שְׁלֵגִיָּה שֶׁלֶחַן עוֹרְכָת, / הַמְפָּה צַחָה מְאֹד.
שָׁמָּה מִלֶּחַת, שְׁמֹן, לֶחֶם, / וְכַפּוֹת וּמִזְלָגוֹת.
כֹּף עוֹבְדָת הִיא בְּלִי הֶרֶף / עַד הַכֹּל יִהְיֶה מוֹכֵן.
הַגְּמָדִים שָׁבִים בְּצָרֵב / וַיּוֹשְׁבִים אֶל הַשֶּׁלֶחַן.
כֹּל אֶחָד יִרִיק צִלְחָת — / הֵם אוֹכְלִים בְּתֹאבֹן,
אִז יֵצְאוּ לְרִקְד בִּיחַד, / אַחֲרֵי הֵם שׁוֹכְבִים לִישׁוֹן.
שְׁלֵגִיָּה גַם הִיא נִרְדָּמָת / בְּמִטָּה שְׂאֲנָנָה.
כֹּל הַלֵּילָה הִיא חוֹלְמָת / וְתִקּוּם בְּעִנְיָה !

על מה בכיתי

קוץ נכנס לי באצבע
ובכיתי מאד;
אמא קוץ לי הוציאה,
לא השתי כאב עוד.

אך אני שוב בכיתי
ככה כל היום:
על אצבעי הקטנה
ראיתי דם אדם.

א ב י ב

אביב-חביב הגיע, מעל נטוי רקיע,
הוריק שדה ובר. מרהיב בתכל עמק;
כל עין הוא מפתיע למטה ים ירגיע,
בשלי פרחי-הבר. ישלו הוא בתינוק.

ואור פה רב וזר
ודמיה סביב,
מבהיק מזיו, מטטר
עולם נאה, חביב -

זאב הקטן מפליג בים

א

למה זה עומדת סירתו של זאב על החוף ואין הוא מוריד אותה לים? כף שאילו הילדים לא פצם איש את רצהו — ותשובה לא קבלו.

זאב, המלח קראו לו הילדים, יצן כי אהב תמיד לבנות סירות ואניות, ידע לשחות יפה, לבנות בחור, ואף משקפת שבורה הייתה תמיד בכיסו, ואת סירתו זו בנה במו ידיו, חבל ארוך באפה האחד והגה — בשני, התקין משוטים שנים, הכל מוכן בה להפלגה, וזאב עודנו ממתין.

למי? למה? סוד כמוס הוא!

סוד זה ידע אף, המלח זאב. את הסירה בנה בכדי לעזר בפריקה. שמע שמע, כי אגיה תעגן ליד חוף תל-אביב; תבאנה סירות אליה, תפרקנה את הסחורה — אז תפליג האגיה לברכה.

ב

אף נראתה באפק נקדה קטנה-קטנטנת וכבר הבחינה עינו הסדה של זאב את האגיה ההולכת וקרבה.

באשר בודק זאב את סירתו בפצם האחרונה מצא בה הכל פשוטה, הוא נגש לאחד הבחורים, אשר עמדו והתקינו את סירת הקיטור להפלגה, ואמר:

— סירה לִי קטנה, קפץ אני להפליג עמכם ולצור דכם במקדאכת
הפריקה.

הסתפל הבחור בסירה, צחק ואמר:

— לאן תגיע בקלפת האגוז אשר לך?

נצלב זאב מאד מאד: „קלפת אגוז!“ כמה צמל וטרח צד אשר בנה
את סירתו, וזה בא ואומר — קלפת אגוז. הוא יראה לו, לבחור, מה
היא סירתו!

ג

באותו לילה לא יכל זאב להרדם.

הוא קפץ מצל המטה ורץ אל הסירה. ידיו אוחזות במשוטים —
קדימה, הי, גלים, פנו דרו! זאב יורד אלי ים!

הנה-הנה האניה — נדמה כי פה קרובה היא לחוף — אף ראו זה
פלא — ככל אשר הוא מתרחק נדמה, כי גם האניה מתרחקת ממנו.
ציפות ידיו ממתור, מניח הוא משוטיו — ונח — ומיד באים גלים
שוכבים ומטלטלים את סירתו אנה ואנה — ככדור בידי ילדים.
חותר זאב, הקאה — ומסביב דממה, רק משק המשוטים וקול הגלים...
ציף זאב — חדל לחתור — והגלים סוחבים — הנה ושוב — הנה
ושוב...

ד

בתאים הקטנים אשר באניה ישנים המלחים מטה על גפי מטה,
קומה עליונה ומתחונה, רק רב החובל עוננו צר — עומד וצופה
למרחקים.

פּהאם גשׂמע רשׂרוש קל — בְּעֵינַי מִשְׁק מְשׁוּטִים.
מִי זֶה בָּא? אוֹלֵי דג גְּדֵל סְנַפִּירִים? וְאֶפְשָׁר מִחֲבָלִים הֵם הַבָּאִים?
מִכּוֹן רַב הַחֹבֵל אֶת מִשְׁקַפְתּוֹ — לֹא! אֵין רוֹאִים דְּבַר.
וְהִנֵּה קְרוֹב מְאֹד — לֵיד הַמְדַרְגּוֹת — גִּשְׁמַע בְּכִי וּבְק. חֲרִישִׁי.
מִתְכּוֹפֵף רַב הַחֹבֵל וְרוֹאֶה:

סִירָה קִטְנִיטָנָת מִתְנַדְנָדָת עַל הַגְּלִים וּבִסִּירָה יוֹשֵׁב מִכּוֹץ יֵלֵד רְטַב
כְּלוֹ, עֵינָיו דּוֹמְעוֹת וְיָדָיו רוֹעְדוֹת. וְכֹאֲשֶׁר הֵעֲלָה אֶת זָאב לְאֵנִיָּה
רְעַד כְּלוֹ וְשִׁנָּיו נִקְשׁוּ כְּבִקְבֻסָּת. מִיָּד נוֹדַע הַדְּבָר בְּאֵנִיָּה וְהַחֲלָה
תְּכוּנָה רַבָּה: אוֹרֶם בָּא, אוֹרֶם לֵילָה. רְצִים הַמְלָחִים, מְקִיפִים אֶת
הָאוֹרֶם בְּשֵׁאלוֹת:

— מַאֲיָן בָּאת? וְכִיצַד הַגְּעַתָּ בְּחֻשְׁכָּת הַלַּיְלָה?
אֵף רַב הַחֹבֵל אֵינּוּ מֵנִים לְשֵׁאוֹל הַרְבֵּה: הַנִּיחוּ לַיֵּלֵד וְיָנוּם! הִבִּיאוּ
מִשְׁקָה חֵם, בְּגָד יָבֵשׁ וּמָטָה פָּנוּ לוֹ!
פְּקֻדָּה הִיא וְהַמְלָחִים רְצִים רְצִים לְמַלְא אַחֲרֶיהָ.
כְּעֶבֶר רְגָעִים מִסְפָּר יָשׁוּן זָאב בְּמַטָּת אֶחָד הַמְלָחִים בְּאֵנִיָּה הַעוֹגָנָת
בַּחוּף, וְרַב הַחֹבֵל לוֹחֵשׁ עַל אָזְנוֹ.
— לֵיִל שְׁלוֹם!

ה

לְמַחֲרַת הַבֶּקֶר גַּעזֹר זָאב בְּתֵא אֲשֶׁר בְּאֵנִיָּה, וְלֹא הִבִּין דְּבַר: הִיכָן
הוּא? וּמָה הִיא הַמָּטָה הַמוֹנְרָה אֲשֶׁר הוּא שׁוֹכֵב בָּהּ? וְכֹאֲשֶׁר זָכַר
אֶת כָּל הַקּוֹרוֹת אוֹתוֹ בְּלַיְלָה, קִפֵּץ מֵעַל הַמָּטָה וְעָלָה לְסַפּוֹן. וְשָׁם

הִיָּה הַסֵּל מוֹכֵן לְפָרִיקָה. עֲרָמוֹת עֲרָמוֹת שָׁקִים מְלֵאִים מְלֵט
מִמְתִּינּוֹת לְבּוֹא הַסִּירוֹת מִן הַחוּף. רַב הַחוּבֵל מִפֶּקֶד, הַמְלָחִים
עוֹבְדִים וְהַפֵּל טְרוּדִים וּמְבוֹהָלִים. בַּק מִלָּח אֶחָד הַסִּכִּים לְהִרְאוֹת
לְזָאב אֶת חֲדָר הַמְּכוּנָה בְּתַחֲתִית הָאֲנִיָּה, וְאַף אֶת הַשָּׂרְשָׁרַת הַגְּדוֹלָה
אֲשֶׁר בְּקִצָּה הַעֲלֵן הִרְאָה לוֹ. וְעוֹד תִּפְסֵץ לְהִרְאוֹת לוֹ מִפְּלֵאֵי הָאֲנִיָּה —
אֶף הִגָּה כְּבָר הוֹלֵכֶת וְקָרְבָּה סִירַת הַקִּיטוֹר וְכֵּה בַּחוּרִים שְׂזוּפֵי פָּנִים
בְּעֲלֵי יָדַיִם שְׂרִירִיּוֹת קוֹרְאִים לְקִרְאֵת הַמְלָחִים:

— הִגָּה אֲנַחְנוּ מִחִכִּים.

וְהַחֲלָה מְלֵאכֶת הַפָּרִיקָה. שָׁק עוֹלָה וְשָׁק יוֹרֵד וְכָבֵר מְלֵאָה סִירַת
הַקִּיטוֹר — וְעוֹד מְצֵט הִיא מִפְּלִיגָה. אֲזוּ נִגַּשׁ רַב הַחוּבֵל אֶל זָאב
הַיָּד וְכֵף אָמַר:

— וְעַתָּה, בַּחוּרִי, אֶף עֲלִיךָ לְשׁוּב לַחוּף. הִגָּה קִשְׂרָתִי אֶת סִירְתְּךָ אֶל
סִירַת הַבַּחוּרִים, הִרִי גַם לְךָ שָׁק מְלֵט, אֶף אַתָּה עוֹנֵר כְּאֵן בַּפָּרִיקָה,
שׁוּב הַבִּיתָה וּבְקָרוֹב תִּלְמַד לְהִיּוֹת מִלָּח טוֹב!

כֵּן אָמַר וְקִשֶׁר אֶת הַסִּירָה שֶׁל זָאב לְסִירַת הַקִּיטוֹר — וּבַסִּירָה שָׁק
מְלֵט וְעֲלִיָּה יוֹשֵׁב זָאב הַ"מִּלָּח".

וְכֵּן אֲשֶׁר הַפְּלִיגוֹ לַחוּף וְהִגָּה רוֹאָה אֶחָד הַבַּחוּרִים: מַה זֶה? תִּבְּל —
וְלַחֲבֵל קִשׁוּרָה סִירָה קִטְנִטְנִת וּבַסִּירָה יָלֵד עִם שָׁק מְלֵט. הַחֲלוּ
שׁוֹאֲלִים, חוֹקְרִים, וְזָאב עָנָה קִצְרוֹת:

„לִנְתִי הַלֵּילָה בְּאֲנִיָּה וְעַתָּה אֲנִי עוֹנֵר בְּמִלְאכֶת הַפָּרִיקָה“.

יֹתֵר לֹא סִפֵּר, הַפְּצִירוֹ בּוֹ כִּי יִסְפֵּר וְהוּא בְּשָׁלוֹ:

— לֹא וְלֹא.

נְהַיֶּה בְּרִיאִים

רוּתִי חוֹלָה

אָמְרָה הַשְּׂמֵלָה הַלְבָנָה לְכַחֲלָה:

הִנֵּה זֶה שָׁבוּעַ שְׁרוּתִי חוֹלָה!"

אָמַר הַסַּנְדֵּל הָאֶחָד לְשֵׁנִי:

שָׁבוּעַ יָמִים לֹא טִיִּלְתִּי אָנִיו!"

נִצָּא! — הִתְחַנַּן הַמְּעִיל בְּאָרוֹן.

אָמְרָה הַכַּפִּית: „עוֹד אָדָם הַגָּרוֹן."

עוֹדָה מִשְׁתַּעֲצָת, וַיֵּשׁ עוֹד קָצַת חֵם."

אָמְרָה הָרַפּוּאָה בְּבִקְבוּק הַכֵּחָם.

עֲלֶיָה קְנוּחַ מַעֲט בַמָּטָה!" —

מִתַּחַת לְפַר לְחֹשֶׁה מִמְחָטָה.

אָבֵל עַד מָתִי כִּי תִשְׁכַּב לָהּ הַבַּת?

אָמַר הַמְדַחֵם: „עוֹד מַעֲט, עוֹד מַעֲט?"

אַחוֹת

נרדה, בלגיה וחדונה ישבו על הספסל בתצר בית הספר.
אמרה נרדה: אחודה לכן חידה:

לכל אחת מאתנו אב. לכל אחת מאתנו אם.

לכל אחת מאתנו אח או אחים. ולכלנו — אחות..

— איך אפשר? — שאלו החברות.

— אפשר!

— אולי תאמרי שהיא בכתה שלנו?

— היא בכל הכתות!

— את מתלווצצת! — קראה בלגיה.

— אין זו הלצה, זוהי אמת! — ענתה נרדה — היא גם מטפלת בנו.

— מה היא עושה? — שאלו החברות.

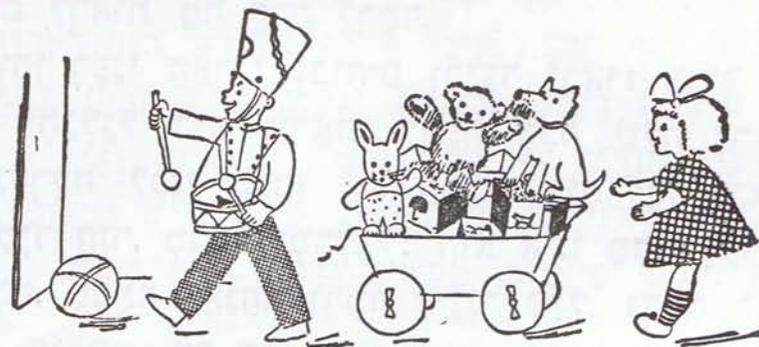
— היא שומרת עלינו, היא משגחת ומפקחת עלינו שנהיה נקיים

ובריאים, היא גם חובשת את פצעינו...

— א! — קראו החברות — זאת היא האחות החובשת!..

— באמת! — הוסיפה חדונה — היא אחות של כלנו.

בְּקוֹר הַצְּצוּעִים

מה קרה לרמה? זה שלשה ימים לא יצאה אל המרפסת ולא באה אל ארגז הצעצועים אחר לה. והן בקר בקר, עת כל אנשי הבית ישנים, הייתה באה ומוציאה את צעצועיה, בונה בית מן הקביות, מושיבה בו את משפחת הסויות בעלי הצפצפה בפטון, מאכילה את הבבה שלה, מקפיצה את הכדור השמן, מסדרת את הקפסאות והצדפים. ומה קרה עתה? מדוע זה אינה באה? בבה שלה דואגת מאד ושואלת את הקביות: אוי לי הן יודעות; הקביות שואלות את המתופף הקטן בעל הקפיץ בגב: אוי לי שמע הוא דבר מה? לא, אף הוא לא שמע, אף צעצוע בארגז לא שמע ואינו יודע למה רמה לא באה לשחק.

מקוצים מנחים הצעצועים. עומד לו הארגז — ביום השמש תלהט, בלילה הטל ירטיב אותו ורמה אינה באה ואינה מכסה את צעצועיה, אינה מקדימה ואומרת «בקר טוב» — ובערב לא תלחש «ליל מנוחות». מחכים הצעצועים יום, יומים, שלשה, ולבסוף ביום הרביעי לא יכלה בבה שלה להבליג וקראה:

— מְכַרְחִים לְרֵאוֹת מֵה קָרָה לְרֵמָה.

לְרֵאוֹת! וְהֵן דְּפָנֵי הָעֲרָגוֹ גְבוּהִים וְכִיצַד יֵרְאוּ? צָרִיף לְשִׁלֵּם אֶת הַפְּדוּר — יִתְגַּלְגַּל הוּא וְיִרְאֶה. דְּחִפָּה בָּבָה שְׁלָה בְּרַגְלָהּ הָאֲחֵת (הַשְּׂנִיָּה נִקְרָצָה לְפָנֵי שְׂנָה) אֶת הַפְּדוּר וְנִתְגַּלְגַּל וְכֹא לְמִטְבַּח. נִתְגַּלְגַּל וּמִיד חוֹר, מְבַהֵל וּמְבַרְבֵּל: הוּא אֵינוֹ מִבֵּין דָּבָר — בְּמִטְבַּח אֲמָא עֲצוּבָה, סְבָתָא נְאֻנְחָת וְרֵמָה אֵינְנָה כְּלָל. נְדָמָה לוֹ כִּי שָׁמַע דְּבַר מָה: «חוֹלָה» — אָף הוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה זֹאת חוֹלָה. בָּבָה שְׁלָה נִבְהָלָה: פְּדוּר טְפָשׁוֹן! חוֹלָה רָמָה, כּוֹאֵב לָהּ דְּבַר מָה, וְדַאי תִּשְׁכַּב בְּמִטָּה וְלֹא תוּכַל לְרַדֵּת, לָכֵן לֹא בָּאָה לְשַׁחֵק!

— צָרִיף לְלָכֵת לְבִקְרָה!

מִי הֵצִיעַ זֹאת? עֲגָלַת הַקְּבִיּוֹת בְּעֲלַת הַגְּלָגְלִים אֲשֶׁר שְׁתַּקָּה עַד כֹּה בְּפִנְתֵי פְתָחָה וְאִמְרָה:

— גַּלְיָה וְנִשְׂאֵל מַה שְׁלוֹם רָמָה וּמִתִּי תָשׁוּב אֲלֵינוּ לְשַׁחֵק.

מִיד הִחֲלָה תְכוּנָה רַבָּה בְּעֲרָגוֹ הַצְּעִצְעוּעִים. לְלָכֵת? כִּיצַד וְאֵיךְ, וְאֵי הַדֶּרֶךְ בָּהּ גַּלְיָה? הִתְגַּלְגַּל הַפְּדוּר וְאָמַר: הוּא יִרְאֶה אֶת הַדֶּרֶךְ. הֵן מְכִיר הוּא יָפָה אֶת כָּל הַחֲדָרִים, בְּבִקְשָׁה לְהִסְתַּדֵּר וְלְלָכֵת אַחֲרָיו. וְכֵן הִסְתַּדְּרָה הַחֲבוּרָה: בְּרֵאשֶׁ—הַפְּדוּר הָעֲגָלָה, אַחֲרָיו הַמְתוּפָף מִכָּה בַתָּךְ, אַחֲרָיו—עֲגָלָה עֲמוּסָה קְבִיּוֹת לָרֵב וּמְעַל לְקְבִיּוֹת יוֹשְׁבֵת מִשְׁפַּחַת הַחַיִּים בְּעֲלַת הַצְּפָצְפָה בְּבִטּוֹן, וְכֹא חֲרוּנָה—בָּבָה שְׁלָה מְדַלְגַת בְּרַגְלָהּ הָאֲחֵת. לְכַבּוֹד הַבְּקוּר עֲנֵדָה סָרֵט לְרֵאשָׁה וְלִבְשָׁה אֶת שְׂמֵלָתָה הָאֲדָמָה. בַּק הַדְּלִי וְהַכְּפִית, קַפְסָאוֹת הַפַּח וְיִתֵּר הַדְּבָרִים הַקְּטָנִים אֲשֶׁר הָיוּ בְּעֲרָגוֹ לֹא יִכְלוּ לְלָכֵת כִּי בָּבָה שְׁלָה אִמְרָה: אֲרָכָה הִיא הַדֶּרֶךְ וְקִשָּׁה—רַגְלַיִם אֵין לָהֶם, אָף לֹא גְלָגְלִים, יֵשְׁבוּ וְיִמְתִּינוּ עַד שׁוּב הַצְּעִצְעוּעִים.

לַאט לַאט מַתְנַהֲלָת הַתְּהַלּוּכָה — הַפְּדוּר מְנַרְזוֹ: מַהֲרֵ, מַהֲרוּ אֶף
הַעֲגָלָה—כְּבִדָּה וְאֶף הַבְּבֵה אֵינָה זְרִינָה כְּל־כָּף. הִנֵּה הַפְּרוֹדוּר וְהִנֵּה
הַחֲדָר בָּהּ שׁוֹכְבֵת רָמָה. נְכַנְסִים וְנִשְׁאַרִים עוֹמְדִים בַּפֶּתַח. הַזֹּאת
רָמָה? הֵן פְּנִיָּה חוֹרִים כְּל־כָּף, וְעִינֶיהָ עֲצוּבוֹת, וְאֵין הִיא צוֹחֶקֶת
כְּלָל—מָה הִיא לָהּ? עַל יַד הַמָּטָה יוֹשֵׁב אִישׁ וּבְאָזְנוֹ שׁוֹפֵרֶת
אַרְכָּה וְהוּא דוֹפֵק וּמְקַשֵּׁיב, מְקַשֵּׁיב וְדוֹפֵק—טוֹק-טוֹק.

— הַרוֹפֵא! לְחַשׁ הַפְּדוּר הַכְּל־יֹדֵעַ.

לְמַרְאֵשׁוֹתֵי הַמָּטָה עוֹמְדֵת אִמָּא וְשׁוֹאֲלָת חֲרָדָה:

— מַה תְּגִיד, הַרוֹפֵא?

וְהוּא אֵינּוּ עוֹנָה, בַּקַּשֵּׁיב וְדוֹפֵק. אֲזַי קָרְאָה בְּבָה שְׁלָה בְּקוֹל בַּקַּשֵּׁיב: רָמָה!
וְרָמָה אֵינָה שׁוֹמֵצֵת, אֲזַי תוֹפֵף הַמְּתוֹפֵף חֲרָשׁ, חֲרָשׁ: רַ—מָה,
וְרָמָה אֵינָה שׁוֹמֵצֵת. בַּקַּשֵּׁיב הַרוֹפֵא שָׁמַע, הִטָּה לֵאשׁוֹ, רָאָה אֵת
הַצְּעוּצוּעִים וְאָמַר:

— הַבֵּיטִי, רָמָה, הִנֵּה צְעוּצוּעֶיךָ בָּאוּ לְבַקְרֶךָ!

הַבֵּיטָה רָמָה בְּעִינֶיהָ הַגְּדוֹלוֹת וּכְאֵלוֹ בַּת צְחוּק קָלָה רַבְרָפָה עַל
שַׁפְתוֹתֶיהָ—וְהִיא לְחָשָׁה: צְעוּצוּעִים! חֲרָשׁ, חֲרָשׁ, אֶף הֵם שָׁמְעוּ זֹאת
וְשָׁמְחוּ. כִּי הַכִּירָה אוֹתָם רָמָה הַחוֹלָה, שָׁמַח גַּם הַרוֹפֵא, פְּנָה וְאָמַר:
— שׁוּבוּ, צְעוּצוּעִים, לְאַרְגֹּז וְחִכּוּ עוֹד יָמִים מְסַפָּר, שׁוּב תָּשׁוּב
אַלְיָכֶם רָמָה וְתִשְׁחַק עִמָּכֶם. כִּי תִבְרִיא בְּמַהֲרָה.—

שָׁמְעָה אִמָּא וְשָׁמְחָה, שָׁמְעוּ הַצְּעוּצוּעִים, שָׁמְחוּ אֶף הֵם וְקָרְאוּ:

— הֵי בְּרִיאָה, רָמָה, וּמַהֲרִי וְשׁוּבִי אֵלֵינוּ, כֹּה מִשְׁעֵמִם לָנוּ בְּלִעְדֶיךָ!
חֲזְרוּ לְאַרְגֹּז וְחִכּוּ: הִנֵּה יִחַלֵּף יוֹם וְעוֹד יָמִים אֲחָדִים, שׁוּב תָּשׁוּב
רָמָה לְצְעוּצוּעֶיהָ וְהִיא בְּרִיאָה וְצוֹחֶקֶת כְּבִרְאֵשׁוֹנָה.

רפי רוצה להיות רופא

רפי אומר:

— באשר אגדל אהיה רופא!

בינתיים הוא רופא-בבות.

בשבתה של אחותו פנינה חולה, היא קוראת את רפי לרפא אותה.

מרכיב רפי משקפים לעיניו, לוקם את תיקו וקא.

— מה כואב לך? — שואל רפי.

— הבטן! — עונה פנינה בדאגה.

ממשש רפי את הבטן של הבבה ורוטן:

— בודאי אקלה הרבה עוגות וסקריות...

הוא מודד לבבה את החום ורושם לך רפואה.

— תתני לך כפית בקל שציה ומחר תבריא.

למחר הבריאה הבבה.

שואלים את רפי: — למה זה אתה רוצה להיות רופא בוקא?

עונה רפי: — הרופא — אדם חשוב מאד, הוא מרפא חולים.

אם לא יהיו די רופאים — מי ירפא חולים?

אברהם האחות:

ב

א

היום יום חם — כובע חבשו

השמש מכה על הראש...

שמר וזכר, שמר וזכר:

יהי בחדר אור ואור!

הסבון בָּכָה מֵאֵד

והשיר אינו נעים:	הסבון בָּכָה מֵאֵד:
דני, דני מְלַכְכֶּךָ,	דני לא רוֹצֵה בִּי עוֹדוֹ
מְלַכְכֶּךָ כָּל-כֹּהַ, כָּל-כֹּהַ!	ומבְּרִשֶׁת הַשָּׂנִים
אם יבוא היום לָגוֹ,	מתִּפְחַת שְׂבָעִתִּים,
מי יתן שְׁלוֹם לְדוֹן?	ואומֶרֶת לְמִשְׁחָה:
כֵּל אֶחָד יִשְׁאַל:	אַל תִּבְכִּי! אֵךְ זוֹ בּוֹכָה.
מִי-זֶה?	והִכְרִזוּ כְּעֶסֶן,
מְלַכְכֶּךָ כְּזֶה, כְּזֶה!	הוא כּוֹעֵס מֵאֵד עַל דָּן.
והדִסָּה הַקִּטְנָה	והמִים, מִים, מִים,
תִּסְתַּתֵּר לָהּ בַּפְּנֵה,	צַר לָהֶם עַל הָאֲזָנִים,
לֹא תִכִּיר אוֹתוֹ בְּכִלְלֵ,	הֵם שָׂרִים, שָׂרִים, שָׂרִים —
כִּלְלֵ וְכִלְלֵ!	שׁוֹרוֹם-זׁוֹרוֹם, זׁוֹרוֹם-רִים!

פִּתְגָּמִים

בָּ	בָּקֵר, עָרַב — פְּעַמִּים,	א	כֹּה אָמְרוּ הַמְּסַפְּרִים:
נִקְהָ	נִקְהָ יָפָה אֶת הַשָּׂנִים!	א	אַל תִּגְדֵּל צְפָרְנִים!

ג
חֲכָם בּוֹרֵחַ —
מִפְּנֵי אֶבֶק פּוֹרֵחַ.

בֵּית - אֹרְחִים

עַל הַהַר הָרָם, בֵּין דְּשָׁא וּפְרָחִים, עוֹמֵד לֹו בֵּית קָטָן.
וְלַבַּיִת חֲלוֹנוֹת קֶטְנִים, וְלַחֲלוֹנוֹת וַיִּלְוֹנוֹת לְבָנִים.
וְלַבַּיִת אַרְבָּעָה פְתָחִים, כָּל פְּתַח פְּתוּחַ לְצַד אַחֵר.
וּבַבַּיִת פְּנִימָה שְׁלֹחַן אָרוֹךְ מִן הַקִּיר עַד הַקִּיר וְעָלָיו מֵאֲכָלִים מְכֹל טוֹב.
וּמִי גָר בַּבַּיִת הַזֶּה?
יִלְדָה טוֹבָה, נָאָה.

היא המסדרת,

היא התופרת,

היא הכובסת,

היא הפורשת,

היא המצחצחת

כָּל סִיר וְקַלְחָת.

היא היא המבשלת, אף לא היא האוכלת.

אֵת כָּל הַהֲכָנוֹת הַיָּא אֵף גּוֹמְרֵת, מִיָּד הַיָּא יוֹצֵאת אֵל הַדֶּרֶךְ, מְכַרְיָנָה
וְאוֹמְרֵת:

— הַבַּיִת מְסֻדָּר! הַשְּׁלֹחַן עָרוּף! הָאֲכָל מוֹכֵן!

בְּבִקְשָׁה לְהִכָּנֵס — וּבְרוּף הַבָּא!

מִי שְׂרוּצָה לְאָכֵל — יָבֵא וַיֵּאכֵל!

מִי שְׂרוּצָה לְשִׁתּוֹת — יָבֵא וַיִּשְׁתֶּה!

יֵאכֵל, יִשְׁתֶּה וַיִּשְׁכַּב לְנוֹם.

בָּאוּ הַנְּכָדִים אֶל סִבְתָּה

בָּאוּ הַנְּכָדִים אֶל סִבְתָּה — כָּלָם רַעֲבִים, כָּלָם אָכַל מִבִּקְשִׁים. סִבְתָּה
אֶת הָאֶכָל מִחֲלָקַת בְּנֵחַת. לְאָחֵד בְּקִצְרִית, לְאָחֵד בְּצִלְחַת; לְאָחֵד בִּיָּסָה
בְּחֶלֶב, לְאָחֵד — תַּפּוּחַ זָהָב; לְאָחֵד מִרְק אֶטְרִיּוֹת, לְאָחֵד מִרְק פֶּטְרִיּוֹת;
לְאָחֵד קִצִּיצַת בָּשָׂר, לְמֵאֲחֵר — כֶּלֶם לֹא נִשְׁאַר.

אָמְרָה סִבְתָּה: הֲרַבָּה עֲבַדְתִּי וְטַרְחַתִּי,
גַּם אֶת הַשְּׁלֶחַן עֲרַכְתִּי,
עָתָה מוֹכֵנָה הָאֲרוּחָה —
אָכְלוּ בְּשֶׁקֶט וּבְמִנוּחָה!

וְעוֹד אָמְרָה סִבְתָּה: יְהִי מְקוֹמָךְ עַל יַד הַשְּׁלֶחַן קְבוּעַ
בְּשַׁבָּת, בְּחַג וּבְכֹל יְמֵי הַשָּׁבוּעַ.

סִבְתָּה

חַק אָחֵד לְזָקֵן וְטָף: אָכַלְתָּ עַד הַסּוּף —
אַל תַּחְלִיף כֶּף בְּכַף! אֶת פִּיךָ לְשִׁטְף!

אֵין מְשִׁיחִין בְּסֻעָדָה

מי במים?

שי אָמר לַחֲבֵרָיו: — גִּשְׁחֵק בְּמִשְׁחֵק „מי במים!“
 כָּל הַחֲבֵרִים הִסְתַּדְּרוּ בַּחֲצֵי גֶרֶן צִגְלָה, וְשִׁי בַּתּוֹךְ. אָמַר שִׁי:
 — אָנִי אֲשַׁאֵל שְׂאֵלָה, וְכָל אֶחָד מִכֶּם אֲשֶׁר אֶקְרָא בְּשֵׁמוֹ, צְרִיף לְעֲנוֹת
 מִיָּד תְּשׁוּבָה נְכוֹנָה. מִי שְׂאִינוֹ מְהִיר לְעֲנוֹת, אוֹ שְׂעוֹנָה תְּשׁוּבָה לֹא
 נְכוֹנָה — מִפְּסִיד יִוָּצֵא מִן הַעֲגוּלָה.

— טוֹב! — הִסְבִּימוּ הַיְקָדִים.

פָּתַח שִׁי וְשָׂאֵל:

— רְמִי, מִיָּם לָמָּה?

— לְשִׂתָּה!

— יוֹסִי, מִיָּם לָמָּה?

— לְרַחֲצָה!

— טָלִי, מִיָּם לָמָּה?

— בְּמָה יִכְבְּסוּ לִי אֶת מְכַנְסֵי? — עָנָה טָלִי הַלֵּץ.

— יֵאִיר, מִיָּם לָמָּה?

— לְהִשְׁקוֹת אֶת הַגָּנָה, אֶת הַפְּרָדֵס, אֶת הַכְּבִישִׁים, אֶת הַטוֹסִים...

- נָצָה, מִיָּם לָמָּה?
 - לְשֹׁטֵף בָּלִים, לְשֹׁטֵף רִצְפָּה...
 - לְחַפֵּי אֶת הָרֵאשׁוּ! - קָרָא נָסֵע.
 - לֹא שָׁאֵלְתִּיךָ! - קָרָא שִׁי - זָאִי מִן הָעֲגוּלָּה...
 - וְאַתָּה, אֲמִנּוּן, מִיָּם לָמָּה?
 - לְכַבּוֹת אֶת הָאֵשׁ!
 - יָפָה! וְאַתָּה, יַעֲקֹב, מִיָּם לָמָּה?
 - מִיָּם לָמָּה? בְּשָׁבִיל... בְּשָׁבִיל...
 - בְּשָׁבִיל שְׁתַּצָּא מִן הָעֲגוּלָּה! - פָּסַק שִׁי.
 יַעֲקֹב יוֹצֵא וְשִׁי מִמְּשִׁיךָ:
 - חֲגִי מִיָּם לָמָּה?
 - לְעֲשׂוֹת מֵהֶם קָרַח!
 - וְאַתָּה, רוּת, מִיָּם לָמָּה?
 - לְלוֹשׁ בָּצֵק לְחֵלּוֹת. עוֹגוֹת, רְקִיקִים, בָּצֻכִים...
 - זוֹלָתָה שְׂכֵמוֹתֶיךָ! - מִפְּסִיקָה שִׁי.
 - וְאַתָּה, לָוִי, מִיָּם לָמָּה?
 - לְשַׁחֲזָה, לְשִׁיט בְּסִירוֹת, בְּאֲנִיּוֹת...
 - וְאַתָּה, דּוֹרִית, מִיָּם לָמָּה?
 - בְּשָׁבִיל לְטַגֵּן חֲבִיתָה...
 כָּל הַיְּדִידִים פָּרְצוּ בְּצִחוֹק וְדוֹרִי מִהֲרָה לְהִסְתַּלֵּק.
 - בִּי הַפְּעָם! - אָמַר שִׁי - בְּפַעַם אַחֲרַת נְשַׁחֵק גַּם, בְּאֵשׁ...

מה קסר?

מסכנה
תבצלת
משתצלת,
מגזלת.
הנה, אוי,
התצטשה...
ותסרה
הממ.....

זהבה
ילדת חן,
מנקה
שן ושן.
אף היום
היא נרגשת:
"מי לקח
את ה.....?"

בואו וראו
את עודד.
את בגדיו
התפשט,
סבן ראש
וידיים,
אף, אהה!
אין

מה קרה,
מה קרה
ליקדה
צטרה?
היא צמדה
להסתרק —
ונצלם
ה.....

קדיחה

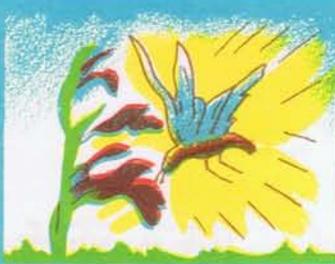
יוסי: אמא, הניתי רוצה להיות פושן.

אמא: מדוע זה, בני?

יוסי: כי אז... לא אצטרך אף פעם לרחץ את שני.

אֵיר

נִיסוֹ

אָדָר

שָׁבֵט

סִינּוֹ

טֵבֵת

תַּפּוּז

כֶּסֶלּוֹ

אָב

חֶשְׁוֹן

אֵלוֹל

תִּשְׂרִי

קֵרוֹ קֵיָמֵת

חגיגת הקרן הקיימת

יום אחד, בא נושא המכתבים לביתה של נילי והביא מכתב.
צל המצטפה היה כתוב באותיות דפוס:

לנילי פרמי
רחוב בנאליק
תל-אביב

— אמא, קבלתי מכתב, קראי מה כתוב בו! — קראה נילי ורצה
בשמחה אל אמה.

פתחה אמא את המצטפה וקראה את הכתוב בו:

בנה את מוסנת לחגיגת הקרן הקיימת
שמתקיים ביום ג', א' בניסן בשעה 4 אחר הצהריים.

לבשה נילי את שמלת השבת שלה והלכה עם אמא לחגיגה.
האוכלם היה מלא ילדים וילדות, כלם הדורים בבגדי חג.
ישבו הילדים בשקט ויחדו להתחלת החגיגה.
והנה נפתחה הדלת ונכנסו אנשי הקרן הקיימת וגרכו את היושבים
לשלום.

השיבו הילדים בקול: "שלום!"

המסר הורם. על הבמה צמד פסנתר, ותלמידה אחת מפתה ח'
של בית הספר התחילה לנגן את השיר, דונם פה ודונם שם!"

כל הולדים שתחו בשיר:

אספר לך, הילדה,	על הקיר תלוייה קפסה.
גם לך, הילד,	היא קפסת התבליט.
איך בארץ ישראל	כל פרוטה שנגנסה
אדמה נגאלת:	אדמה גואלת.

דונם פה ודונם שם,

רגב אחר רגב.

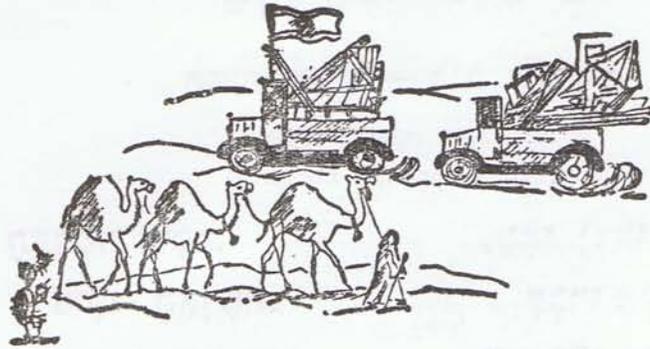
כף נפדה אדמת העם

מצפון עד נגב.

אחר כך עלה בחור על הבמה. והבחור גבוה וחסון, שזוף ויפה, וקרא:

ילדים וילדותו הקרו הבקמת הנמינה אתכם למגינה, כי גיוס הילדכם תבם כל אחד
אח תרוסחו לפי מספר שנות סניו. גם אני הנמנתי לבוא — וכאתי. ממרסקים באתי,
מהנגב. — ועל הנגב. מקום בו עובדים מבני ואני, רוצה אני לספר לכם היום:
הרסק הרסק. בדרום הארץ. רכצו חולות מאות בשנים. מדבר שממה היה זה. לא צמח
לא פרח. רק צאצאים בודדים עמדו על אם הדרך ומגים יללו בפילות לאור הירח.
באו בחורינו. ראו את המדבר. את החולות. את המרחב סביב ואמרו: «עד מתי ירקצו
פה חולותו הקה, נביא הנח מים, נשקה את המדבר, נקרה אותו, נשתל שתי ירק
ועץ כצנן».

אמרו וישו. וזיקה אחד. יצאו שירות שירות של מכוניות צמוסות קרשים, אהלים
מצברים, אתים וקלי צבניה למיניהם. גם סרקטור כבד נלנה אל השנה והוא קורא:
«טרטר — פנו נרדו אני בא! טרטר — פנו נרדו»
נבטל הנקל, סר הענת, נבטלו הפנים וקרחו.

החלו הבחורים בצביונה.

זיגה ויום, ויום וזיגה עברו הבחורים, הקימו גדות ישוב, ובכל גדה — צריפים, אהלים, ונדל פיל מתחו מסביב לשמר מפני סבלנים, וקירות-מגן הקימו, וראו זה פלא: עשרים ותש גדות מסורות פה ושם על פני המדבר הגדול ורחב הים: יום אחר שקעו הבחורים קול האדמה העמעה, היא רוצה מים, הרבה מים לשמות אפרו:

«צריך להניח צנור ארץ-ארץ, מקצה הנגב עד קצהו, ונרמו המים בצנור הנה והשקו את כל הגדות, ונוכל לשמור שמי ילק וקטע עצ בצנן».

והבחורים האלה — אוקרים ועושים:

הביאו צנורות ארקים והניחו אותם לארך הדרכים — החלו זורמים המים בנגב, בלילות באו סבלנים והקלו בצנור, אפרו: «מים לנגב — לא נתן» והבחורים אפרו: «נתן מתנו» לקחו רובה על שכם ויצאו לשמר על הצנור, וקף הם שוקרים ועובדים יום וזיגה, זיגה ויום.

ואתם, ילדים וילדות, עוד קטנים הנכם, תגדלו, תהיו בחורים, בחורות — תבאו גם אתם אלינו ומעוררו לנו להשקות וצבד, עד אשר נהפך את השממה לשדות ונגנים פורחים.

גמר הבחור את דבריו, נגשה אליו ילדה קטנה, קטנטנת, ואמרה:
— אנהנו שמחים מאד על כל אשר ספרת לנו, בשם כל הילדים
היושבים פה באולם: תודה רבה!

כָּךְ אָנוּ בּוֹנִים!

תמונה ראשונה - קול האדמה.

ידות בתבשת חוקה צמדו

כפופות על הקמה ודקלמו:

האדמה בוכה,	מאז יצאו בני —
בוכה האדמה:	עברו אלפי שנים —
„עד אנה, עד מתי	אני כלי זרוצה
אהיה לך שוממה?	קוצים נאבנים”.

האדמה בוכה.

בוכה האדמה:

„מתי אצמיח יצי,

מתי אבשיל קמה?”

תמונה שנייה - שיר החוקה והמגדל.

ידים בתבשת חלוצים עלו על הקמה וברקוד

ובתנועות הראו כיצד מקימים גאון חדשה:

חלוצים באים במרץ	בנאים — הפלא ופלא —
את אדמת הבור לתפר	מפליאים לבנות חיש קל.
לא בסוס ולא בפרד —	יש פטיש, מסמר, מפסלת —
פנו דרך לטרקטור!	עוד היום יוקם מגדל!
ט-ר-ט, ט-ר-ט —	הך והך, הך והך —
פנו דרך לטרקטור!	עוד היום יוקם מגדל!

על הגב עומסים בני חיל
חול ואבן, סל ושק.
פה חומה נבנה עד ליל,
קיר מגן איתן, חזק!
הי-הידה, הי-הידה
קיר מגן איתן, חזק!

תמונה שלישית - שיר האוֹרָה והמחול.

היָדִים והלְדוֹת נָקְדוּ נְסֵד וְקוֹד הָאוֹרָה.

אור למטה, אור למעלה.	שמש צרב רד לשקע.
נגה, זהר אל כל צד.	הנוטרים יצאו לנטר.
כה נאירה כל הלילה.	ומראש מגדל גבה
עד יהיה רק אור בלכה.	אור חזק יפיץ ורקור.

אוֹרָה, אוֹרָה
המחול —
מפצלנו
מה גדול!

אוֹרָה, אוֹרָה
המחול —
מפצלנו
מה גדול!

חברים פתאם החשיף באולם. האירו פנס-קסם ועל המסך נראתה תמונת הישובים בנגב, וצנורות רחבים מזרימים מים רבים.

דָּלִיָּה

בְּמוֹשָׁבָה קָטְנָה גְּרָה יִלְדָה, דָּלִיָּה שָׁמָּה. אִמָּה מָתָה עָלֶיָּה בְּהִיוֹתָה עוֹד
תִּיבוֹקֶת וְנִשְׁאַרָה סִבְתָּא זְקֵנָה קְטִיפָל בִּיִלְדָה. אָבִיא שֶׁל דָּלִיָּה הָיָה שׁוֹמֵר
הַמוֹשָׁבָה. לִיָּה לִיָּה בְּשַׁעַה שְׁכָל הָאָבוֹת יִשְׁנִים, הָיָה אָבִיא שֶׁל
דָּלִיָּה לְוָקֵם רוֹבָה עַל הַשְּׂכָם וְיוֹצֵא לְשִׁמְרָה. גַּם סוֹסָה הִיָּתָה
לְאָבִיא הַשׁוֹמֵר - קְלִיָּה שָׁמָּה, כִּי רִגְלֵיָה קָלוֹת-מְרוֹץ הָיוּ.

דָּלִיָּה הִיָּתָה מְטַפֶּלֶת בַּסּוֹסָה: מְאֻכִּילָה אוֹתָהּ, מְשָׁקָה אוֹתָהּ, וְרוֹכֶכֶת
עַל גְּבֵה אֶל הַשְּׂדוֹת הַיְרֻקִים.

פַּעַם אַחַת, הַדְּבָר הָיָה בְּתַחֲלַת הַחֶרֶף, שְׁכָבָה דָּלִיָּה בְּמִטָּתָה, וְהִגָּה
נִכְנָס אָבִיא לְחֶדֶר וּבְצַעְדִים מְהִירִים קָרַב לְמִטָּה, גָּסוֹן אֶלֶיָּה וְאָמַר:
— לֵיל מְנוּחָה לָּךְ, יִלְדָה, מְמַהֵר אָנִי לְעִבּוּדָה, אַחֲרַתִּי הַיּוֹם!
וְיוֹצֵא הָרֶף לּוֹ.

נִשְׁאַרָה דָּלִיָּה בְּמִטָּה, וְעִצּוֹב לָּהּ כָּל-כָּף! שְׁכָבָה וְחִשְׁבָה הַרְבֵּה זְמַן
עַד שֶׁנִּרְדָּמָה.

וְהִגָּה בְּשִׁנְתָה נִדְמָה לָּהּ קוֹל קוֹרֵא:

— דָּלִיָּה, דָּלִיָּה!

פָּקְחָה עֵינֶיהָ וְהִקְשִׁיבָה. מִיִּשְׁהוּ דוֹפֵק בַּחֲלוֹן. אֲזוּ פָתְחָה דָּלִיָּה אֶת
הַדְּלָת וּבִפְתַח עוֹמְדַת קְלִיָּה שְׁטוּפַת-גֶּשֶׁם, וְאָבִיא אֵינָנו!

— קְלִיָּה, הֵיכֵן אָבִיא?

אִךְ קְלִיָּה הַסּוֹסָה אֵינָה דוֹבְרַת בְּלִשׁוֹן בְּנֵי-אָדָם. לּוֹ יְדָעָה הַסּוֹסָה
לְדַבֵּר וּדְאִי הִיָּתָה מְסַפֶּרֶת כִּיצַד אָבִיא הַשׁוֹמֵר קָשַׁר אוֹתָהּ אֶל הַגְּדָר

ונכנס לפרדס. ובינתים נתכו גשמי-זעף מן השמים, והסוּסָה נבהלה
מפני הגשם וברחה הביתה, לאָרוֹה, להסתתר בפני הגשם.
ומה לעשות עתה? אין להשאיר את אבא בגשם בלי מציל, והלילה
גדול, והגשם סוּחַף.

מסתכלת דליה במציל-הגשם של אבא: אלו אפשר היה לשלם לו
את המציל. לשלם? וכי מי זה ילך בסופה זו? סבתא — זקנה, ובבית
אין איש מלבדה. החליטה דליה: היא תביא לאבא את המציל.
וקליה הסוּסָה כאלו הבינה את מחשבתה של דליה, הרפינה ראשה
כמבקשת:

— בבקשה, דליה, גבי עומד לרשותך, שבי נא, ונדהר אל אבא,
אני יודעת היכן תמצאי אותו.

רצה דליה לקלוב, לזקמת את המציל הגדול של אבא ולובשת אותו:
אינה שרוולים ארבים, ואינה מציל גדול, אפשר להספיד בו שתי
דליות. אף דליה אינה צוחקת עתה, אין פנאי, דיו! קדימה אל אבא!
ליד אחד הפרדסים עמדה לפתע הסוּסָה. הבינה דליה: כאן, בין
עצי-הפרדס, מהלך אבא עצשו. ירדה, קשרה את הסוּסָה לגדר
ואמרה:

— חכי לי פה, קליה, אל תברחי שנית!

הזקת דליה לפרדס מרימה קולה:

— א-ב-א!

ואבא איננו!

— א-ב-א! — קוראת דליה שנית.

וְדַלְיָה רָצָה בֵּין הָעֲצִים, מִחֲפָשֶׁת אֶת אָבָא. וְאָבָא אֵינּוּ.

— אֲבָא, בָּא!

קוֹרֵאת דְלַיָּה בַּפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית וְקוֹלָהּ הַפֶּעַם סָפוּג דְּמַעוֹת. מְדוּעַ אֵין
אָבָא עוֹנָה? אוֹלַי הֲלֵךְ לֹו כָּבֵר לְמָקוֹם אַחֵר וְהִיא לֹא תִמָּצָא אוֹתוֹ,
וְהֵן הִבִּיֵאָה לֹו אֶת הַמְּצִיל!

אָךְ הִנֵּה הַקָּשָׁב! מִרְחוֹק, מִמְּרַסְקִים נִשְׁמַע קוֹל:

— מִי כָּאן?

וּפְתָאֵם זוּג יְדִים אֲמִיצוֹת מָרִים אוֹתָהּ מְעָלָה, מְעָלָה, כְּמַצֵּט צַד
לְצַמְרַת הָעֵץ.

נִבְהַלָּה דְלַיָּה: מִי זֶה?

אָבָא שָׁלָה עוֹמֵד לְפָנֶיהָ וְהוּא רָטַב כְּלֹו.

דְלַיָּה שָׁלִי, מַה לָּךְ כָּאן בְּלִילֵי-גֶשֶׁם זֶה?

וְדַלְיָה מְסַפֶּרֶת וְטְפוֹת-הַגֶּשֶׁם מְטַפְּטְפוֹת, מְטַפְּטְפוֹת וּמְפָרִיעוֹת לָהּ
לְדַבֵּר:

— אָבָא'לִי, קְלִילָה שְׁלָנוּ בְּרַחֵה הַבֵּיתָה, נִבְהַלָּה מִפְּנֵי הַגֶּשֶׁם,
וְנִתְעוֹרַרְתִּי, רָאִיתִי שְׁגֶשֶׁם בַּחוּץ וְאַתָּה בְּלִי מְצִיל, וְהִבֵּאתִי לָךְ אֶת
הַמְּצִיל, בְּכַדִּי שְׁלֹא תִתְקַרֵּר, וְגַם אֶת קְלִילָה הִבֵּאתִי, שְׁלֹא תִחַפֵּשׂ אוֹתָהּ...
חֲנִף אָבָא, לְטַף אֶת רֵאשָׁה שֶׁל דְלַיָּה וְאָמַר:

— יִלְדָה אֲמִיצָה אַתְּ, דְלַיָּה, תוֹדָה, לָךְ שֶׁדֹּאַגְתְּ לְאָבָא שְׁלָךְ, אָבֵל
צָכְשׁוּ מֵהַר הַבֵּיתָה!

וְאָבָא הָרִים אֶת דְלַיָּה צֵל הַגֹּב וְנִשָּׂא אוֹתָהּ כְּמוֹ שֶׁק קָמַח.

וּבַחוּץ, לְיַד הַגְּדֵר, חֲתָה ז' קְלִילָה, הַסוֹסָה, מְחַכָּה וְרוֹקְצַת בְּרַגְלֶיהָ בְּאֵי-

סבִּלְנֹת. יֵשֶׁב אֲבָא עַל הַסּוּסָה, יֵשְׁבָה דְלִיָּה לְפָנָיו, הִתְעַטְפוּ שְׁנֵיהֶם
בְּמַעֲיַל־הַגָּשָׁם, וְדָהְרוּ הַבַּיְתָה.

בְּאוּ הַבַּיְתָה, הִבְיִאוּ אֶת קְלִיָּה לְאָרְזָה, מְסַפָּא נְתָנוּ לָהּ. רַפְדוּ לָהּ
יְצוּעַ בַּךְ וְטוֹב. אֲבָא וְדְלִיָּה נִכְנְסוּ הַבַּיְתָה, פִּשְׁטוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם הַרְטָבִים
וְשָׁכְבוּ אַף הֵם לְיִשׁוֹן.

וַהֲגָה וְרָחָה הַשָּׁמֶשׁ וְכָל הָאֲנָשִׁים הִתְעוֹרְרוּ לְעִבּוּדָתָם.
אוֹתוֹ הַיּוֹם לֹא הִלְכָה דְלִיָּה לְבֵית־הַסְּפָרָה, כִּי יִשְׁנָה עַל הַיּוֹם, כְּמוֹ
אֲבָא הַשּׁוֹמֵר.

גורי את הדף הזה לשעה קצרים בודדים. על היגד להנים את הקלטים על הלום ע' 89 בכתאם לתנועה של השופר.

